

ZAMANSIZLIK/MEKANSIZLIK

Zamansızlığın ve mekansızlığın, o akılla kavranılması asla mümkün olmayan atmosferinde Yüceler Yücesi muhteşem Yaradan; "Ben gizli bir hazinedim, bilinmek istedim, evrenleri ve insanı yarattım..." sırrı, ilahi hikmeti muvacehesinde sonsuzlukları, bütün zaman ve mekan çemberlerini, kuşaklarını, helazonlarını, boyutlarını ...saracak, saracak olan "Kün-Ol" buyruğuyla yaratıcılık gücünü ortaya koyuyordu... Mutlak bir dinginlik, mutlak bir sır halesi içinde olanlar oluyordu...

Yalnız O'nca bilinen o "cn"dan, yine yalnız O'nca bilinen diğer bir "an" a kadar, "ve yekün..." buyruğunun evrenlere verileceği "an" a kadar gelip geçecek maddi/manevi (fizik, metafizik) olayların programlandığı uygulamaya konulmak (pratiğe geçirilmek) üzere "ilk hareketin" verildiği "an", başlangıç noktası...

Ve hergeyden, hepsinden önce yaratılan bir nur... Bütün zamanları/mekanları aydınlatacak, meş'ale, چراغ olacak, ıstık tutup yol gösterecek yüce sevgili Elçi'nin kutlu ruhları...

Çünkü; "...O olmasaydı kainat (evrenler) yaratılmazdı... Hergey Yerlerin Göklerin Nur'unun nurundan ve O'na duyduğu ölümsüz aşkın coşkusundan yaratıldı.

Bir olağanüstü, erişilmez ısıltı ki, öbür tekmil nurları sarıyor, açıyor, onlar bu Nur'un aydınlığında sönük kalıyorlar...

Şaşkınlık, hayret ve hayret içersinde öbür nurlar Yaradan'a soruyorlar; "Ey Rabbimiz, bu nedir? Bizleri kuşatan bu coşkun ısıltılı nur neyin nesidir?"

Hergeyin, hergeyin üstünden ve ötesinden evrenleri tir tir ürperten frekansları üstü Ses; "O Benim Habibim'in (Sevgilimin) ruhunun nurudur O'na inanırsanız siz de peygamber olabilirsiniz..."

"O'na ve peygamberliğine iman ettik..." diye cevap verdiler...
Ve kazandılar peygamber adayları...

Daha ne Cennet, ne Cehennem, ne Araf, ne Levh, ne Kalem, ne Arz, ne gök, ne cin, ne insan var...

Sonra hepsi bu Nur'dan yaratıldı... Nur'un Nuru'ndan...

Bu yüzden Yüce Elçi'nin ruhuna Eb'ül Ervah (Ruhların Babası) deniyor... Ne kadar güzel, uygun, yerinde bir benzetme...

Ve bu nur, bu gahane ıstık, zamanın sonsuz labirentlerinden geçe geçe, en temiz, en kutlu, duraklarda (alınlarda, ruhlarda) unutulmaz, silinmez izler, hatıralar bıraka bıraka son durağa geliyor, insanlık tarihinin görüp göreceği En Mutlu Çağı'na ıstık saçmak üzere yerini alıyor.

İlk ve en parlak Nur, en güç, en evrensel görevi yüklenmek üzere hazırlanıyor...

Bu, yakıcı sırlarla dopdolu labirentosta damar damar dolayan nur akını dünyanın kalbi durumunda olan o "yer" de karar kılıyor ve ıstık-Kan Kalb'e güç, güven, kudsiyet vermek üzere son pompalamayı bekliyor...

Sonra o taze kanla beslenen Kalb, hasta, bithin bedene yayılarak ona hayat verecek... Köklere, dallara yürüyerek hiç solmayan çiçeklerle donanmasına, tadına doyum olmaz meyveler vermesine, o meyvelerden bir sefer tadınların sonsuzluklara adım atmasını sağlayacak kapılar açacak...

O Kapılar'dan geçen, geçebilenlerin sonsuz mutluluğa, Tek Ölümsüz Sevgili'ye kavuşma mutluluğuna eristirecek...

Bir insan için bundan daha yüce bir hedef olabilir mi?

ZAMAN / MEKAN

Olağanüstü, erigilmez bir dengenin, ihtiyamın, aşkın, barışın, en üstün san'atın doruklaştığı, Yüceler Yücesi Yaratıcı'nın bildiğimiz en görkemli eserlerinden biri olan ve evren adını verdiğimiz akıl durdurucu, ruh tutuşturucu, yıldızlar, güneşler, nebülözler, galaksiler...denizinde yüzen bir damlacık olan "dünya/arz" adını yakıştırdığımız gezegencinin sakinleri biz ölümlülere göre 7.yüzyıl...Yine bizim yalan, yanlış ölçülerimize göre yaşı 5 milyar yıl civarında olan gezegencinin hayatının en karanlık, en buhranlı günleri...

Binbir türlü dertler, bunalımlar, yaralar her yanını sarmış, onu için için kemiren dev böcekler gibi sanki...

Derin yaralarını saracak, onduracak hünerli, zevkatli ellere, dertlerine deva olacak, kesin etki yapacak bir ilaca, dağılmış, kurumuş bahçelerine hayat verecek ışığa, suya, iğinin ehli bahçevana, bahçevanlara ihtiyacı var...

Bütün suskunluğu, sabırsızlığı, anlatılmaz, dayanılmaz iç sıkıntısı, birgeyler hissetmekte, o hissettiğinin gerçekleşmesini gizli bir sabır, çılgın bir arzuyla beklemektedir.

Yaralarını saracak, bunalımlarını giderecek büyük Kurtarıcı'yı beklemektedir...

Evrinde bir toz zerreciği olan, bahtsız çilekeş dünyacığın ancak O'nun gelişi evrensel şana, saygınlığa kavuşturacaktır.

Bu az şey midir, dünya ve dünyalılar için...Az onur mudur, az mutluluk mudur...?Anlayanlar, bilenler için...

İşte o günlerde, yeryüzünün ana hatlarıyla, kabataslak maddi ve manevi boyutlarıyla görünüşü...

Amerikalar ve Avustralya üzerinde dolandırılan bir ıstık, buralarda hemen hemen hiçbir şeyin-yani sözü edilmeye değer bir şeylerin-görünmediğini gözler önüne sermektedir...Koyu, kopkoyu karanlıklar, manasızlıklar...Alabildiğine vahşi bitki örtüleri ve hayvanlar...Yarı aydınlık gür ormanların sık dalları arasında kaybolan dev tapınaklar...Ve bu ortamlara uygun ilkel bir ömür süren insancıklar, öbekler...İnançsızlık, sapkınlık burğaçlarında, bataklıklarında çırpınan zavallı, bahtsız ruhlar...

Avrupa, Asya böyle değil! Ya da durumları bu kadar yürek paralayıcı, umutsuzluk verici değil denilebilir...Ama üzerlerine karabasan gibi çöken kaçanlıkları dağıtabilecek bir umut ışığının da görülebildiği söylemek pek kötüyü değildir...

Orta-Asya'nın sonsuz steplerinde at koşturan, insanlık tarihinin en soylu, en yiğit ırklarından biri olan Türkler de, cevval ruhlarını daha da coşturacak o muhteşem kıvılcımın çakışını, ruhlarını tutuşturmasını bekler gibidirler...

Fetret devrini yaşayan bu zaman aralığında her ne kadar insanlık üstün bir ruh haleti içinde değilse de, kendisini büsbütün yitirmiş değil!

Bir çabalayış, çırpınış, arayış, çalkalanış içinde hiç değilse... Uzun ticaret yolları üzerindeki yerleşim merkezleri insanların en çok kaynaştıkları çeritler, noktalar, daireler...

Ve Akdeniz..Bütün zamanların en gülgörmüş,en uygar,en coşkulu suları...Sanki bütün renklerden,renklerden,sıcaklardan,kültürlerden birer silinmez,birer solmaz çiçek birleşmiş,çorcosini çelenk çelenk,buket buket sarmış,sarmalamış..

İşte Afrika...Kuzgun çöl fırtınalarının,kum sisleriyle perdelediği,cezarengiz,olağanüstü,mahtem anıtlar,kıral mezarları...Ve piramitler...Ölümüşlükte böyle ulayacaklarını sanan nasipse,bahtsız firavunların ebedi sükunluğu tâyler ürperti,rah sarımsa...

Hız.Musa(AS)'nın,Hız.İbrahim(AS)'in,difer kutlu benliklerin yüce ve temiz hatıraları bu korkunçluğu az da olsa yumuşatıyor...

Bir yanda küfrün,inançsızlığın boy,nif,aldatıcı ihtiyarı,diğer yanda imanın mahtem sadeliği,derinliği...

Çağın en büyük kültür ve sanat merkezlerinden İskenderiye...Efsanevi Mısır medeniyetinin-hatta Afrika'nın-Akdeniz'e ve dünyaya açılan bu görkemli kapısında da eski canlılık,ahenk,zenginlik hak getire...

Olemp'in kusurlarla dolu tanrıçıklarına adanmış adayan,efşaneler dâsen,heranlık ufuklarına pıncık çakırları gibi aydınlatan birkaç büyük zeka da olmasa da büsbütün karanlıklara gömülecek olan Hellen...

Öte yanda ikiye bölünmek üzere olan dev güdeniyle Avrupa,serin topraklara uzanmış,günahlarının hesabını vereceği günün bekleyişi içinde...

Ve yeryüzünün -her çağda incisi,herkesin görebilmek için can attığı,bir an için parıldayıp kaybolan bir harikalar beldesi'(1) canım İstanbul'u örmek ağı gibi sarmış,sarmalamış mağrur ve kancık Bizans.. Bu uğursuz ağların parçalanması,dördüncü Kutsal Şehir'in dağılıp gittiğini yeniden tadabilmesi için dokuz yüzyıl beklemek gerekliliği meğer...!

İşte yeryüzünden bir başka ünlü köşe...Câmeri Dicle ve Fırat nehirlerinin akanladığı,hayat verdiği Mezopotamya...Babil'ler'in,Sur'lar'ın,Ninocalar'ın...göbeğe hamaklıran bahçelerinden,azmolarından,şehirlerinden,tapınaklarından,uygarlıklarından orta kalan birkaç kırık,döğük taş,sütun,dal bile gören gözlerle çok şeyler anlatmaya yeterli

Doğu ve Güney-Doğu Anadolu...Sonra eski Harran ve Hız.İbrahim(AS)'in doğduğu şehir Ur...Ve tapınak Anadolu...Tarihte silinmez,unutulmaz izler bırakmış uygarlıkların hüküm sürdüğü güneşli topraklar...

Ve yine İravan'ın en üstün duygu ve düşüncelerini meşgul eden,çeken,renklendiren,gönlendiren...kutsal nitelik taşıyan topraklar...İsrail...Adeta peygamberler yurdu denilebilecek bu kutsal toprakların,ahlâkının sınırlarına açan ilahi tahdirdi,bugün İncanlığın ve En Büyük Din'in,en sınsı,en alçak tuzak hazırlayıcı topluluğunu barındırdığına dekşetle tansik oluyoruz...

Dünyanın ikinci büyük devleti Sasani İmparatorluğu,Fırat'tan,İndüs'e kadar yayılan topraklara hükmeden,daha doğrusu hükmettiğini sanan "İlämâiz ruhlu Nagirevan'ın..."papaalı toprakları...

Din yâkdan beri coşkun alepli dilleri göklere yükselen kutsal ateş'in yandığı Kıra dâkesi...O da çağın ruhuna,havasına uygun bir ruh halı,bir hava içinde...Zerdüş'tün putları zavallı ruhları tutarak almışlar...

Ve Uşak-Dağın...Tusalar'ın,Cin'i Hindistan kuralıktan...Birmanya ve Endonezya,Kamer ve Japon İmparatorlukları...Bu hamaslı zenginlikleri,efsanevi gizlilikleri ile insanlığın dikkatini çeken,merak ve heyecan uyandırıyorlar...Fakat o kadar...

(1):Hzreti Muhammed;Maxime Rodinson(Çev:Atilla YOKATLI)

Çin'de Konfüçyus,Hindistan'da Buddha,dıştan bakılınca şaheser,insanları mutluluğa götürücü birer sistem gibi görünen,ancak gönül gözleriyle bakıldığında bomboş,adeta bir hiç olan felsefeleriyle, öğretileriyle Ölümsüz Gerçek'ten habersiz yığınları peşlerinden rahatça sürükleyebiliyorlar...Çağımız' da bile bu sapkınlık hala sürmekte...

Hızlıca(AS)'nın insanlığa saçtığı ilahi ışıltıların gitgide zayıflamakta,sönmekte olduğu demleri yaşıyor sözün kısası yeryuvarlağı...

Fetret Devri son günlerine yaklaşıyor belki de...

Karanlık ormanlarda,soğuk mağaralarda,çıkamaz sokaklar da yolunu yitiren İnsanlık,tarifsiz bunalımlar,kederler,kararsızlıklar kaosu içinde çırpınmakta,çaresiz,umutsuz,bağboş,şaşkın bir halde her geçen gün beşeri değerlerinden birinden daha olmakta,böylece özbenliğinden ve Yüce Yaratıcı'dan gitgide uzaklaşmaktadır...

Böyle olağanüstü zamanlar,olağanüstü olayların görüldüğü,kahramanların,gerçek ruh ve ahlak kahramanlarının ortaya çıktığı,insanlığın ufuklarında şimşek gibi çaktığı,güneş gibi doğduğu,patlamaların,dalgaların,fırtınaların...hazırlık demleridir,dönemleridir...

Nitekim insanlığın üzerine çöken ağır,inatçı inançsızlık sislerini dağıtacak kutsal soluşun,ufukları saran,daraltan,bunaltan karanlıkları açacak güzel aydınlıkların gelişmesinin tam zamanıdır...

Ve bu büyük gerçeği-kuşkusuz-herkesten önce,herkesten çok Yüceler Yücesi Yaradan bilmektedir...

Evet,O yalnız O,neyin,ne zaman,nasıl yapılacağını mutlaka en iyi bilendir,düzenleyendir.

İşte şimdi çok önemli,insanlık için hayati önem taşıyan

"birsey"ın yapılması gereken bir zamandı...

O,yerini,zamanını ve Kurtarıcı'nın kim olacağını çok önceden tayin etmişti...Ezeli yakın bir geçmişte...

Ve şimdi zaman o zaman,tayin edilen zamandı...

Yeryüzünde olgun,yorgun ruhlarda yeni bir kumıldanış,diriliş,atış,gücelişi çağı başlayacaktı,baglamalıydı...

İnsanlığın hasta ruhunu şifaya kavuşturacak ilahi ayağı uygulayacak kutsal,kudretli,gevketli ellerin göreve başlaması,bu büyük,evensel iş için ilk adımı atması an meselesiydi...

Ve anaför,anaför dönen,kaynayan ortaçağ ruhunun hastalıklı bölümü,hastalığın çıkışı,baglangıç yeri belirlenmiş bulunmaktadır...

İçin için çürüyen,çöken bir İnsanlık vardır...Ve kurtarılma zamanı gelmiştir...Sünnetullah böyledir,böyle irade buyurmuştur...

K A L B

Alabildiğine derin, sonsuz, duru ve elmas çakırlı şaekların kımıl kımıl kaynaştığı lacivert gökyüzünün altında serilen kum denizleri...Kutsal, çileli çöller...

Bu dinginlik, denge ve ışıkların egemen olduğu görkemli tabloya pek de uygun düşmeyen, yaşıyışları, fikirleri, tutum ve davranışlarıyla normal insanlık ölçülerinden dehşet verici bir uzaklıkta bulunan garip görünüşlü, fakat herşeye rağmen dillerinin zenginliği ve kıvraklığının verdiği imkanlarla şaheserler yaratabilecek coşku ve yetenekteki ruhlar, beyinler... Yediden yetmişe duygulu, şair insanlar...

Ancak, ilahi sır diyebileceğimiz, çelişkiler içindeki bu kapalı kutudaki insanlar, dış dünya ile pek ilişkileri olmadığından, bir bakıma da saf kalmışlar, bozulmamışlar denilebilir... Fasih konuşurlar, şairdirler, ticaretten de çok iyi anlarlar... Erkeği de, kadını da bu meslekte gerçekten ustadır, işlerinin ehlidirler...

Yüzlerce devenin-ticaret kervanlarının-kavurucu çöllerde sakin sakin, kararlı, hedeflerine doğru yol alırken çizdikleri anlam yüklü, benzersiz tabloları... düşünebiliyor musunuz?

Ve atlar... Cihanca namlı soylu, Arap atları... Rüzgarın kızları... Bu vahşi ruhlu insanların hayatlarında çok önemli yerleri var...

Öte yandan içkinin, kumarın, zinanın sefilleştirdiği aynı ruhlar...

En büyükleri Lat, Menat, Uzza olan yüzlerce puta toz kondurmayan müşrikler, putperestler...

İnsan denilen yaratışın çelişkilerle dolu ruhi ve fikri yapısına burada yakından tanık oluyoruz...

Sonra Ukaz Panayırı...

Herkesin hünerlerini sergilediği büyük ve ünlü çarşı...

Ve yine şiir... Her solukta, her adımda karşımıza çıkan şiir...

Coşkun Arap Ruhu'nun rengarenk duygularını ortaya koyduğu, yansıttığı ölümsüz sanat...

İşte Arabistan Yarımadası...

Üç dev kara parçasının birleştiği yer, düğüm noktası, yeryüzünün kalbi, ama hasta kalbi...

Yeryüzünün dolayısıyla insanlığın kalbi olan yüce Kabe ve çevresi, işte böyle, bu halde...

Bütün bu olanların üstünde ürperten bir sessizlikte, "bekleyiş" in tüm belirtileri derinden derine sezilmekte...

Zamanın önemli devletlerinden Yemen..Ve Kralı Ebrehe...
Kabe'nin büyüklüğü,manevi ihtiyacı karanlık ruhunda fırtınalar koparıyor
onu ortadan kaldırmak saplantısından kurtulamıyor...Ve sonunda büyük,
güçlü ordusuyla Allah'ın Evi'ni ykmaya geliyor aklı sıra...Ordusunun önün-
de kocaman bir fil...Mekke telaşlanıyor...Ebrehe saldırıyor...Yakıyor,yıkıyor,
ilerliyor...Fakat herşeyin bittiği sanıldığı bir anda fil adeta yere çakılmışça-
sına duruyor...Ne ileri,ne geri bir adım atamıyor...Ve sonra bir anda
nereden,nası geldiikleri belli olmayan büyük sürüler halindeki ehabil kuşla-
rı ağızlarındaki nohut tanesi büyüklüğündeki taşları ordunun üzerine yağ-
dırmaya başlıyor...

Ne olduğunu anlayamıyor Ebrehe ve ordusu...Ve korkunç bir
bozguna uğruyor..."Kurt yeniği ekin yaprağı..."(105/5)haline geliyor...
İşte Kabe'ye kötü niyetle yaklaşanların,yaklaşacak olanların
sonlarının ne olacağını eşsiz,çarpıcı biçimde anlatan bir olay...

Allah'ın aş için,insanlığın hasta,yorgun ruhuna yeni bir
canlanış,kısmıdanış,şahlanışla atılımlar yapabilecek,aşırı uygulayacağı
yer olarak seçtiği,uygun bulunduğu yer işte böyle bir yerdi...

Aslında ilaç hazır...Aşırı uygulayacak kutsal eller gerek-
liydi şimdi...

Öyle eller olacaktı ki bu eller,hasta kalbin içindeki kötülük,
sapkınlık sembolü putları bir bir temizleyecek,boğalan kalbi inancın saf
ıyığı ile dolduracak,aydınlatacak,böylece güçlenen,yücelen,arınan gönül
Yaradan'ına yol bulabilecekti...

Bir insan,bir "kul" için hayatın,yaşamanın en büyük gayesi
bu değil miydi?

İyilikten,güzellikten,doğruluktan-erdemlilikten-böylesine
uzak kalmış ruhlara,bu Ölümüş Gerçek'i anlatabilmek,kabul ettirebilmek!
Bu iş,bu evrensel,olağanüstü dava,ancak Allah'tan yardım ve
ve destek görmeye bağlıdır!

Gönül ki Allah'ın tecelligahıdır,evidir,en temiz tutulması
gerekir yerdir...

Madem ki ihmal edilmiş,temiz olarak emanet edilmişken ,
kirlenmiştir,karartılmıştır ve madem ki temiz olarak Sahibi'ne teslim
edilmesi gerekmektedir,temizlenmelidir...

Ve artık zaman kalmamıştır...

Yerlerin de,göklerin de sabrı kalmamıştır,tükenmiştir artık...
Suskun çöl geceleri,büyük,çok büyük olaya,doğuma gebe dir...

İnsanlık Tarihinin En Aydınlık En Mutlu Gecesi

Bugulu ilkbahar göklerinin olanca kızgınlığıyla kum
denizlerinde fırtınalar kopardığı denizler,ufuklarda coşkunu,ilahî âlemler
yakarak giden Kutsal Işık'ın ardından sona erdi,dindi...

Gitgide soğuyan çöl gecesi başlıyordu şimdi...Koyulaşan sonsuz
duru göklerde an an beliren ışıklar,sanki bu gece olağanüstü birşeyler
olacakmış gibi daha bir merak,daha bir dikkat,daha bir heyecanla bakıyor-
lardı yeryüzüne...Ve bu bakışlar belli bir "yer"de,"nokta"da yoğunlaşıyordu...!

Çöl alabildiğine suskundu...Derin ve suskun...
Gökler de öyle...

15

Bu derin bir sessizlik-adeta hışı-ışında bekleyiş boğuna
değildi...Kurenlerde hiçbirşeyin sebepsiz olmaması gibi...Kaldı ki bu sebep
sebeplerin en hayırlısıydı,sebeplerin sebebiydi...

Gece gerçekten "olağanüstü bir olay"a gebeydi...

Bu gece,evet bu gece gelmiş geçmiş çağların-tüm zamanların-
en yüce,en temiz,en kahraman,en soylu-sözün kıyası en "insan"-evladı
tegrif ediyordu yeryüzüne...

Yüce Yaradan'ın "Habibullah-Allah'ın sevgilisi" olarak
Cağlar'a ve insanlığa tahdim ettiği ve "Sen olmasaydın-Sen olmasaydın"
ey Muhammed(SAV)felekleri(curenleri)yaratmazdım..." hitabıyla gereflerin en
büyüğüyle şereflendirdiği müstesna,seçilmiş,muttu,kutlu insanlı bu gelen...

Güç,çok güç,ancak o derece onurlu çetin bir işi,kutsal bir
görevi üstlenecekti yeryüzünde bu seçkinler seçkini,güzeller güzeli insan...

Çağının ve tek mil çağların insanlarına-ve cinlerine-manevî
ve begeri önder,rehber,kılavuz,çerağ olacaktı...Onları karanlıklardan
aydınlıklara,mağralardan yaylalara,doruklara,bulutlara,ufuklara,göklere
yükselecekti...

Vahiy yoluyla Yüce Yaratıcı'dan aldığı buyrukları insanlara
tebliğ ederek,onları kesretten Vahdet'e(çokluktan Bir'liğe)vahşetten medeni-
yete,bataklıklardan miraç'a çıkaracaktı...

Zamanın sonsuz,uğultulu labirentlerinde yol alan o ebedi,o
kutsal Işık,kalbeden kalbe,alından alına geçerek Kureyş'in soylularından
Abdü'ül-Muttalib'in güzeller güzeli oğlu Abdullah'ın alnında karar
kılmıştır...

O Abdullah ki,alnındaki bu ışıqla,soylu tavırları,üstün
ahlakıyla,iç ve dış güzelliğiyle gözleri kamaştırıyor,gönülleri tutuşturuyor...

Mekke'de O'nu vuslata davet edecek kadar ileri giden
güzeller arasından Ben-i Zühre kolundan,soylu Abd-ı Menaf oğlu Vehib'in
kızı Amine'yi seçiyor...

Ve iki genç,güzel,soylu insan sade bir törenle dünya evine
giriyorlar...

Ve o Nur,gelmiş geçmiş annelerin en büyüğü,en aziz,en
kutsal olan Amine Hatun'a geçiyor...

Abdullah'ın yeryüzündeki biricik-ama çok önemli-görevi
belki de budur...Nitekim anne birkaç aylık hamile iken kuzey yönüne
çıktığı bir ticari seferde-ya da dayılarını ziyarete gittiği- Medine'de
rahatsızlanarak bu dünyadan göç ediyor...

Müstakbel Resul,daha ana karnındayken yetim kalıyor...
Bu,O'nun hayatı boyunca tadacağı acıların,ızdırabların,chekeceği çilelerin
başlangıcı,habercisidir sanki...

Günler,aylar,yıllar,anlar...çölün öldüren,onduran sıcaklığı
ğında ve parlak yıldızlı göklerinin altında sabırsızca akıp gidiyor gibidir...

Evet sabırsızca...Çünkü insanlık,büyük ve eşiiz Kurtarıcı'
sına bir an önce kavuşma arzusunun mutlu sancıları içersindedir...

Bu uzun,sabırlı bekleyişin sonu,mutlu bir şekilde ışıltılar,
ulvîlikler,dinginlikler ile sarılı çölün bir yerlerinde sade bir evin,sade
bir köşesinde noktalanmak üzeredir...

Ev,bu anlatılmaz,olağanüstü havaya girmiştir...

En büyük,en kutsal yükün taşıyıcısının altı ay kadar önce
gördüğü rahmani rüyanın gerçekleşmesine dakikalar,saniyeler kalmıştır...

Çöl,yeryüzü,gökyüzü zerre zerre beklemektedir,ürpermekte-
dir...

*En kutsal anne evde yalnızdır... Ve bütün çağların -zamanların/mekanların önderinin yeryüzüne şan,şeref vermesi pek yakındır...
Fakat ne bir doğum sancısı,ne başka beğeri emareler...
Yalnız odayı,evi dolduran latif,kutsal yaratıklar,körpeçik anne adayına bir tas şerbet sunuyorlar...*

*"Geldi bir ak kuş kanadıyla revan,
Arkamı sığadı kuvvetle heman...*

*Sundular bir cam dolusu şerbeti,
Kardan ak idi ve hem soğuk idi...*

*İçtim anı oldu ciğimim nura gark,
Edemezdim kendimi nurdan fark..."*

Evet,olağanüstü ışıltılarla ev,çevre,çöl ve kainat sarmalanmıştır..."Nura gark olmuştur" adeta...

*Doğdu ol saatte ol sultan-ı din,
Nura gark oldu semavat ü zemin...*

Ve sonunda evrenlerin milyarlarca yıldan,yıllardan,çağlardan beridir büyük ve derin sancılarla kıvrana kıvrana,sema ede ede beklediği "an","olağanüstü an" gelmiştir...

İnsanlığın tacı,iki cihanın sönmez güneşi,efendisi,kahramanlar,kahramanı yüce Peygamber teğrif buyurmuşlardır...

Sünnetli,tertemiz,nurtopu gibi kutsal bedenciğiyle ilk yaptığı hareket secde...

İnsan Allah'a,Allah insana en yakın,insan secde halindeyken dir...Aslında O'nun Allah'a yakınlığı "elest bezmi"nde belgelenmiş,tescil lenmiştir...Ve bir gün insanlığa doğru yolu gösterecek olan şahadet parmağı göklere doğru kalkıyor...

Sırtında son nefesine dek görülecek ve sonra aniden kaybolu verecek olan "nübüvvet mührü" görülüyor...

Ak bir bulut kümesiği pamuk bedeni sarıyor,sarmalıyor,bir süre onun içinde gizleniyor...

Bu sırada yönsüz,frekanssız bir Ses;"O'nu doğuda,batıda dolaştır,okyanuslara daldır,doruklara çıkar...Ta ki bütün yaratıklar O'nu tanısin...Resullüğünü bilmiş olsun..."

Ve tekrar hatiften bir Ses;"Evelki bütün peygamberlerin sıfatlarını O'na ver...Ve O'nu peygamberlerin özellikleri ve sıfatlarına daldır..."

Sonra bulut dağılıyor,kutsal bebek yeniden bütün güzelliğiyle ortaya çıkıyor...

Kendisine;Hz.Adem'in "Halk",Hz.Şit'in"Marifet",Hz.Nuh'un "Şecaaat",Hz.İbrahim'in "Hullet",Hz.İsmail'in "Lisan",Hz.İshak'ın"Rıza", Hz.Salih'in"Fesahat",Hz.Lut'un"Hikmet",Hz.Yakub'un"Beğaret",Hz.Yusuf'un"Cemal",Hz.Musa'nın "Şiddet",Hz.Eyyub'un "Sabr",Hz.Yunus'un "İtaat", Hz.Yuşa'nın "Cihad",Hz.Davud'un "Savt",Hz.Danyal'ın "Hubb",Hz.İlyas'ın "Vakar",Hz.Yahya'nın "İsmet",Hz.İsa'nın "Zühd"...özellik ve sıfatları verildi...

Bir insan Yaradan tarafındanböylesine büyük nimetlerle nimetlendirilmiş,lutuşlarla lutuşlandırılmışsa O'nun nasıl bir kimse olacağına basiret sahipleri karar versin!

O sabah çölün derin, sır yüklü ufuklarından alev alev yükselen Şafak'la aydınlanan yeryüzü, Mecusiler'in bin yıldan beri yanan ateşinin sönüğüne, Taberiye Gölü'nün yok oluşuna, Kisralar'ın sarayında oniki burcun(sutunun)çöküşüne, Kabe'deki bütün putların düşüp parçalanışlarına tanık oluyordu.

Artık itak geliyordu... Batıl'ın akibeti zilletti, meşkenetti...

Her türlü sapıklıklarla bunalan, boğulan insanlık, ilahi lutfu kavuşmuş olmanın mutluluğunu, huzurunu, ferahlığını, sevincini, onurunu tatmaya, yaşamaya hazırlanıyordu...

Hazırlanıyor muydu...?

Önemli ve gerekli olan, bu meseleden çok hasta Ruh'u şifaya kavuşturacak müstakbel, kutsal doktorun gelmiş olmasıdır...

Çünkü; Tevrat ve İncil'de (diğer kutsal metinlerde) geleceğine işaret olunan Peygamber'in gelişiyle İslam'ın ebedi düşmanı Yahudiler, önü alınmaz bir telaş ve dehşet fırtınasıyla sarsılıyor, savruluyorlar oradan oraya... Çıldırılmış gibidirler adeta...

Harika Çocuk

Kutsal bebeğin soylu babası altı, yedi ay önce son nefesini verdiğinden, büyükbabası Abdül-Muttallib annesiyle O'nu himayesine almıştır. Abdül-Muttallib Mekke'nin on büyük ailesinden Kureyş'in ulularından saygın, varlıklı soylu bir kişiliktir...

O sıralar Mekke'de yürürlükte olan geleneğe göre -ki bugün bile geçerlidir- yeni doğan çocuklar süt annelere verilir. Bu sütanneler daha çok göçebelerden olurdu. Çocuklar böylece Mekke'nin sığağından uzaklaştırıldığı gibi, geleneklerin ve kültürün en saf biçimde yaşandığı bir ortamda fasih konuşmayı da öğrenmiş olurlardı...

Bu arada seçkin ve farklı çocuğun genç amcası Hz. Hamza ile süt kardeşi olduğu bilinmektedir.

İlahi haberler, olağanüstü işaretlerle gelen bu bebeğin ilk sütannelik görevi amcası Ebu Leheb'in cariyesi Süveybe'ye aittir.

O Ebu Leheb ki, bir yeğenin dünyaya geldiğini duyunca, o kadar sevinç duyuyor ki, ona bu haberi getiren cariyesini azad etmiştir.

Ve o Ebu Leheb ki, yıllar yıllar sonra minik, sevgili yeğeni insanlığın karşısına "en büyük dava"yla çıkınca, en azılı düşmanı kesilecektir.

Ve Yüce Furkan'da Allah'ın ilencine muhatap olarak eşiyle birlikte Cahim'in ebedi müzdariplerinden olacaktır. (Tebbet Su. (111). A:1-5

Kısa bir süre sonra Havasinler'in kolu Sa'd ibn Bekr Kabile-si'nden bir topluluk Mekke'ye gelmiştir. Zayıf, yorgun bineğiyle Mekke'ye e son girenler arasında yoksul bir kadıncağz pek kimsenin dikkatini çekmemiştir. Halime... Öteki süt annelerin zengin çocuklarını alıp götürdüklerini görüyor ve -çaresiz- yetim bebek Muhammed'i alarak çöllerin saf iklimine doğru yollanıyor...

Halime'nin o cılız, yorgun bineği, yeniden hayat bulmuşçasına kervanın en hızlı hayvanı oluvermiştir.

Eve varınca Halime'nin endişesi ve hüzünü sevince ve memnuniyete dönüşmüştür.

Çünkü bu güzel bebekteki olağanüstülüğün farkına varmıştır eşiyle birlikte...

Halime ve eşi Haris, bu evlerine uğur, bet-bereket, dirlik, düzenlik getiren harika çocuğu öz evlatlarından çok sevdiler...

Hariha bebek,sütannesinin yalnız sağ göğsünü emmekte, diğer göğsüne asla yanaşmamaktadır.

Ailenin Şeyma adlı bir kızları vardır.Hz.Muhammed(SAV)'ın süt kardeşi..Sol göğsü de o emmektedir...Sütannenin göğüsleri sütle dolup taşmaktadır...

Evet...Daha bir bebekken bile hakkaniyetle davranış ancak ve yalnız bir peygambere yaraşır...

Ve günlerden bir gün tekbir getirerek Allah'a şükrediyor...

Memeden kesilmiş,yürümeye başlamıştır...

Mübarek ayakların yeryüzü toprağına ilk temasları....Topraklar,kumlar,dağlar,bayırılar bu kutsal pamuk ayakları incitmek, talerini silmemek için ellerinden geleni yapıyorlar sanki..

O da diğer çocuklar gibi(yaşıtlarıyla)çıkıyor,dolaşıyor...Ama onlar gibi çaklabanlıklar yaptığı,oyunlar oynadığı pek görülüyor... Daima sakin,düğünceli,ağırbaşlı,ciddi ve durgun haliyle farklılığı göze çarpıyor...Herşeyi dikkat,merak ve hayretle izleyen gözler,kulaklar... Duyarlı,temiz ruhunda,küçük başında filizlenen büyük,çok büyük ulvi duygular,düğünceler...

Ve bu mübarek,yüce başın üzerinde beliren,çölün amansız güneğinden narin bedeni koruyan,gölgelendiren buluttan şemsiye...

Bir gün yine süt kardeşi ve diğer çocuklarla birlikte dolaşıyorlar...

Kuytu,gözlerden ırak bir yerdeyken aniden beliriveren bazı kimsler küçük Muhammed'in göğsünü yarıyorlar,kalbini çıkararak temizliyor,yıkıyorlar...Hikmetini,mahiyetini sınırlı aklımızan alamayacağı ilahi bir ameliyat...

Çocukların hüyüklerine olan hayranlıkla haber verimleri, üzerine gelip baktıklarında,O'nu bir tenenin üzerine oturmuş,gözlerini göklere dikmiş bir halde buluyorlar...

Bu kalb ileride ne büyük,ne soylu duygularla dalgalanacak, sarıslacak,tutuşacak,yanacak,kavrulacaktı...Güçlü olması gerekliydi...

Sütanesi ile,anne ve büyükbabasını görmek üzere gelişlerinde,nazik olan sağlıklarının-hava değişimi sebebiyle-daha da bozulduğu oluyordu...

Artık ilahi ve fevkalbeşer çocuk altı yaşlarındadır...Sütanne ailesi O'nu öz annelerine iade etme zamanının geldiğine kanaat getirmişlerdir...

O,annesi Amine,siyahi cariye Ümmü Eymen ve yardımcısıyla Medine'ye doğru yola çıktılar...Yollarının üzerinde sevgili pederlerinin habrini ziyaret ettiler.Küçük,rikkatli kalb ne kadar duygulanmıştır kimbilir...

Beni en-Neccar Kabilesi'nden Nabiga adlı bir zatın evinde iki yıl kadar kaldılar...

Tatlı çocukluk hatıralarıyla dolu bu güzel iki yılı sonraları Yüce Resul(AS) tebessümle hatırlayacaklar,anlatacaklardır...

Kendileri burada ev sahibinin diğer çocuklarıyla,özellikle Üneyse isimli bir kızla aileye ait bir çatonun çevresinde,yapının kulesine tüneyen bir kuşu uçurarak eğlenmişler,bir su birikintisinde bir havuzda ya da vaha gölcüğünde yüzmeyi öğrenmişlerdir...

Hiz. Amine, dönüş yolculuğunda Ebva denilen yerde aniden rahatsızlandı. Kutsal anne, dünya hayatının sona ermek üzere olduğunu anlamıştı. Ölüm döğüşündeki aziz annesinin çevresinde, ruhunu kavurucu bir ızdırabla dönüp durması, henüz 6 yaşlarındaki kutlu çocuğun gözleri önünde son nefesini verişini ne hüzünlü bir tablo çizer...

Kadınların en büyüğü ve soylusu son nefesini verirken de büyüktü, mutluydu;

"Her yeni ekiyecek, her şey yok olup gidecektir. Ben de ölüyorum, fakat mutluyum. Çünkü temiz, hayırlı bir evlat doğurdum. Dünyaya O'nu armağan ediyorum..."

Yaşı küçük fakat düşünceleri ve duyguları büyük olan bu harika çocuğun ruhunda esen bu ilk ızdırab fırtınasıyla nasıl sarıldığını, nasıl çahlandığını her kafa anlayamaz, her ruh duyamaz!

Hayatı boyunca bu kutsal acıyı içinde taşıyan büyük insan Ebva'dan her geçişlerinde, sevgili annelerinin habirlerini ziyaret için durup, samimi göz yaşları dökmüşlerdir...

İleride "ikinci annem sensin" diye iltifat buyurdukları bahtlı cariye Ümmü Eymen ile Mekke'ye dönerler.

Abdül-Muttalib ve Ebu Talib

Mekke'ye anasız-ve babasız- dönen 'yetim'i, 108 yaşındaki büyük baba Abdül-Muttalib sevgi ve şevkatle bağrına basacaktır.

Fakat kader-ruhi ve fikri gelişmesi için mutlaka gerekli olan-yeni bir ızdırab hummasıyla terütaze insanın ruh fidesini kökünden bir sefer daha sarımsı.

Büyükbaba iki yıllık hamilikten sonra vefat etmiştir.

İşte müstakbel Resul, yine yapayalnızdır ve üstelik yetimdir.

Kureyş'in ulularından olan bu zatın vefatı yalnız içli torununun değil, fakat bütün Mekke'yi mateme boğmuştur...

Büyük babanın muhteşem cenaze töreninde, cenaze alayının kalabalığı arasında ulvi başını önüne eğmiş, için için ağlayan, zeka parıltıları sağan iri siyah gözlerinin coşkun pınarlarında biriken zümrüt damlalarıyla dikkatleri çeken, görenleri hüzünlendiren kutsal, çocuk belki o anda "ölüm"ü düşünüyordu...

Abdül-Muttalib, ölüm döğüşündeyken de çok sevdiği torununu unutmuştu. Oğullarını çevresine toplamış ve sevgili torununu hangisine teslim edeceği konusunda fikirlerini açıklamıştı.

Ebu Leheb zengindi, fakat kaba ve kati katbiydi. Çocuğu ona teslim etmek doğru olmazdı.

Ebu Cehil ondan da beterdi! Zaten bu iki bahtsız adamdan O yüce insan hayatı boyunca neler neler çekecekti...!

Ebu Talib vasiliğin kendisine verilmesini isteyince baba Abdül-Muttalib de bu teklifi uygun buldu.

Şimdi O, amcası Ebu Talib'in himayesindedir. Yaşları sekiz, dokuzu bulmuştur.

Ebu Talib, Kureyş ulularından Abdül-Muttalib'in oğlu, ruhen ve fikren yüce bir insan kuşkusuz. Ama ailesi kalabalık ve kendisi de pek öyle hali yerinde biri değil!

Ancak, kutlu yeğenin onlara katılmasıyla, evdeki gözle görülür, elle tutulur bereket aileyi sevince bağmış, hatta belki de biraz şaşkınlığa düşürmüştür.

Bu arada O, aileye fazla yük olmamak için, zamanın şartlarına göre hayatını kazanmak zorunda olduğunun farkına, bilincine vararak komşularından Ebu Mu'ayt'ın sürülerine çobanlık etmiştir.

Gün boyu,sürüleri göttüğü demlerde buluş çağlarına yaklaştan harika çocuğun,tabiatın derin seessallığı,temizliği,sonsuzluğu içinde bazan geceleri,serin çöl gecelerinin duru göklerinin olağanüstü parıltısıyla dolan,beslenen ruhunun ve kafasının sürekli ve düzenli bir gelişme ortamı bulduğu aşikardır.

Sonraları şöyle buyuracaklardır;"Dikenli arak ağacının meyveleri siyahlanınca yiyin,ben çobanken onlardan yedim..."

Tam peygamberce bir safiyet ve samimiyet...

Ve;"Her peygamber çobanlık yapmıştır..."

Bir gün Mekke'de bir yerde,eğlence düzenleneceğini duymuştur.Bir arkadaşına;"Sen benim sürülerime göz kulak ol,ben de başka bir gün senin sürüne bakarım.."diyerek eğlence yerine doğru yolları...Fakat tören bir türlü bağlanmaz.Belki-zahirde-havanın sıcaklığından,fakat mutlaka yalnız Allah'ın bilebileceği ilahi bir sebeple-çobanların en güzeli oracıkta uyuyakalır.Uyandığında eğlencenin çoktan sona erdiğini,herkesin dağıldığını anlar...

Buna benzer bir olay,bir sefer daha başından geçmiştir.

Geleceğin arı,duru ruhlu peygamberi olacak asil çocuk idrak etti ki;O boş şeylerle vakit öldürecek bir insan değildir,olmamalıdır.Ve böyle gereksiz,ruhun duruluğuna zarar verecek etkinliklerden ebediyen uzak kaldı.

İnsanlık tarihinin en büyük davasıyla ortaya çıkacak olan yüce bir insana böyle hafiflikler kuşkusuz yaraşmazdı...

İlk Yolculuk Ve...

Ticaretile uğraşan sevgili amcaları Ebu Talib,bir ticaret kervanıyla Şam'a doğru yola çıkıyordu.

Önceleri kararsızdı...Fakat bu mübarek,uğurlu çocuğu yanına almakla maddi ve manevi birçok yararlar sağlayacağını idrak edince,bu yolculuğa O'nu da almaya karar verdi.O da bu yolculuğa pek istekliydi.

Hız.Muhammed(SAV)'inMekke-daha doğrusu Arabistan-dışına ilk yolculuğu budur.

Delikanlılığın ilk basamaklarında yeni deneyimler edinmesi,görgü ve bilgisine yeni boyutlar kazandırması bakımından bu yolculuğun hayatında ne kadar önemli bir yeri olduğu sonraları daha iyi anlaşılır.

Ufuklara kadar uzanan,sokulan derin,sır dolu,kıvrım kıvrım çöl yollarında genç dimağında,temiz gönlünde kimbilir ne güzel,ne yüce duygular,düşünceler filizleniyordu...

Ağır ağır yoluna devam eden kervan,Lut gölü ötesinde Şam ile Kudüs arasında Busra denilen yere yaklaşmakta iken-ki Bizans arazileri idi-civardaki garip bir yapının -bir manastırın-eski penceresinden bir çift meraklı,bilgili gözün dikkat,hayret,hayret dolu bakışlarından acaba haberdar mıydı?

Kervanın hemen üstünde,onlarla birlikte ilerleyen küçük bir bulut kümesi,bu kervanın sıradan bir kervan olmadığını gören gözlerle, duyan kulaklara adeta haykırmaktadır.

Kervanın yürüyüş temposu gitgide yavaşlar ve mola vermek üzere durur.

Şam yakınlarında bir nehir kıyısında gölgelik,serin bir ağaç altında kafildekiler dinlenmeye çekilmişlerdir.

Bu arada az ilerideki esrarengiz yapıdan çıkan yağlı,vakur, soylu tavırlı bir adam kafileye doğru ilerlemektedir.

Bu kişinin o zamanlar hala geçerli olan Hz.İsa(AS)'dinine bağlı Bahira adlı münzevi bir rahip olduğunda bütün siyer kitapları birleşmektedir.

Kafilenin konakladığı ağacın altına kadar gelen rahip Bahira,güler yüzle ve içtenlikle yorgun yolcuları sade evinde dinlenmeye ve yemeğe davet etmektedir.

Davete hep birlikte icabet edilmiş,ancak Ebu Talib,daha uygun olur düşüncesiyle genç Muhammed'i kervanın başında bırakmıştır.

Yemekte Bahira,yorgun fakat ıslıklı bakışlarını misafirlerin üzerinde ayrı ayrı dolaştırmakta,sanki birşeyleri,birilerini aramaktadır.

Nihayet aradığını bulamamanın tedirginliği içinde;

- Öyle sanıyorum ki hepiniz burada değilsiniz.Oysa ben herkesin davetime icabet etmesini arzu etmiştim.

Gidiyor...Kervanın başında sakın sakın engin çölleri ve ılgıl ılgıl akan ırmağı seyretmekte olan temiz yüzlü,yüce gönüllü çocuk alınıp dönülüyor.

Rahip çocuğu daha yakından görünce solgun yüzü pembeleşiyor,saf bir ışıqla aydınlanıyor.Ve memnuniyetini tebessümüyle,ikramını arttırdıkça arttırmasıyla daha da açığa vuruyor.

Yemekten sonra Bahira'nın yalnız hutsal çocukla ilgilendiği görülüyor,dikkat çekiyor...

Konuşuyorlar...Diyor ki; - Sana soracağım sorulara Lat ve Uzza adına cevap verir misin?

Olağanüstü çocuğun tephisi dehşetlidir.

- Ben sorulan sorulara cevap veririm.Ancak Lat ve Uzza üzerine değil!Onlardan ve öbür bütün putlardan nefret ediyorum!

Bunun üzerine bilgin Bahira;

- Peki ya Allah aşkına söyle dersem ne dersin?

O,derin bir sukunet ve heybet içersinde;

- O zaman derhal cevap veririm!

Diğer konukların her biri başka anlamlar veren bakışları arasında geçen konuşmadan sonra beklediğini,aradığını bulan insanların huzuru içinde ,yakınlarından aldığı bilgilerin de beklediği gibi olması,sızıltılarını doğru çıkarması karşısında,belki gözyaşlarını tutamayarak,büyük bir saygıyla ve kendinden emin olarak,bu sefer herkesin kaçkın bakışları önünde mukaddes çocuğun mintanını usulca kaldırdı ve "nübüvvet mührü" nû derin bir vecd ve heyecanla öptü.

Sonra Ebu Talib'e dönerek,çocuğu daha ileriye götürmemesini çünkü beklenen ahir zaman nebisinin-büyük bir ihtimalle- O'nun olacağını Şam Yahudileri'nin O'nu -İncil ve Tevrat'taki işaretlerinden-tanıyarak kötülük edebileceklerini söyledi.

Yeğeninin farklılığının ve değerinin zaten farkında olan ve takdir eden Ebu Talib,söylenenler ve şahid olduğu olay karşısında daha da etkilendi.Ve hiç tereddüt etmeksizin kervana dönüş emrini verdi.

Burada,tam burada bir noktaya parmak basmanın yeri ve zamanıdır.

Delikanlılığın, daha doğrusu buluş çağının ilk basamaklarındaki Muhammed'in Bahira ile karşılaşması olayını ele alan her zaman ön yargılı ve negatif-küfür kafası ve ruhu, aklı donduran, abes, iğrenç bir tesbite gitmiş sonuca varmıştır!

Güya, Muhammed ilk ve son peygamberlik dersini, bilgisini bu rahipten edinmiştir. Maddi ve manevi ilimleri ondan kopmuş ve peygamberlik gelince de insanlığa empoze etmiştir...Böylesine bağnazca ve ahmakça bir mantık ve tez ancak inançsız ruhlarla ve beyinlere yakıştır!

O zaman ne Kur'an-ı Kerim'in, ne de yıllarca süren olağanüstü mücadelenin bir anlamı kalır!

Bu talihsiz tesbit hakkında karar vermeyi namuslu, imanlı, gerçekten sağduyu sahibi insanların takdirine bırakıyoruz.

Muhammed'in, burada bir, iki saat belki daha az kaldığını ve henüz 9-10 yaşlarında olduğunun aksini kimsenin iddia ve ispat etmesi mümkün olmadığına göre...

Delikanlılık...

Buluş çağını aşmakta olan Muhammed hayatının, efsanevi hayatının en güzel yıllarını yaşamaktadır.

Artık delikanlılık çağına varan bu üstün insanın tavırlarındaki soyluluk, ahenk, vakar...gören gözlerce hemen farkedilmekte, çevresinde her gün artan, yoğunlaşan bir güven, hayranlık ve sevgi uyandırmakta, adeta büyülemektedir...

O genç, yaşlı, çoluk, çocuk...herkesin sevgilisidir...

Yirmi yaşlarına doğru, hayatında iki önemli olaya daha rastlıyoruz.

Bu sıralar Mekke'de Hacc mevsimi esnasında (Haram-Hürmet edilen aylarda) kan gütme davaları yüzünden kabileler arasında sık sık rastlanan kargaşalardan, çatışmalardan biri çıkmıştı.

Delikanlı Muhammed de Ficar Savaşı'na fillen katılmış, amcalarından birini halkınla korumuş, hatta ünlü savaşçılardan Ebu Bera Mulaib el-Esinne'yi de bir mızrak darbesiyle yaralamıştır.

Bu olay, Onun küçük çapta şahit olduğu ilk savaş olmalıdır.

Geleceğin büyük harp ve stratej dehasının ortaya çıkması için ilk temrinler, ilk deneyimlerdir bunlar...En Yüce Öğretmen tarafından derlenmiş, düzenlenmiş, canlı, etkili dersler...

Böyle, ancak böyle ruh ve kafa yapısı gereken değişikliklere ve aşamalara doğru yol alan mukaddes delikanlının parıltısı, etkisi her geçen gün biraz daha artmakta, hayat merdiveninin her basamağına biraz daha sağlam, emin adımlarla basa basa zirveye doğru tırmanışa geçmiş bulunmaktadır.

Yine Hacc mevsiminin kutsal aylarında (El Eghar'ul Hurum) kan dökülmesi viedan sahibi soylu kişileri -başta Peygamber'in amcalarından Ez-Zübeyr olmak üzere- kaygılandırmaktaydı.

Böyle bağ yere kan dökülmesinin önüne geçmek için zengin, soylu ve saygın Abdullah ibn Cüd'an'ın evinde (Hilful Fudul)denilen "Bahadırılar(gövalyeler)Teşkilatı" kurulması için toplananlar arasında bir karar alındı.

Toplantıya katılanlar aralarında şöyle and içtiler:

"Allah adına and içeriz ki;Hepimiz mazlum ile birlikte zalime karşı,bu zalim mazluman hakkını verinceye kadar bir el gibi olacağız.Bu andlaştığımız,(sözleşmemiz,birliğimiz)denizde bir tüyü ıslatacak kadar su kalıncaya kadar,Hira ve Sabir tepeleri yerinde durdukça ve mazluman ekonomik durumunda eşitliğe tamamen uyularak devam edecektir."

Bu sayılı meclisin(kurumun)genç ve atesin mensuplarından olan kahraman Muhammed,Allah'ın Resul'u olduktan sonra,bu güzel,insancıl toplantılarda hazır bulunmaktan duyduğu onuru,gururu memnuniyetle açıklayacaklardır.

Ancak,dışarıdan yeni üyelerin alınmasına imkan vermeyen yönetmeliğiyle bu hayırlı kuruluş;Mekke'de birçok mazluman hakkını,zalimden aramış,almış,vermiş olmasına rağmen-otuz-kırk yıl sonra,son üyesinin de ölümü ile-kendiliğinden-feshedilmiş oldu.

Bundan başka Mekke'de,yine bazı kabileler arasındaki anlaşmazlıkları gidermek,uzlaşma sağlamak,haksızlıkları düzeltmek amacıyla Hayırlı İş İttifakı(Hilfû's-Salâh)denilen bir kurumun varlığından da söz edilmektedir. (Kureyşliler bu ittifak dışında kalmışlar,ancak cephe alma ve tahkir etme yoluna da gitmemişlerdir.)

Ticarete Atılış

Artık "genç adam" hüviyetine bürünmüş olan Muhammed'in Mekke'de en geçerli ve saygın meslek olan ticarete atıldığı görülmektedir.

Mekke'li büyük kervan sahiplerinin ticaret kervanlarında O'nu dürüst,becerikli,nazik,akıllı bir tacir olarak gözlemekteyiz.

Hemşehrileri arasında tacire(kadın tacir) ve tahire(temiz kadın)sıfatlarıyla anılan,güzelliği ve zenginliğiyle ünlü Hatice'nin ticaret kervanlarını da büyük bir ustalık ve dirayetle yöneten,alıpılmadık yüksek karlarlaMekke'ye dönerek saygınlığını,güvenirliliğini ve gücünü gitgide arttıran yine O'dur...

O,doğrular doğrusu,iyiler iyisi mukaddes adam...

Bu uzun ticaret yolculuklarında,O'nun Kudüs'ün ötesinde Busra'ya kadar gittiğini,böylelikle Miraç şehri Kudüs'ü ve Lut Gölü'nü görmüş olabileceğini söylemek mümkündür.

Bu arada derin,unutulmaz hatırası olan Busra'da,Nasturi adlı bir keşişle karşılaştığı da bildirilmektedir.

O ünlü,garip bulut kumeciği sayılı başının üzerinde O'nu çöllerin kavurucu sıcağından korumaktadır her zaman olduğu gibi...Gören gözler için bu O'nun tanınması,olağanüstü bir konumda bulunduğu farkedilmesi için ilahi bir işaret(ayet)gibidir.

O'nun erişilmez doğruluğu,ahde vefa(sözünde durma)anlaşması hakkında şu ibretli olay anlatmadan geçmek haksızlık olacaktır:

Bir gün Abdullah İbn Ebi'l-Hansa isimli bir Mekke'li Hz.Muhammed(SAV)'e kendisini falanca yerde beklemesini rica etmiş,ancak verdiği sözü unutmuş,üç gün,evet üç gün sonra hatırlayarak oraya gittiğinde O'nun hala orada beklediğini görmüştü.Artık o anda nasıl bir duyguyla sarıldığını bir Allah,bir de kendisi bilir.

İşte peygamber olacak,olabilecek bir insan ancak bu kadar dürüst,sözüne böylesine bağlı olabilir.

Birkaç Basamak Daha...

Şimdi kutsal Mekke'nin gürültülü,canlı,güneşli...sokaklarında Kurayy'in-ve daha sonraları tüm insanlığın-en seçkin,en yüce evladı Hz.Muhammed(SAV),hemşehrileri tarafından kendisine-çok haklı olarak verilen "El-Emin"(Güvenilir) lakabına daha fazla layık olmak için gittikçe incelen,asillegen ruhu,olgunlaşan beyni,güçlü,gösterişli bedeniyle...kutlu adam,dostun,düşmanın kesin olarak teslim ettiği vakarı,dürüstlüğü,temiz kalbliliği,zekası,iffetiyle yücelmiş olarak dolayıyor,çevresine her an gürleyen daha sonra acunu,kainatı saracak olan ilahi ışıltılar saçıyordu...

Yaşları 25'e varmıştır artık...

Doğumlarından beri yüksek,onurlu hayatlarını çevreleyen,başkalaştıran,farklı kılan olağanüstü olaylar sürüp gitmektedir.

Evet,bu çağlarda,sessiz,insanlardan uzak,tenha yerlerde melek olduklarında kuşku olmayan bazı latif yaratıkların ölçülmez zaman-daha doğrusu zamansızlık/mekansızlık-süreçleri içinde bir görünüp bir kayboldukları ve O'nu işaret ederek birbirlerine,J

- İşte,işte insanlığın önderi,kurtarıcısı...diye seslendikleri kendilerinin beyanlarıyla sabittir.

O,mahzun,mütevazı,çapkınlık ve hayyet içersinde kendini adeta hayatın,olayların akışına bırakmış gibidir...O'nu her yandan saran olağanüstülükler içersinde muhteşem Işık-Yol'da ilerlemektedir.

Bütün tevazuuna ve gösterişsizliğine rağmen,olağanüstü kişiliğini gizlemek mümkün değildir artık...

Ve Yuva Kuruş...

Yaşadığı toplumun,çevrenin sosyal yapısına göre O,evlilik çağına çoktan gelmiştir,hatta hıraz anaiktisi bile söyleyebilir.İç i güzel,dış i güzel,temiz,soylu,iffetli,dürüst,yüce gönüllü.. mütevazı,zeki,akıllı...mükemmel bir insan...

Öte yanda dul bir hanım..Hz.Hatice...İki sefer evlenmiş,fakat epleri vefat edince,hayatını evine,çocuklarına ve servetinin işletilmesine adanmış soylu,temiz,değerli bir hanım...

Kimi kaynaklara göre 40,kimilerine göre 28 yaşlarında.

Fakat bunun ne önemi olabilir...

İşte bu iki derin,soylu gönül,gerek ticari münasebetler,gerekse mukaddes genç adamın,"tacire" ve "tahire" kadın Hz.Hatice'nin evine gidış-gelişleri dolayısıyla birbirlerine an an,gün gün yaklaşmışlardır,yaklaşmaktadır...

Kader denilen o muhteşem sırlı güç onları birleştirmek için belki de son hazırlıklarını yapmaktadır.

Aşk'ın,o büyüü,o anlatılmaz etkisi iki soylu gönülü ürpertmekte dalgalandırmakta,burgaçlandırmaktadır...

Hız.Muhammed(SAV)'in daima mahcup,çekingen ve başı önüne eğilmiş olarak ruhumdaki yeni gelişmeleri açığa vurmama çabası içinde görüldüğü bu günlerde,Hız.Hatice,sırrını yakın aile dostları Nüfeyse'ye açtı.

Nüfeyse bir gün Hız.Muhammed(SAV)ile görüşme imkanı buldu.Konuyu O'na açtı,açıkça anlattı.

*Hız.Peygamber her zamanki gönülsüzlüğü ve safiyetiyle;
- Nasıl olur?O'nu Mekke'nin bütün zenginleri talep ettiler,
o ise hepsini reddetti...buyurunca,Nüfeyse uygun bir dille gerçeği açıklayarak
O'nu ikna etti.*

Mukaddes genç adam konuyu amcalarına-büyük bir mahcupiyetle-açtılar.

*Amcaları; -Peki,sen bu işe ne diyorsun,razı mısın?
O erişilmez bir vakar ve utangaçlıkla cevap verdi;Evet!
Böylece bu kâşırîlî,mutlu işde ilk elddi adım atılmış
oluyordu.*

*Düğün tarihi taraflarca kararlaştırıldı...
İki tarafın yakınları ve Mekke'nin ileri gelenleri Hız.Hatice'
nin evinde kararlaştırılan tarihte toplandılar.*

Zengin evin mükellef sofrasındaki ziyafetten sonra,amca Ebu Talib ayağa kalktı,kadının ailesinin reisinden izin alarak şu konuşmayı yaptı.

- Değerli misafirler,kutsal Şehr'in soylu kişileri...Hepiniz biliyor,kabul ediyorsunuz ki,yeğenim Muhammed Mekke'li gençler arasında gerefti,iffeti,asaleti,liyakati ve zekasıyla en önde gelenidir.Her ne kadar O, servet,saman sahibi değilse de,bunların "insan" değerine neler katabileceğini takdir edersiniz...

Ardından Hız.Hatice'nin yeğeni ve onun büyük dostu Varaka ibn Neufel olayı bağından beri bütün boyutlarıyla bilmenin verdiği rahatlıkla ayağa kalktı,alışılmış sözler arasında tarihe geçen şu sözleri sarfetti;

- Muhammed asil ırktan gelen bir erkek deve gibidir.Diz çökertilmesi için burnunun üstüne değnek vurmaya gerek yoktur...

Babasını Ficar Harbi'nde kaybeden Hatice'nin,evlilik için izin alması gereken amcası Amr ibni Esed'in buna pek taraftar olmadığı bilindiğinden,düğün günü yapılan akıllıca bir manevrayla bu sorun da çözülmüştü.(Yağlı amca sızınca üzerine bir hırka örtülmüş,safranla hazırlanan bir koku ile kokulanmış ,ancak düğün sonu akşama doğru kendine geldiğinde iş oldu bittiye getirilmişti.)

Tören bu nîvval üzere sürüp giderken,insanın ah olağanüstü gözlerle,kulaklara sahip olabilseydim de yerlerin ve göklerin sevincini,coşkusunu,Yaradan'ın memnuniyetini görebilsen,duyabilsem,hissedebilseydim dîyesi geliyor...

Mutlu Aile

Kutsal belde Mekke'nin,bu büyük,saf aşkın şimşekleriyle aydınlandığı,mevveleriyle bereketlendiği günler,aylar,yıllar geçiyordu...

İki yüce ve soylu ruhun güçlerini birleştirerek aşk yolunda ileri menzillere yol ala alageryek ve ölümsüz aşka,Allah aşkına yücelmelerine yerler ve gökler şahitti,bir Gün şahitlik edeceklerdi...

Ve gün günden gelişen,serpilen,dal-budak salan ,filiz veren tomurlanan aşk ağacının çiçekleri ve ilk meyveleri,mutlu yuvaya daha bir mutlandırıyordu.

On yıl içinde altı yavruları oldu.

Kaasım ilk çocukları.

Daha memede iken,yürümeye yeni yeni bağlanmışken vefat etti.

Sonra kızları...Zeynep,Rukiyye,Ümmü Kelsum(Gülleüm) ve en sonra Fatıma...Böylece altı çocuğun hepsi de ilk eşlerinden...

Peygamberliği sırasında Mısır Sultanı tarafından armağan edilen Mariye isimli cariye'den olma İbrahim'i de sayarsak 7 çocuklarının olduğunu ve bunlardan erkeklerin tamamının çok küçük yaşlarda vefat ettiklerini biliyoruz.

Kızlar sevgili babalarının peygamberliğine(risaletine) yetiştiriler ve İslam'la şereflendiler.

Ve peygamber nesli,sahabilerin en seçkinlerinden Hz.Ali(RA) nin ince,zarif,dugulu,akıllı eşi Hz.Fatıma'dan gelecek ve Çağlar'a sönmez ışıltılar sağlayacaktır.

Yuva kurlmalarının doğal sonucu ve gereği olarak,artık Hz.Muhammed(SAV),uzun yıllar birlikte-barış ve huzur içinde-yaşadığı, yardımlarını gördüğü,yardımda bulunduğu sevgili amcalarının evinden ayrılıyorlardı.

Bu yıllarda görülen bir kıtlık Mekke'yi adeta kasıp kavuruyordu.

Ebu Talib'in geçim sıkıntısı çektiğini gören kutsal insan,mali durumu iyi olan Abbas'a giderek durumu anlattı.

- Çocuklarından birini ben alayım,öbürünü de sen al.Böylece yükü biraz hafiflemiş olur...buyurdu.

Ve Ali'yi Hz.Muhammed(SAV),Cafer'i de Abbas evlat edindi.

Bu arada yağlı süt annesi Halime,ağlunun mutluluk,huzur ve refah içinde geçen aile hayatını gödükçe-haklı olarak-sevinç ve gurur duyuyordu.

Ve Halime Çağ'ın,Çağlar'ın en büyük,en temiz aşkına yuva olan bu kutlu eve uğruyor,her seferinde elleri dolu olarak ayrılıyordu. Hz.Hatice (RA),onu daima seçkin,değerli hediyelerle uğurluyordu.

Bu sıralarda Zeyd ibni Harise adlı bir Arap delikanlısı esir olarak Mekke'ye kadar gelmiştir.Bunca acı,mahrumiyet ve gileden sonra talihin ona gülümseyeceğini,ebedi bir şerefe ulaşacağını aklının kögesinden bile geçirmiş miydi acaba bu genç insan?

İşte kader denilen erişilmez,yaklaşılmaz muamma bu olmalıydı.

Hz.Hatice(RA) ile anlaşılan Hz.Muhammed(SAV) Zeyd'i satın aldı.Bu özgürlük demektir...Sevgi,sevkat,ebedi saadet demektir...Nitekim Zeyd'e bunu anlayacak "feraset"i Yüce Yaratıcı lütfetmiştir.

Bir zaman sonra Zeyd'in izini bulan babası ve amcası,gerekli fidyeyi vererek onu almak düşünce ve arzusuyla Hz.Muhammed(SAV)'in kapısını çaldılar.

Gelişlerinin sebebini anlattıklarında;

O: - Elbette haklısınız...Sizleri çok iyi anlıyorum...O sizin evladınız,sizden bir parça.Ancak benim de evladım gibidir.Eğer sizinle geri dönmek istiyorsa fidiye almadan kendisini serbest bırakıyorum...buyurdular...

Yüzyıllar kadar süren birkaç saniyelik derin bir sessizlik...

Yalnız birbirini aramayan,bulmayan,birbirinden kaçan bakışlar...

Ve Zeyd'in tatlı,masum sesiyle dağılan sessizlik...

- Ey babam,ey amcam...Buralara kadar zahmet edip beni aradığınız için minnettarım...Fakat sahibimde öyle birşey gördüm ki,O'nu ebediyen herkese ve herşeye tercih edeceğim...

Ve yalnız Zeyd'in değil "İnsanlığın Efendisi"ne dönerek;
- Babamın evinde efendi olarak yaşamaktansa, Senin evinde
köle olarak kalmayı yeğ tutarım.
İşte "basiret" denilen Allah vergisi o olağanüstü sezgi, keskin
görüş, böyle basit görünümlü bir "köle"yi, O'na köle demek mümkün mü?
nice kara cahil, kör gözlü, kör idrakli, mühürlü yürekli "özgür"lerin üstüne
çıkarsa...

Zeyd'in bu içten sözlerinden pek memnun olan Hz. Muhammed,
O'nu aklarak hep birlikte Kabe'ye gittiler. Mekke'lilerin, babasının ve
amcasının önünde Zeyd'i azat ettiğini ve manevi evlat olarak kabul ettiğini
açıkladı ve duyurdu.
O Çağ'da öyle sosyal bir ortamda böylesine alışılmamış, soylu
bir davranış ancak ve yalnız Çağ'ını ve Çağlar'ı aşmış yüce ve asil ruhlu bir
insana Hz. Muhammed(SAV)'e yakışan bir davranıştı.

Ve iki ebedi dost, baba-evlat-nasipsiz şehitlerin şahkını,
boş, anlamsız bakışları arasından, içinden geçerek mutlu yuvalarına
doğru yürüdüler.

Mutlu Yıllar...

Şahane bir aile tablosunun çizildiği evde ideal bir eş(zeve)
ve aile reisliğinden başka müstakbel Allah elçisinin sevgili eşinin servetini
yönettiği ve kervanlarla uzun ticaret yollarını arındırdığı, bu yollarda
helezon, helezon ufuklara dayanan göl havasında ruhunda ve kafasında
şekillenen, gelişen, olgunlaşan evrensel düşünceler, duygular...

Derin ve sonsuz göllerin ufuklarından alev alev yükselen
güneş-küre, gün boyu ve akşam üzerleri ardında bıraktığı yangınlarla
yalnız kum denizlerini değil, asil büyük, coşkulu bir ruhu da yakıyor, dağılıyor,
kavuruyor, olgunlaştırıyordu...

Gün günden serpilip fideler gibi, çocukları, şevkatli, asil ruhlu
eşiyle O, kuşkusuz Mekke'nin en mutlu erkeğidir. En temiz, en dürüst, en
saygıdeğer insanı da... İlahi, büyük, mutlu aile tablosu evrensel bir anlam
ve görüntü sergilemektedir...

İnsanlığın tacı ve iki cihanın güneşi 35 yaşlarına basmışlardı
Evliliklerinin 10. yıllarında, birbirlerine her an biraz daha
yaklaşan, biraz daha kaynaşan soylu ruhlarıyla, olağanüstü bir denge ve
sevgi halesiyle sarılan kutsal ailenin kutlu reisinde ruhi ve fikri değişiklik-
ler, değişimler hızla gelişmektedir. Fırtınadan önceki dinginlik vardır iç
dünyalarında...

37 yaşlarına varmışlarken tenhalarında kulaklarına gelen ve
mukadder bedenlerini tepeden turnağa ürperten, mübarek ismini açıkça söy-
leyen sesler, gözleri kamaştıran, ruhu yakan şimşeksi parıltılar...

Olanca safiyetle, olanları yalnız sevgili, anlayışlı, şevkatli
can yoldaşlarına, saygıdeğer zevcelerine açıyorlar...

O'nu derin, gerçek bir aşkla, ilahi aşka yüceltecek, kanatlan-
dıracak bir aşkla seven en büyük kadın Hz. Hatice(RA)'ye...

Aşkları, o kavurucu, öldürücü, ondurucu ızdırab!

Ah, ruhu yana yana çember çember, o rengarenk, o erişilmez
kuşaklara, burçlara yükselten nebülözlerle yarıştıran şahane güç..

O'nun de zevcelerine karşı beslediği duygular o kadar derin,
yoğun ve sürrekli olmuştur ki, son nefeslerine kadar hiç eksilmeden, hafifle-
meden sürmüştür.

Nitekim Hz.Hatice(RA)'nin vefatlarından yıllarca sonra
bir gün Hz.Aişe(RA)kendilerine;

- Allah sana Hatice'den daha iyisini nasip etti,deyince,
- ölümleri kalblerinde 25 yaşlarındaki heyecanla cevap verdiler;
- Hayır ya Aişe!Allah bana O'ndan daha iyisini nasip etmedi.

İnsanların bana karşı çıktığı,beni yalanladığı,ecei çektiirdiği zamanlar -
Allah'tan sonra- en büyük desteğim O'ydu.Bana karşı son derece merhametli
şekhatli ve anlayışlıydı.

Hz.Aişe(RA),sus-pus başını önüne eğdi ve yanlarından uzak-
laştı.

Mana Merdivenlerinde İlk Basamaklar...

Mekke...Kur'an'daki İsmi Bekke...Bu ilahi,kutsal şehir ne
yazık ki paganizmin o zamanki ünlü merkezlerinden...

Mekkeliler tek Allah inancındaydılar ya,Allah ile aralarında
"aracı"(!)olarak kabul ettikleri putlara tapmak gibi bir garip hal,binbir
paradoks içindeydiler de...

Hz.Muhammed(SAV)'in nesebinden geldiği ülü'l-azm peygam-
berlerden Hz.İbrahim(AS) ve oğlu Hz.İsmail(AS) tarafından kurulan Kâbe'
de(Bakara(2),Ayet:125) geleneksel hacc ziyaretleri devam etmektedir.

Kâbe'ye saygı olağanüstüydü...Burası adeta Arabistan'ın
kalbiydi...

Hasta kalbi...

Ve insanlığın da...

Beytullah(Allah'ın Evi) olarak anılan kutsal yapının içinde
ve çevresinde boy boy,renk renk putlar bulunmaktadır...Allah'la kullar ara-
sında "aracı"olarak kabul edilen taştan,topraktan,tahtadan garip şekiller...

En ünlüleri Lat,Menat,Uzza,Hubel...

Kabe'nin orijinal bir mimari tarzı vardır.Geometrik şekil itiba-
riyle son derece dengeli,ölçülü bir görünüş arzeden Kâbe,İslâm'ın dengesini
vakarını,heybetini sembolize eder gibidir.

Onbeş metre yüksekliğinde,kenarları onikişer metrelik alt ve
üst kareleri(taban ve tavan)birleştiren heybetli ama yalın bir yapı...

Her sabah Kâbe önünde yapılan dinsel törenlerde,putların kar-
şısında iki büküm olanların,yerlere kapananların,para,mevki,şehvet,ün...v.b
putları önünde özbenliklerini harağ-mezat heder eden 20 y.y.insancıkların-
dan pek farkları yoktu.(Aksi de söylenebilir.)

Bir putperestin İslâm'la şereflendikten sonra anlattığı şu kıssa
ne kadar ibret vericidir.

- İslâm'dan önce köle olarak hizmet ettiğim evin efendisi,her
sabah bana biraz tereyağ ve süt verir,bunları Menat putunun önüne getirip;
sunmamı(!),fakat bunlardan asla yemememi,aksi takdirde cezalandırılaca-
ğımı sıkı sıkı tembih ederdi.

Ve köle devamla; - Bir gün yine yiyecekleri putun önüne bırak-
mış ayrılmak üzereydim ki,bir de ne göreyim,bir köpek geldi,efendimin yememe
izin vermediği "sunu"yu bir güzel yiyip bitirdikten sonra,putun üzerine sigdı.

Ve put da ona birşey yapamadı,engel olamadı...!

İşte bir putun ve putların layığı!

Bir efsaneye göre; Bir genç erkekle kadın yalnız kalacak bir yer aramışlar, bulamayınca da Kâbe'nin içine girerek o çirkin suçu işlemişler, o anda da Allah tarafından "taş haline getirilerek" cezalandırılmışlardır.

İşte bu taşlaşmış günahkarlar da Kâbe'nin karşısında -İsa ve Nat'i adlarıyla- put olarak yerlerini almış, onlara bile tapınılır olmuştular.

Bu olay bir efsane bile olsa, o zamanlar Mekke'deki sapıklık ve sapıklığın derecesini göstermesi bakımından çok önemli, belgesel bir önem taşımaktadır. Tüylar ürpertici bir motiftir.

Hatta evlerde bile putların bulunduğu ve saygı gördüğü anlaşılmaktadır. Çağımız'da da aynı hastalığın sürdüğü, evlerdeki süs eşyaları arasında "put" özelliği gösteren nice nesnenin olduğu söylenemez mi?

Doğu Arabistan'da Beni Hanifeler'in un ve hurmadan yaptıkları dev bir puta tapmışlar, kılık zamanlarında onu parçalayıp bir güzel karınlarını doyurduklarını -böylece kılığın ortadan kalktığını!- tarih bize söylemektedir, bildirmektedir.

İşte aklıalmaz bir gaflet ve sapıklık örneği daha!

Kutsal Yapı'nın iç duvarlarında Hz. İbrahim(AS), Hz. İsa(AS) ve Hz. Meryem'i betimleyen fresklerin bulunduğu da bilinmektedir.

Dahice Bir Çare Buluş...

Normal toprak seviyesinden biraz aşağıda, çukurca bir yerde bulunan Kâbe'nin saygı ve onur nişanesi olarak dış duvarları da değerli örtülerle kaplıydı.

Gürevli muhafızlar duvarların diplerinde buhur yakar, örtüleri tütsülerlerdi.

Bir tütsüleme gününde aniden çıkan bir fırtınanın sıçratmış kınacımlarla dokuma örtüler tutuştu ve kısa sürede tamamen yandı.

Ardından sağnak sağnağa bir yağmur... Ve duvarların günbörtülerle yerle bir oluşu... Şimdi Kâbe, bir harabe, taş, toprak yığını halinde dir...

Bu çöküş, yıkılış, yeniden doğuş, oluş, yükseliş, serpiliş için gerekdir aslında!

-Ah, ey ilahî hikmet ve ölçülerini kavrayabilecek safakı! Neredesin! Nefsan Kâbe'nin içinde putlara sunulan kıymetli eşyaları kedi yeler, sunular...- la dolu bir kuyu da ortaya çıktı bu arada.

Bir hırsız bazı eşyaları çalarken yakalandı... Cezasını gördü...

Bu günlerde şöyle bir olay da geçmektedir; Bu kuyuyu dev bir yılan(ejderha) barınak yapmış... Ara sıra başını çıkararak korkunç görünüşüyle çevresine korku ve dehşet saçıyor...

Bir gün aniden, nereden, nasıl geldiği belli olmayan, anlaşılmayan dev bir kuş, ejderhanın üzerine atıldığı gibi, onu pençeleri arasına alarak halkın korkulu, çakın ve sevinçli bakışları arasında uçup gidiyor...

Putlara sunulan adakların doldurulduğu kuyuyu yurt edinen yılan ve kuş... İnsana neler neler düşündürüyor...

Bu durumda Kâbe'nin en kısa zamanda yeniden inşaatı gerekiyor...

Şehir Meclisi-bu konuda-bir karara varmak üzere toplanıyor.

Bu günlerde Mekke'nin limanı Şuayba'da bir Bizans gemisi-
nin karaya oturduğu görüldü. Mekkeliler kazazedelere çok iyi davrandılar,
yardım ettiler... Yeniden sefere çıkmasına imkan olmayan teknede bol miktar-
da bulunan inşaat malzemelerinden, mermer, demir ve kereste satın aldılar.
Kabe'nin yeniden inşasında kullanılmak üzere bu malzemeler ilahi bir
lutuf değil de neydi?

Kazazedelerden Baküm adında kıpti bir dülgere inşaat
yardım etmek için kaldı.

İşte yıkılmış, harab olmuş bir Çağ'ı sembolize eden şu görüntü
yeniden ele alınacak, kurulacak, yenilenecek ve bir gün gelecek bütün zamanla-
rın en büyük, en kusursuz, en olgun Din'iyle şereflenen onurlu, üstün ruhlarla
bedenlere "kible" olacaktı.

Meclis'in kararı da-zaten-Kâbe'nin yeniden inşası yönünde-
dir kuşkusuz ki!

Artık yapılacak iş kararın uygulamasına geçmektir.

Aslında bu felaketten sonra gelişen bazı olaylar da Mekke
ileri gelenlerine kararın bu yönde alınmasına cesaret vermiş, zemin hazırla-
mıştır.

"Allah(CC), evinin yeniden inşaa edilmesini arzu ediyor..."
diye düşünülmemekte ve bu düşünce haklı olarak isabetli bulunmaktadır.

En yağlı soylulardan bir kişi ilk kazmayı-endigeli ama
kararlı bir şekilde temellerin üzerindeki yığınları vuruyor. Bir gece
bekleniyor... Hiçbir şey olmayınca, bu Allah'ın, Kabe'nin yığınlarının
temizlenerek yeniden inşasına izin vermesi-bir sakıncası olmadığı-
ğında yorumlanıyor. temizlenince Hz. İbrahim(AS)'ın koyduğu süye-
nen yeşil temel taşları ortaya çıkıyor.

Daha fazla inilmeyerek bu kadim-ve sağlam-temeller
üzerinde inşaat başlanıyor.

Bizzat Hz. Muhammed'in, daha sonraları o güne kadar ve
o günden sonra hiçbir ademoğlunun sırtına yüklenmeyen bir ilahi yükün
yüklenmesi omuzlarında taş taşımaktan, pamuk teninde çizikler oluştuğu
görülmektedir.

Kutsal yapının sağlam, görkemli duvarları-gayretli bir
emek ve çalıma temposuyla-kızla yükselmektedir.

Sıra Hacer-ül Esved(Siyah Taş)denilen kutsal taşın yerine
konulmasına gelince bir tartışma başlandı. Kara Taş'ın yerine oturtulması
şeref ve hakkının her habile kendisine ait olduğunu iddia ediyordu.

Anlaşmazlık-ve tartışmalar-bu minval üzerinde sürerken
ortaya atılan bir teklif uygun ve yerinde bulundu.

Beklediler... Oraya ilk gelenin Hz. Muhammed olduğunu görün-
ce; "El-Emin geliyor..." diye sevindiler... O'ndan güzel hakem mi olurdu!

O oldukça saki ve mütebessim onları dinledi... Sonra bir
örtü istedi, getirdiler... Örtüyü yaydı, taş üzerine koydu...

Her kabilenin temsilcilerine örtünün bir ucundan tutmalarını
söyledi... Böylece konulacağı yere kadar kaldırılan sembolik Taş'ın, İnsanoğlu'
na-bütün çağlarda-yol gösterecek, mucizeler yaratacak kutsal parmaklar
kavrada ve yerine yerleştirildi.

Bu dahiyane buluş karşında herkes memnun, herkes hayran
suskun ve saygılı...

Aklın ve hikmetin önünde başka ne yapılır ki!

Hacer-ül Esved'in Hz. Adem(AS) tarafından Cennet'ten
getirildiği ve beyaz renkte olduğu, sonradan bir Hadis'e göre-günahkarların
ellerinin ve kurban edilen hayvanların kanlarının sürülmesi yüzünden
karardığı belirtilmektedir.

İnşaat bittikten sonra kutsal yapının içine ve dışına-sayıları 860'ı bulan-putlar,heykeller daldırıldı,fresklerle süslendi.Tek Allah için yapılan bir mabedi putlarla dolduranlar nasıl bir akıl bir yürek ve bir inanç taşıyorlardı?!Düşüncelerle davranışlar arasındaki bu inanılmaz çelişkiyi, paradoksu farkeden selim akıl ve yürek sahiplerinin sürekli bir arayış içinde oldukları,dayanılmaz iç çatışmalar ve inanç krizi altında ezildiklerini söylemek yanlış olmayacaktır.

Bu sıralarda 35 yaşlarında bulunan müstakbel Elçi'nin,bu garitlar altında nasıl bir ızdırab humması içinde kıvrandığını kestirmek pek güç olmasa gerekir.

İşte bu-ve buna benzer-yaman acılardır ki,O'nun iyiden iyiye gelişen,olgunlaşan,dini quurun uyandığı mukaddes ruhunda dalgalanışlara fırtınalara sebep olmaktadır.

Bu insanlara ne olmaktadır böyle?

Niçin sapık ve sapkın tutum ve davranışlarını sürdürmektedirler ısrarla ve inatla...?

Böyle el çırparak,ışıklar çalarak Kâbe çevresinde dönüp durmanın ibadetle uzaktan yakından ne ilgisi olabilirdi!

Hızlı İbrahim(AS)'in torunlarına,o yüce peygamberin getirdiği Din'in şu son mensuplarına neler oluyordu...Bu davranışlar onlara yakışır mıydı?

Yalnız O,acılı,kırık,temiz ruhu ve selim aklıyla bunlardan uzak,daima uzaktır...

Fakat bunların,bu hasta kalblerin arasında bazıları da vardır ki Allah onlara hidayet ışığını salmıştır.

Unutulan tevhid akidesinin çağları açan,saran,süren seslerini yankılarını ruhlarının sır dolu labirentlerinde duyar gibidirler...

İşte bu yüce gönüllü insanlardan biri de Kuss bin Saide'dir. Bir asra dayanan yaşına rağmen beyin hücreleri hala ışıltılar saçan,yüreği aklı ürperen ve hakikati görebilen olağanüstü bir insandır...

Bir gün kızıl tüylü devesi üzerinde,panayırda verdiği ünlü, tarihi,ebedi hutbesinde;

"Herşeyin gelip geçiciliğini,herşeyi ölümün alıp götürdüğünü yalnız Allah'ın ölümsüz(ezeli ve ebedi),şimdi içinde bulundukları dinden çok daha mükemmel bir dinin geleceğini ve yakında Allah'ın bir peygamberinin ortaya çıkacağını,gölgesinin üzerlerinde bulunduğunu,O'na iman edenin -dünya ve ahiretini-kazanacağını,sonsuz mutluluğu tadacağını(Allah'a kavuşacağını)ısyan edenin helak olacağını,gasfete düşülmemesi gerektiğini,yalnız ve ancak Bir,en güçlü olan Allah ve O'nun gelecek olan peygamberinin yolundan gidilmesinin en akıllıca iş olduğunu...." söylerken,en büyük gasfet içinde kendisinin bulunduğu farkında olmayan bu asırlık ihtiyara acımamak elde midir?

Evet,çünkü dinleyiciler arasında iki cihanın sönmez ışığı Hz.Muhammed de bulunmaktadır.

Yıllar sonra O'na,"Allah'ın Elçiliği" görevi verildiğinde,olay net olarak-ancak hüznle-hatırlayacak,Kuss bin Saide'nin toptan İslam'la şereflenen kabilesinin ileri gelenleriyle,Ashab-ı Kiram'ın olduğu bir mecliste;

" Dileğim odur ki,yüce Mevla ,Mahşer'de Kuss bin Saide'yi ayrı bir ümmet olarak bana gönderir de özel şefaati izni verir..."buyuracaktır.

Diğer bir örnek olarak da Zeyd ibn Amr ibn Nüfeyl'i anmak yerinde olacaktır.Bu kişi putlara adanan kurbanların etlerini yemiyor,ara-dığını ne Yahudilikte,ne Hristiyanlıkta bulamıyor ve göyle dua ediyordu;"Ey Allah'ım,Sana ne şekilde ibadet etmem gerektiğini bilsem öyle edeceğim,fakat bilmiyorum..."Sonra avuçları üzerinde secde ediyordu...

İnziva...Düşüncelerde,Duygularda Zirvelere Tırmanış...

Hakk'ın ve halkın sevgilisinin,gözbebeğinin yaşları kırka yaklaşmaktadır.Ruh ve fikir yapıları da olgunlaştıkça olgunlaşmakta,yüklenecikleri büyük,kutsal "emanet"i kaldırarak gücü kazanmaktadır,kazanılmaktadır. Evlerinden,muttu yuvarlarından bir kilometre kadar uzakta, çölün tekdüzelikliğini değiştiren yüksek kayalıklardan birisi olan Nur Dağı bulunmaktadır.

Yalnız bu dağın diğerlerinden ayrı,özel bir konumu söz konusudur.Burada Hira adıyla bilinen ünlü mağra bulunmaktadır ki,bir kisinin ayakta durabileceği yükseklikte ve yatabileceği uzunlukta olup,uzandığı yön de Kible tarafına doğrudur.

Tesadüflere inanmayan gerçek bir mü'min için bu yerin sırf Allah Resulü'nün inzivaya çekilerek duygu ve düşüncelerini geliştireceği bir mekan olarak nice zamanlar önceden-tasarlandığına,hazırlanmışına inanması güç olmasa gerekir.

İşte bu mağra(cık),olgunluk çağlarında karşı durulmaz yalnızlık arzusunun dindirmek için müstakbel Allah Elçisi'nin barınağı,evensel metafizik,sosyal konular üzerinde düşüncelere daldığı yer olarak kendi hayatlarında ve insanlık tarihinde müstesna bir özellik arzetmektedir.

O,sevgili epleri Hz.Hatice(RA)'nin hazırladığı-ve aradabir takviye ettiği-sade asıgıyla Hira'ya çekiliyor,genellikle bir ay kadar süren "inziva"dan sonra,yeniden "zehir hayatı"na dönüyordu.Kuşkusuz her gidiş-dönüşlerinde kendisine,çevresine,dünyaya ve evrene bakış,algılayış yeteneği biraz daha gelişmiş,keskinleşmiş,netleşmiş oluyordu.

İlk "dönüş"lerinde Kabe'yi yedi kez tavaf ediyorlar...

Her yıl birer aylık sürelerle bu "gidişler" ve "dönüşler"düzenli olarak sürüyor...

Hız.İbrahim(AS)'in sünneti(şeriatı) üzerine yapılan ibadetler ve derinleştikçe derinleşen tefekkür temrinleri...

Putperest yakınlarından ve çevresinden gittikçe uzaklaşmış ve soğuyuş günleri...

Nereden,nasıl,kimden geldiği anlatılamayan sesler aklılaşmakta,O,daima hayret ve hayretle ürpermekte,iç dünyasında meydana gelen olağanüstü değişiklikleri anlamaya çalışmaktadır.

Gördükleri rüyalar günlük hayatta aynen çıkmaktadır.Sadık,ilahi rüyalar bunlar...

Yalnız kaldığı zaman kendisine adıyla "ya Muhammed,ya Muhammed.." diye seslenilmekte gökte parlak ışıklar görülmektedir...Ancak ilahi tebliğ görevinin ne olduğunu bilmediğinden ve dış görünüşleri ile birbirine çok benzeyen rahmani ve peytani ilhain arasındaki ince farkı ayıramamaktadır.

Bu gelişmeler-bütün olumlu,olumsuz yönleriyle-O'nun,artık insanlığın yüz ahi,temiz,asil Hz.Muhammed(SAV)'in Elçilik'le görevlendirileceği günler pek yakındır.

İnziva hayatının beşinci yılıyla birlikte kırkinci yaşlarını da ikmal etmiş bulunmaktadırlar.

Olağanüstü An...

Yine beynini zoklatıcı düşüncelerin, ruhunu kavurucu duyguların ve kimbilir hangi ilahi tecellilerin ağırlığından bitkin Hira'da uyurlarken-belki de uyku ile uyanıklık arasında-olağanüstü bir düş görüyorlar.

Henüz bu düşün etkisinden kurtulamamışlarken, bir gece sonra ruhun ve kafanın en yüce mertebelerinde, bir gece önce gördükleri düşün somutlaşmış olarak, fakat bütün maddi (fiziki) boyutların üstünde ve ötesinde tecessüm etmiş haline şahit oluyorlar.

Ramazan ayının son -17.ya da 27.-günleridir.

Sonsuz renkli ışıltılı kuşaklarla kuşatılmış ve ufku baştan başa kaplanmış muhteşem ilahi bir varlık...

Allah Elçisi'ne 23 yıl 'Allah Kelamı'nı taşıyacak olan büyük bir Melek...Namus-u Ekber..Ya da -en tanınmış adıyla- Cebrail...

Melek O'na tarifsiz,yönsüz,frekansız-frekanslarüstü-bir Ses'le hitap etti...

"Ey Muhammed!Ben Cebrail'im...Sen Allah'ın seçtiği Elçi'sin, Allah(CC)'ın vahyini sana tebliğ etmekle görevlendirilmiş bulunuyorum..."

Ve ilk Allah sözünü,vahyi bildirdi;"Oku!"

O, bu müthiş "an"ın dehşetini tepeden turnağa,iliğinde,hücre hücre atom atom bütün bedeninde ve ruhunda duya duya,olanca safiyetle;

"Ben okuma,bilmen ki,sesi okuyayım?"huyurdular.
Bu sefer Melek ürperti,ateşler,ateşler, içindeki mübarek beden kucakladı,sardı,kuvvete sığın ve sonra bırakarak vahyi tekrarladı:

"Oku..."

O,yine aynı cevabı verdi.

Bu hal üç sefer tekrarlandıktan sonra,Cebrail ayetin devamını(sureyi) okumaya başladı.

"Oku,Yaratan Rabb'inin adıyla!

O insanı bir kan pıhtısından yarattı.

Oku,Rabb'in sonsuz kerem sahibidir.

O'dur kalemle yazmayı öğreten.

Ve bilmediği şeyleri insana..."v.d.(Alak Suresi)

Bu sesleniş yalnız O'na mıdır?

O'nun evrensel kişiliğinde bütün insanlığa ve zamanlara mı

"Oku...!" Ne muhteşem bir kelime..Ve halem...

Okumak ve yazmak...

Yüceler Yücesi Yaratan'ın insandan ilk istediği şeyler...

İnsanoğlunu ruhen ve fikren yükseltecek,en büyük medeniyetleri kurdurabilecek-ve yaşatabilecek-iki ana olgu,öge...

Eğitim ve öğretim...Yani bilgi,yani kültür...

Yalnız böyle bir başlangıç bile gelmekte,gönderilmekte olan "şey"in ne olağanüstü,ne erişilmez,ne büyük olduğunu anlatmaya yeterlidir.

Yıllardır düşüncelerini ve duygularını allak-bullak edercesi, ne dalgalandıran,burçaçlandıran metafizik iklimlerden gelen bu olağanüstü,çarpıcı,eritici ılgaretin,mesajın Hz.Muhammed(SAV)üzerinde yaptığı muazzam etkiyi düşünebilmek,kavrayabilmek,anlatabilmek kaç kişinin harcıdır!

O,duyduklarından,gördüklerinden ancak Allah(CC)'ın ve kendisinin bilebileceği bir "hal" içinde mağaradan çıktı...

Aralık ayının soğuk çölgecesini alev alev yanan bedeniyle yaha yaha geçerek alçakgönüllü,mutlu yuvasının kapısını çaldı.

Hız.Hatice(R.A) hiç beklemediği bir zamanda sevgili eşini görünce,hayret,şaşkınlık ve sevinç içinde O'nu karşıladı ve içeriye aldı.

Henüz tam anlamıyla kendine gelememiş olan yüce ruhlu insan;" Beni örtünüz,beni örtünüz..." diye murıldanarak yatağına uzandı.

Önlenmez titreyişler içinde sarımsan mübarek bedeni,sadık,şevkatli,anlayışlı eş örttü,bağında sabırla beklemeye başladı.

Kimbilir ne kadar zaman sonra ruhlarındaki fırtına dindi, bedenleri dinginliğe kavuştu.

Yatağından ağır ağır doğruldu ve olan biteni hayat yoldağına o güzel,açık seçik tatlı konuşmasıyla bir bir anlattı.

Eğiz eş,ruhunu kulak yaparak sabrın,anlayışın,şevkatin doruklarında O'nu dinledi,dinledi...

O olağanüstü,dehşet verici olayın etkisiyle,ruhunu saran korku ve hayyetten bir türlü kurtulamayan Hz.Muhammed(SAV);

"Ey Hatice!Yoksa o nefret ettiğim kahinlerden,büyücülerden mi oldum!Bundan korkuyorum.."diye-aslında yersiz-endigesini safiyetle dile getiriyordu.

İçinde yaşadığı toplumun yapısına bakınca Kendisine-bir yerde-hak vermemek mümkün değildir.

Dine tarafından bugüne kadar dürüst,iffetli,zehi,çalışkan,erdemli,güvenilir bir kişi olarak tanınan,sevilen,sayılan Hz.Muhammed(SAV) e-bağına gelenlerden sonra-bir yalancı,büyücü,cin tutmuş(kahin) gözıyla bakılacağı ihtimali uzak olmasa gerekir.

(Nitekim bu endigesinde-kendi açısından yanlışlığı halde-halk(özellikle inanmayanlar)tarafından buna benzer sıfatlarla vasıflandırılmasıyla haklı olduğu ilerde ortaya çıkacaktır.)

Büyük kadın,soylu eş Hz.Hatice(RA),kendilerini sürekli teselli ediyor ve;

"- Sen cömertsin,iyilik yaparsın,yoksul ve muhtaçlara her zaman el uzatır,yardımlarına koşarsın.Allah seni Şeytan önünde mağlup ettirmez,seni terketmez..."diyordu.

İlahi ve şeytani ilhamı birbirinden ayırdetmek-gerçekten-mümkün değildi.

Gaybın anahtarları yalnız ve ancak Allah(CC)'ın ellerindeydi..

Sevgili zevcinin kaygısının bir türlü dağılmadığını gören Hz.Hatice(RA),din kültürü çok geniş ve yüksek olan ve Hz.İsa(AS)'nın dini üzerinde bulunan yakın akrabası-yeğeni-Varaka'ya açtı konuyu...

Kur'an öncesi kutsal kitaplarda bütün özellikleriyle geleceği işaret edilen Hz.Muhammed(SAV)'in bu zat olduğundan kesinkes emin olan Varaka Hz.Hatice(RA)'yi ferahlatan şu sözleri söyledi;

"- Allah-Subhanallah-'a kasem ederim ki,eğer söylediklerin doğru ise,zevcin ahir zaman peygamberidir,nebisidir.Ve O'na hitap eden o muhteşem yaratık da mutlaka Cebrail(AS)-Namus-u Ekber)'dir.

Söyle O'na sakın korkmasın,kuşkuya düşmesin,yakında "elçilik" göreviyle görevlendirilecektir.Sabır ve tahammül etsin.Böyle bir görev bir insana yüklenebilecek en ağır,en önemli görevdir.Hazır olsun..."

Bir gün Varaka,peygamberliğin ilk ilahi ışıklarını artık çevresine iyiden iyiye yaymaya başlayan kutsal insan'a Kabe'de tavaftayken rastladı.Daha büyük bir ihtimalle O'nu aradı,buldu!

"-Ey Allah'ın elçiliğine layık(aday)müstakbel resul!Söyle,anlat bana Hira'da bağından geçen nedir,nelerdir?

Uzun,gür kirpikli,qöl geceleri kadar derin,siyah,duru gözler yaşlı,temiz yüzlü zatın üzerinde,soran bakışlarla bir süre dolaştı...Sonra mübarek ağızlarından inci inci kelimeler döküldü...Anlattı...Hergeyi olduğu gibi...Ne bir eksik,ne bir fazla...

İhtiyar bilge 20 yaş birden gençleşmişçesine sevinç üstü bir sevinç içinde haykırırcasına,gözleri dolu dolu konuştu...

-Allah'a and olsun ki,Senin başına gelenler aynen Hz.Musa(AS) nın başından geçen olaya benziyor.Sen,evet Sen de Allah'ın bir elçisi,peygamberisin...Bundan kuşku yok!Ah,Senin kavmini ırgad edeceğin-Tek Allah'ın Yolu'na çağıracağın-günlere yetişsem de,sana eziyet ve haksızlık ederlerse yanında yer alıp yardım etsem!

O,olanca safiyeti ve tevazuu ile sordu;

- Demek bu yüzden bana gerçekten zulum ve eziyet edecekler, beni Mekke'den süreceklər öyle mi?

- Evet ya Muhammed!Bu yük,bu görev ağırdır,çok ağırdır.Hiçbir peygamber gelmemiştir ki,ona karşı çıkılmış olmasın...İşinin büyüklüğüne göre mücadelen,acıların da büyük olacak!Fakat Allah(CC) daima seninle birlikte olacaktır...

Ve büyük bir hürmetle uzanarak o muhteşem alını öptü...

Evet!Gerçekten de hep böyle olmamış mıdır?

İnsanları,ıyılığa,güzelliğe,doğruluğa,Allah(CC)'a-sonsuzluğa ve aşka-davet eden peygamberler,veliler,kahramanlar,bilginler,sanatçılar... en büyük acıları çekmemişler,en insafsızca nankörlüklere,hıyanetlere,haksızlıklara uğramamışlar mıdır?

Ah,zavallı bahtsız insanlık!

Daima kolay arayan,günübirlik küçük,sıradan şeylerle oyalanan,şareyi savaştırmakta değil kaçmakta bulan,sanan insanlık!

İşte bu yüzden ruhen,sikren,bedenen bataklıklarda çırpınmaktan kurtulamıyorsun ya!

Seni o bataklıklardan çekip kurtaracak ışıktan elleri tutmaktan da korkuyorsun adeta!

İzdirab Labirentine Giriş...

Hz.Muhammed(SAV)bu ilk vahiyden sonra üç yıl en küçük bir vahiy almadılar...

Üç uzun,üç kavurucu,yakıcı,ondurucu,öldürücü yıl...

Sevinç ve sürür içinde yemyeşil bir boyutla ilerleyen,koşan bir insanın önüne alev alev tutuşmuş bir ormanın,keskin volkanik kayalıkların,dipsiz bir uçurumun...çıkması gibi birşey olmalıdır bu...Ya da bir lav denizinin...

Eurenin,eurenlerin Yüce Yaratıcısı'ndan,kurucusundan ve yöneticisinden alınan böyle ölçüye gelmez bir görevle görevlenen,onurla onurlanan bir insanın,bir "kul"un üç yıl gibi,uzun sayılabilecek bir süre bundan yoksun kalması,bırakılması ne demektir?

Bunu yaşamayan,anlamayan anlatabilir mi?

Kutsal insan,yeniden ilahi hitaba (vahye)muhatap olmak için temiz yüreğinin derinliklerinde öylesine kavurucu bir arzu duyuyordu ki!

Bunu-yalnız ve ancak-Kendileri yağıdıkları için bilebilirler...

Bu fetret(geçiş-berzah)döneminde özellikle halalarının incitici kötü muameleleri izdirabını daha bir arttırıyor,duyarlı yüreği daha bir kavrutuyordu...

Bazen izdirab o derece dayanılmaz bir hal alıyordu ki,yüksek, sarp kayalıklara çıkıyorlar,kendilerini bir uçuruma atarak acılarına son vermeyi düşünüyorlardı,arzuluyorlardı.

Fakat kutsal ruhlarının daha büyük ve ağır ilahi tecellilere dayanabilmesi için bir ızdırab tüneline (labirentinden) geçerek arınması güçlenmesi hazır olması gerekiyordu.

İntihara her teşebbüslerinde Büyük Melek (Cebrail) görünerek kendilerine engel oluyor, teselli ediyordu;¹

"Hayır dur ya Muhammed! Sen kuşkusuz Allah'ın Resulü'sün. O seni terk etmedi, terk etmez. Ancak bil ki O ne isterse o olur..."

Bu, gerçekten çetin, zorlu, karanlık, alevli labirentte her geçen gün, her geçen an biraz daha aydınlığa, sonsuzluğa doğru yaklaşan ve ilahi göreve hazırlanan yüce İnsan'ın eşi de haklı olarak dehşet ve çaresizlik içinde kıvrılıyor...

Din adamlarına, bilginlere, bilgelere koşuyor... Soruyor, soruşturuyor, araştırıyor, bilgiler toplamaya çalışıyor, çaballıyor...

Sevgili eşindeki, o sakin, ölçülü, dengeli iyi insanda meydana gelen bu şaşkınlık, dehşet verici değişiklik bu "hal" nedir, nedendir? Ulvi kadın bu yakıcı soruya cevap aramaya, bulmaya çalışıyor...

Evet, işte dediğimiz gibi bu olanlar, ruhun daha ağır, daha büyük ilahi, kozmik yoklara hazırlanması için temrinlerdir. (bugün bunu daha iyi anlayabilmekteyiz.)

Ve Nihayet...

Bir gün yine, yıllardır süren ızdırlarla kavrulmuş, akkörü, laşmış, saydamlaşmış, arınmış bir ruhla Hira'dan çıkmışlar çölün serinliğinde mahzun ve amutlu evlerine dönüyorlardı ki, duydukları ürpertici bir sesle durakladılar, çevrelerine bakındılar... Hiçbir şey göremediler ilk anlarda... Yürüdüler... Yine her yönden gelen o sesle ürperdiler... Mübarek başlarını göklere doğru kaldırdıkları an yeni bir dehşet ve hayyet fırtınasıyla sarsıldılar...

İlk kez üç yıl kadar önce Hira'da kendilerine görünen Melek (Cebrail) işte şu an yine olanca görkemiyle göklerin derinliğinde ve asli görünüşüyle bir kurs (kursu) üzerinde oturmaktaydı.

Ondan bakışlarını kaçırmak istedilerse de başaramadılar... Çünkü her baktıkları, gözlerini her çevirdikleri yerde -bütün ufuklarda- O'nu görüyorlardı. Koşar adımlarla evlerine geldiler... Kutsal bedenleri hücre hücre atom atom zangır zangır titrerken, ruhları alev alev yanarken;

"Beni örtülere bürüyün, sarın, bedenime soğuk su dökün..." buyurdular...

Bu olay, vahiy yolunun yirmiüç yıl kesilmeksizin-yeniden açılması anlamına geliyordu.

İzdirab tüneline geçilmiş, aydınlıklara ve Allah'a giden Yol'un başına varılmıştı.

Ve Cebrail-teselli edici-yeni vahiyle geldi;
"Kuşluk vaktine ve sukuna erdiği zaman
Ey sevgili Peygamber, geceye and olsun ki,
Rabb'in seni ne bıraktı, ne de sana darıldı.
Hayırlıdır senin sonun (ahiret) senin için ilkinden (danya) dan.
Rabb'in sana verecek sen hoşhud olacağını!
Seni yetim bulup O barındırmadı mı?
Şaşırmış bulup doğru yolu göstermedi mi?
Seni yoksul bulup O zenginleştirmede mi?
Öyleyse öksüz (ler)e kötü davranma (ezma) sakın!
Ve bir şey isteyeni (dileneni) sakın ha azarlamal!
Rabb'inin nimetini anlat, bildir yalnızca. (açıkla)"

Duha (93): A: 1-11

Son ayetteki, "Rabb'inin nimetini anlat, bildir..." ifadeli buyruğu, artık "risalet" görevinin fiilen başladığına en büyük ve açık bir kanıt var sayılmalıdır, sayılmıştır.

Başta-bahtsız-amcası Ebu Leheb olmak üzere en yakınlarının Yüce Elçi'ye karşı takındıkları tavırlar, O'nun kararlılığını güçlendirmekten duygularını ve düşüncelerini bilemekten gayri bir işe yaramıyordu.

O, gerçek bir "dava adamı"ydı ve bunun için hayatını ortaya koymuştu. Ne yüce, ne ulvi bir davranıştı bu... Bir insan için derüklarin doruğuydu.

İnsanlık tarihinin "en yüce davası"nın temsilcisi olarak "seçilmiş" olan insan da "en büyük insan"dı.

Bir insan için bu, en onurlu, en yüce bir konumdu...

İlk Tebliğ...

Üstüste başına gelen bu olağanüstü, dehşet verici olayların şokunu üzerinden atamayan Hz. Muhammed(SAV) bir ay süre ile evinden dışarı çıkmadı. Bu arada Mekke'deki en güvendiği insan olan dostu Hz. Ebu Bekir'e olan biteni anlattığı, duygu ve düşüncelerini paylaştığı hiç tereddüt etmeden iman ettiğini söylemek mümkündür. Bu arada azadlısı Zeyd ve amcası Ebu Talib'in çocuk yaştaki oğlu Ali de ilk iman edenler arasındadır. Ve kuşkusuz anlayışlı, müşfik, yüce bir kadın olan eşi.

Vahyin yeniden başlanmasıyla ikinci safhası açılan risaletin "En yakınlarından başlayarak uyar..." buyruğu uyarınca hısım-akrabasına ilk tebliğini yapmak için bir ziyafet vermeyi planladı... İlk önce O'nun hastalığı sebebiyle evden çıkmadığını sanan halaları asıl amacının ne olduğunu öğrenince, desteklediler, ancak amcası Ebu Leheb'i çağırmasını önerdiler... Bütün aile yemeğe davet edildi... Herkes yemeğini yeyip ardarda evi terk etmeye başladı. Hz. Muhammed(SAV) daha önceden amacının ne olduğunu bildiremediğinden ilk ziyafet amacına ulaşamadı. Ancak ikinci seferde ziyafet sırasında söyleyeceği bazı şeylerin olduğuna dair önceden tedbirini aldı. Çağırılmadığı halde Ebu Leheb de ziyafete geldi.

Peygamber söz alıp Allah(CC)'in kendisini elçi seçtiğini ve ilahi kelamı tebliğ ile görevlendirdiğini söyleyince, Ebu Leheb ayağa fırlayarak; Küstahça sözlerle O'na karşı çıktı, kendilerini atalarının dininden döndürmek istediğini, böylece ilahlarının gazabının üzerlerine çekilmesine sebep olacağını söyleyerek aileyi tahrik etti ve toplantı tatsız bir şekilde sona erdi. Zaman içinde halalarının amcasını Hz. Muhammed(SAV)'in haklılığına inandırmak için giriştiği bütün çabalar boşa çıktı.

Bu başarısızlık O'nun azmini güçlendirmekten geri kalmadı..

Bir gün Kabe'nin karşısına düğün Safa tepesine çıktılar, halka diyecekleri olduğunu söylediler... Nitekim kısa bir sürede çevresini bir halk kalabalığı kuşatmıştı bile...

Oyalnız kendi kabilesinden olanlara hitap etmek istediğini söyleyince diğerleri dağıldı.

Böyle davranmış olmakla kabilesine Kutsal Şehir'deki nüfusunun derecesini göstermek istemiş olabilir.

Sebeb ve niyeti ne olursa olsun, orada toplananlara o güzel, açık, seçik konuşmalarıyla hitap ettiler;

"Eğer size şu tepenin ardında kamp kurmuş bir düşman (ordusu) var ve Şehir'i istila etmek için hazırlanıyor..." desem bana inanır mıydınız?

Topluluktan cevap verildi;

"Senin hiç yalan söylediğine şahid olmadık! Burada söyleyeceklerine de inanırız!

Bunun üzerine O;

" O halde size desem ki,Allah(CC),beni sizin üzerinize ve insanlığa haberci elçi olarak gönderdi.Size tebliğ edeceğim kuralların dışına çıkan olursa-adaleti gereği-yargılayacak ve cezalandıracaktır..."

Ebu Leheb,bir kin ve kışkırtıcı sembolü olan bu bahtsızlar bahtsız,talihsizler talihsizi yaratık,sessiz kalabalık içinden haykırdı;

" Sen bizi sadece bu saçma sapan haber için mi buraya topladın,içimizden gücümüzden alakoydun..."

Bu nasipsiz,karanlık ruhlu adamın hezeyanı üzerine kalabalık-toplum psikolojisinin ruh hali içinde-homurdana homurdana dağıldı. Ancak bu kısa ama etkileyici konuşmanın bazı gönüllerde belli belirsiz ışık çakışlarına sebep olduğu kesindi.Bu gerçek,zaman geçtikçe açığa çıkacaktır.

Ebu Leheb ve eşi-bir de Adi ibn el-Hamra isimli bir müşrik-Hz.Muhammed(SAV)'in evine taş atmaktan,kapısının önüne pislik bırakmaya varıncaya dek türlü eziyetlere baş vuruyorlardı...Ve Yüce Yaratıcı'nın öfkesini gösteren ayetler geldi;

"Ebu Leheb'in iki eli eli kurusun,yok olsun(Kendisi de kahrolsun,yok olsun!Zaten yok oldu ya!Ona ne malı,ne kazandığı fayda vermedi. (Allah'ın kahrından,gazabından kurtaramadı!)

Alevli bir ateşe girecek o,karısı da odun hamalı olarak(onun ategine odun taşıyacak.)(Karısının)boyunda bükülmüş hurma lifinden bir ip olduğu halde..." Leheb(111),Ayet:1-5

İşte küfrün,inançsızlığın...sonu!

Diğer bir talihsiz kimlik olarak beliren Ümmü Cemil,hicriyeli satırlarla intikam almaya çalışıyordu.Daha ileri giderek Hz.Muhammed(SAV)'in kızları ile evli olan iki oğluna hanımlarını bozamaları için baskı yaptı. Hiçbir uzlaşma umudu olmaksızın bozanmalar gerçekleşti.

S i r e t ...

Şimdi biraz duralım...Bu olağanüstü görevle görevlendirilen "olağandışı insan"a görebildiğimiz kadar bakalım.

O,artık 43 yaşlarındadır,ruhen ve fikren olgunluğun ve dolgunluğun doruklarındadır.

Manada ve maddede insanoğlunun en mükemmel kişiliğinin, kimliğinin,bütün zamanlarda ve mekanlarda örnek alınmaya değer tek "insan"ının dış görünüşünü çizmeye çalışan siyer kitaplarına göre,O;

Uzunla orta boy arasındır...Fakat ilk bakışta uzun boylu sanılır...Başkaları yanlarında yürüyünce ,uzun boylu da olsalar,onları geçer intibası uyandırıyorlar...Peygamber heybeti...

Tenleri pembe-beyazdır...Bambaşka,tarif edilmez bir ton... Sanki içinden bir ışık vuruyormuş(aydınlanıyormuş)gibi...

İçinde en ulvi,metafizik,soylu ve insanlığı kurtaracak çapta fikirlerin kaynaştığı dehayı taşıyan,muhafaza eden mübarek başları iricedir...

Saçları koyu siyah...Ne düz,ne de çok kıvrık...Dalgalı... Bazan kulaklarının yumuşaklarına kadar indiği(uzatıldığı)oluyor...Ve misk gibi bir rayiha yaymaktalar...

Yüksek,muhteşem,değirmi bir alın...En yüksek dehanın en açık kanıtı...

İnce,uzun kağların ippek gibi gür tüyleri arasında,öfkelen-
dikleri zaman kabaran-almı boydan boya ayan-bir damar var...

Çöl geceleri kadar derin,duru,gizemli gözler,gür,uzun,
kısırcık kirpiklerle gölgeleniyor,kareleniyor...

O gözler ki,her bakışlarında ayrı bir ıstık,ayrı bir hikmet fı-
kırtmakta...

Bakışları o kadar heskindir ki,Pleiad Burcu'ndaki(takımyıldı-
zındaki)onbir yıldız sayabiliyorlar.

O gözler ki,bakmasını unutan insanlığa bakmasını öğretecekler...

O gözler ki,Tek Ölümsüz Sevgili'yi gördüler...

Sonra ağızları...

"Allah Kelamı'nı bütün zamanlara/mekanlara dalga dalga
haykıran,çember çember yayan kutlu ağızları...

Yakuttan bir kutu içindeki inci tanelerini andıran dişleri...

Zarif,güzel,endamlı,güçlü bir boyun...Tam bir erkek boyunu...

Göğüslerinde kıl yok...Yalnız geniş göğüslerinden göbeklerine
kadar çerit halinde tüyler uzanmakta...

Göğüs ve karınları aynı hizada...

Baldırları başka bir ahenk ve zarafet örneği...

Elleri etlice,yumuşak,misk kokulu...Biriyle musafaha ettiği ya
da bir çocuğun başını okşadığı zaman o koku günlerce gitmiyor...

İnsanlığa-tüm zamanlarda/mekanlarda-Doğru Yol'u göstere-
cek olan parmakları uzun ve zarif...

Ayakları kalın ve uzunca...Ayak parmakları da ölçülü,dengeli...

Adeta yokuş aşağı iniyormuşçasına çabuk(hızlı)bir yürüyüşleri
var...

Bir tarafa dönecek olsalar bütün bedenleriyle dönüyorlar...

Başlıkları sağlam,kararlı...Yürüdükleri zaman arklarında
derin,belirgin bir iz bırakmaktalar...

Sözün kısıası ve aslı ümmetinden birinin söylediği şu güzel
cümlede toplanabilir;

"O,ondördüncü gecesindeki aydan güzeldi..."

Ve sevgili kızları Hz.Fatıma(RA);

"Yusuf(AS)'ı gördükleri zaman ellerini kesenler,eğer benim
gördüğümü görselerdi göğüslerini parçalarlardı.

Bütün bu maddi(fiziki)güzelliklerin üstünde ve ötesinde;Bu
güne kadar dıştan ve içten gelen sayısız etkilerle yoğrulan,pişen,arınan,
yücelen ruhlarının dışarıya yayılan Kanatlarında görülen insanüstü
peygamberce bir eda,asalet,vakar,heybet O'nunla ilk kez karşılaşanlarda
saygıdan sevgiye,korkudan dehşete...varan taşkın duygular uyandırmaktadır.

Güzel mi güzel,iyi mi iyi,doğru mu doğru,soylu mu soylu!

İşte-bütün boyutlarıyla-sembol bir "insan."

İnsan-ı Kamil...Ahsen-i Takvim...

İşte Allah'ın Elçisi olmaya layık bir kimlik...

İşte bir peygamber...

Peygamberler zincirinin son halkası...

İşte Yüce Yaratan'ın:"levlake levlak,lemma halaktul eflak..."

(Sen olmasaydın,sen olmasaydın-ey Habib'im-felekleri<evrenleri>yaratmaz-
dım)hitabıyla en seçkin yere oturtulan en yüce insan...Sevgili...

İnsanların,meleklerin,cinlerin,tekmiş evrenlerin,evrenlilerin
kutluladığı ve sevdiği,saydığı muhteşem insan...

Ve kalblerinin,temiz,ulvi kalblerinin izdüşümünde,mübarek
sırtlarında eliçi kadar bir alan içinde siyah benler,incecik tüylerle
gizlenmiş bir "gey."

Bu "Nübüvvet Mührü"dür.

Allah'ın kutsal mührü...

Nur Çemberleri...

İlahi tebliğ görevi gizli gizli sürmekte ve fakat kulaktan kulağa gönülden gönüle akarak Kutsal Şehir'de-adeta-bir yeraltı ırmağı gibi çağlamakta,uğuldamaktadır..Şehir bu yeni "akım"la çalkalanmaktadır.

Bu kararlı ilerleyiş ve yayılış Kureyş'in mağrur,ruhsuz,mürik soyluları arasında duyarsızlıkla,alayla karşılanıyor,ama hiç kuşkusuz içte içe büyüyen bir korku ve endişeyle de...Kutsal Çağrı'ya ilk uyanlar arasında saf gönüllü yoksullar,sızımışlar,muzdaripler,köleler...Ve özellikle hayret verici ve sevindiricidir ki gençler,evet Mekke'li gençler,ateşli,körpe ruhlar,bu alçakgönüllülük altındaki büyük,muhteşem,soylu,mücadeleci bir ruh taşıyan garip Adam'ın peşinden geliyorlar,çevresinde toplanıyorlar...

Ne mutlu,ne mutlu onlara!

Gözleri gerçeği görebilecek kadar bakmasını bilenlere...!

Eren dönmektedir olanca heybeti,görkemi,dengesi,ağıyla...

Yerküre de dönmektedir bu olağanüstü kozmik ailenin,sistemin silik gibi görünen bir bireyi olarak...Ve gören gözlerin,duyan gönüllerin yeryüzündeki büyük anlam değişikliğinin farkına vardıkları bir gerçektir...Yakıcı,kavuru-cu bir gerçek...

En büyük "dava",bir zaman gelip sayısız ılık-ses kollarıyla yeryüzünü-belki eurenleri-kaplayacak,saracak olan dev yeraltı nehrinin kaynağı yavaş yavaş kızgın toprağı yararak kumlar üzerinde kaynamaya yüz tutmuştur artık...

Ve bunun önüne geçecek hiçbir güç de yoktur...

Kutsal billur pınarın garıltısı arttıkça,bulanık gönüller kuşkusuz rahatsız olacaktır...

Bundan olağan ne olabildi ki!

İyiliğin,güzelliğin,doğruluğun,temizliğin dostu karanlık ruhlar olacak değil mi ya!

Ama onların-aydınlık ruhların-öyle bir Dost'u vardı ki,bütün zamanların/mekanların putları,ger güçleri bir araya gelseler kıllarına bile dokunamazlardı...O,istediği an onları toz haline getirebilirdi...

Buna rağmen iyiliğin olduğu yerde kötülüğün,kötülüğün olduğu yerde iyiliğin olması gereklidir,kaçınılmazdır...Denge ancak böyle sağlanabilir.

İyilik güçlendikçe,sesini yükselttikçe zaten her zaman hırçın,küstah,alçak,sırnaşık,sinek,düzenbaz,acımasız olan kötülük çileden çıkar,gemi azya alır.Aynı olay,insanlık tarihinin en büyük idealist çıkışında kuşkusuz en şiddetli bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Nitekim öyle oldu!

Önceleri homurdanırlar,alay edip,umursamazlıklar şeklinde beliren tepki gitgide küstahlaşarak haykırmalara,hatta saldırılara dönüşmekte gecikmedi.

Herşeye rağmen-toprağı delerek yüzeys fışkıran-pınar gitgide gürleşmekte,artık çölün kızgın kumları-ve güneşi-bile onun yayılmasına engel olamamaktadır.

Her an yeni,taze iri damlalar pınarı beslemekte,güçlendirmektedir.

İşte uzun bir arayıştan,delaletteyken hidayete erikten sonra İslam'la gereşlenen Hz.Ebu Zer...Sonra Hz.Sa'd ibni Ebi Vakkas,Hz.Sa'd,Zübeyr İbn'ül Auvam,Abdu'r-Rahman ibn Avf,Talha ibn Ubeydullah...

Ve Hz.Ebu Bekir(RA)'in gayretleri ile islamiyeti kabul eden Hz.Osman(RA-Üçüncü halife)...

Bu yüce benlikler kaynağa katılan birer damladan çok,suyun ilerlemesine yarayacak yatağa birer kazma vuran kutlu içgilerdir,emekçilerdir,bahçevanlardır adeta.

İlk müslümanların,hem de en yakınları tarafından uğradıkları zulümler o dereceye varmıştı ki,risaletin(bis'etin)5.yılında Habeşistan'a sığınmak üzere doğup büyüdüğü yerleri,öyurtlarını terke mecbur kalmışlardı,bırakılmışlardı.

Sayıları 109 (75 erkek,34 kadın,25 yabancı kökenli kişi)civarındaydı bu saf,yüce gönüllü muzdariplerin.

Kölelerin durumu daha da yürekler acısıydı.

Putperest taş yürekli müşrikler onları dövüyor,kadın erkek ayırarak etmeden çöl sıcağında çıplak kızgın kumlara yatırıyor,boyunlarına ip bağlayarak sokaklarda sürüklüyorlardı.

Allah'ın gereği kıldığı insana bunlar reva mıydı?

Bazıları bu korkunç işkencelere dayanamıyorlardı!

Hız.Ebu Bekir(RA),maddi ve manevi bütün imkanlarını İslam için kullanan,varını yoğunu Allah ve Resul'u için seve seve harcayan bu saygı-değer,fedakar insan,zulme uğrayan müslüman köleleri satın alıyor ve hemen azad ederek özgürlüklerine kavuşturuyordu.

Fakat bazılarının sahipleri teklif edilen yüksek ücretlere rağmen satmaya yanaşmıyorlardı.

İşte kader denilen şey bu olmalıydı!

Onlar uğradıkları zulümlerin,çektikleri çile ve ızdırabların ve sabırlarının derecesine göre Allah Katı'nda bizim bilemeyeceğimiz nice yüce makamlara,ecirlere kavuşacaklardır belki de!

Değişmez ilahi bir kuraldır ki,en güçlü,en derinden,en içten bir inanca sahip olan ruhlar,en çok zulme uğrayan,çile çeken ruhlar olmuştur.

Kuşkusuz dereceleri de ona göredir...

İşte Hz.Muhammed(SAV) de,en yüce ruh,en büyük inanç sahibi olarak en ağır hakaretlere,musibetlere,çilelere-hem de en yakınları tarafından uğramakta,insanüstü bir sabır ve tahammül göstererek yapılanlara katlanma tadır.

Özellikle amcası Ebu Cehil,bu bahtsız,kötü kalbli,niyetli,inançsız benliklerin başında gelmektedir ne yazık ki!

Bu ne büyük bahtsızlık,ne büyük nasipsizliktir ya Rabb'i!

Bu zavallı yaratık Hz.Muhammed(SAV)'in Kabe'deki ibadetlerine de engel olmaya çalışmaktadır.

Bir gün Allah'ın sevgili Resul'u Kabe'de huşu içinde namaz kılmakta(ibadet etmekte)dır.Tam secdeye varmışlardır ki,bir devenin bağır-saklarını-ya da iškembesini-mübarek bağlarının üzerine koydu.Kız yetiştii,gözleri yağlı,gönü burkuk sevgili babacığının bağından kaldırdı bunları..

İşte Ebu Cehil denen yaratık böylesine kalbsiz,merhametsiz,kibirli,alçak biriydi...

Ukbe İbn Ebi Muayt adlı canavar ruhlu bir başkası da O'nu namaz kılariken cübbesiyle boğmaya kalktı.

Bunlara benzer olaylar hemen hemen her gün görülen,yüce Resul'ün ya da müslümanların başına gelen şeylerdi.

Fakat insanlığın-dünya ve ahiret-mutluluğu ve kurtuluşu için hayatını ortaya koyan bu olağanüstü,bu muhteşem,bu kahraman insanın bütün bu olanlara,yapılanlara karşı tepkisi ne olmuştur?

İnanılmaz,akıl almaz bir sabır,iyi niyet,hoggörü...

Tam bir peygambere yaraşır bir davranıştır bu.

Bu hususta şu örneği vermek yeterlidir sanırsız!

Hicret'in 3.yılında Uhud Savaşı'nda,Hız.Muhammed(SAV)
yaralandığında arkadaşları O'na düşmanlarına beddua etmesini söyleyince;
"Doğru yola ilet ,onlar cahildir.bilmiyorlar..."buyurdular.

Ve çok geçmeden vahiy geldi;
"Ey Muhammed,Sen en yüce bir ahlak üzerindesin..."
(Ayetin Taif'de inme ihtimali de vardır.) Kalem(68),Ayet:4
İşte-gerçekten-en yüce ahlak örneği.
İşte peygamber ahlakı.
Kötülüğe karşı iyilikle karşılık vermek.Er kişinin işi...

İlk İslam Şehidi...

Bir gün Hız.Muhammed(SAV) maddede(kemiyette) küçük fakat
manada(keyfiyette) büyük cemaatine Kabe'de namaz kıldırıyorlardı.Zaten
her türü kötülüğe hazır olan,tatsızlık çıkarmak için esten,püften bahaneler
icad eden müğrikler çevrelerinde kümelenerek büyük bir gürültü ve kargaşa
çıkardılar...Ve bu korkunç kargaşalık arasında İslam ilk şehidini verdi
Bu bahtlı insanın,Hız.Hatice(RA)'nin ilk eşinden olan oğlu
Haris İbn Ebi Hala olması muhtemel...

Aslında bu zulümler,kötülükler İslam'a olan güveni ve
sempatiyi güçlendiriyor,müslümanları mazlum konumuna getiriyordu...

İşte ilahi bir sır,bir hikmet daha...!

Kötülükler,zulümler ayyuka çıkıyor,en güçlü olduklarını sandık-
ları anda en aciz,en açağılık bir durumda olduklarının farkına varamanın
bahtsızlık üstü bahtsızlığını yaşıyor müğrikler!

Kötülük tohumlarından iyilik ağacının fışkırması,dal-budak
salmasıdır bu,Müşahhethlerin hayırlara vesile olması...
Tebliğ'in açığa vurulmasından kısa bir zaman evvel ilk müslü-
manlar ibadetlerini toplu halde Mekke dışında belirlemiş oldukları,kem
gözlerden ırak tenha yerlerde-Ebü Düb geçidi- yapıyorlardı.

Bir gün yine aşk ve vecd içinde ibadet ediyorlarken,aniden ortaya
çıkan müğrikler onlarla alay etmeye,sövüp saymaya,tartaklamaya başladılar...

Sa'd İbni Vakkas yerde bulduğu bir deve kemiğiyle-aralarında
Ebu Sufyan'ın da bulunduğu-müğriklerden birini ağır bir şekilde yaraladı.
Böylece İslam'da,Allah yolunda ilk kan dökülmüş oluyordu...

İlk şehid ve ilk kan...

(Anlatılanlara bakıldığında bu dönemde sabah ve ikindi olmak
üzere günde iki vakit namaz kılındığı anlaşılmaktadır.)

Artık ok yayından çıkmıştır,fırlamıştır...Geriye dönüşü düşünmek
bile imkansız,yersiz ve abestir...

Ve Ebu Cehil...Bu zavallı yaratık her an sahnededir...

İnsanoğlu'nun kurtuluşu ve sonsuz mutluluğu ile son bulacak
muhteşem düzeni bozmak için küstahça,sinsice,hınçla-ama umutsuzca-
çalışmakta,çabalamakta,olanca gücünü ve nufuzunu bu yolda kullanmakta,
harcamaktadır...

Allah Resulü'nün cevval ruhlu,soylu,yiğit bir safkan Arap olan
olan amcaları Hız.Hamza,avı çok sever,sık sık çöllerde avlanmaya çıkardı.

Bir av dönüşü cariyesi kendisine Ebu Cehil'in yeğeni Hz. Muhammed(SAV)'e yaptığı eziyet ve kötülükleri anlatınca, Hz. Hamza öfke içinde av takımlarını bile bırakmadan Ebu Cehil'in evine koştu, demir yayı ile ona şiddetle vurdu. Ebu Cehil yaralandı. Fakat Hz. Hamza'ya karşı hiçbir karşılık veremedi.

Hz. Hamza ;"Ya Ebu Cehil! Sen Hz. Muhammed(SAV)'in yakınları tarafından unutulduğunu, korunmadığını mı sanıyorsun! İşte ben de İslam'ı kabul ettim, O'nun dinine girdim! Eğer senin ve senin gibilerin cesareti varsa O'na bundan böyle bir zarar vermeye kalksın! Karşısında her zaman beni bulacaktır.

Böylece İslamiyet çok güçlü bir mensubuna kavuşmuş oluyordu. Dava Allah davasıydı ve yardımcısı da kuşkusuz O'ydu, O olacaktı. Bu arada Hz. Ebu Behir(RA)evinin avlusunda küçük bir mescid yaptırmıştı. Orada, belki yakın arkadaşlarıyla, ailesiyle ibadet ediyor, tatlı sesiyle Kur'an okuyordu. Gelen geçenler, O'nu görmeseler de sesini dinlemek için duraklıyorlar, giir olmadığı halde insan ruhunda büyük kıpırdanışlara, güzel duyguların uyanmasına sebep olan ilahi kelamın cazibesine kapılıyorlardı.

Yine hemen hemen her sınıftan Mekke'liler Hz. Muhammed(SAV)'in evinin önüne gelerek O'nun içe işleyen güzel sesiyle Kur'an okuyuşunu dinliyorlardı.

Bunlar arasında birbirlerinden habersiz-gizlice-gelen üç soylu birbirleriyle karşılaşıncas; "Bizat biz Muhammed'i dinlemeye geldiğimize göre bunu halka yasak etmemiz uygun değildir..." dediler. Ve bir daha buraya hiç gelmemek üzere söz verdiler. Ancak sözlerini unutarak üç gece ardarda geldiler ve birbirleriyle karşılaştılar.

Bu günlerde/gecelerde Yüce Rabb'in hidayetle gereflendirdiği kalbler olduğu gibi, mühürlü olanlar da ebedi bahtsızlık gayyasına gömülüp gitmişlerdir.

Nitekim bu gerçek daha sonralar Kur'an-ı Kerim'de ;"Allah'ın ayetleri imanlıya daha imanlı, imansız daha imansız yapar..." şeklinde dile getirilecektir.

İşte Kur'an'ın mucizelerinden biri daha...

Allah'ın sevgili Resul'ü, iki cihanın sönmez güneşi irşad ve davetlerini sürdürmekte ve en yakınları ilk sıralarda yer almaktadır...

Ve karşımıza çıkan bildik, tanıdık bir figür, Ebu Leheb...

Bu tatlı ve ulvi davetle yumuşayan sonsuz ve ebedi aydınlığa açılan gözleri bulandıran, perdeleyen, doğru yoldan saptırmak-en azından kuşkulandırmak-için elinden geleni ardına koymayan, karanlık, canavar ruhlu bahtsızlar bahtsız bir zavallı!

Bu da ilahi bir hikmet, hiç kuşku yok! Aydınlıkla karanlığın birbirine bu kadar yakın olması başka nasıl açıklanabilir ki!

Bu nasipsiz ruh hakkında ilahi hüküm tüyler ürperticidir;

"Ebu Leheb'in iki eli kurusun!"

Böylesine müthiş bir ilahi kargış ve öfke karşısında sarsılmasına rağmen, tam bir küfür mantığıyla; "Eğer bu doğruysa, uğrayacağım cezaya karşı malım, mülküm ve çocuklarımı ortaya koyarak karşı çıkabilirim..." diye bilecek kadar zavallıdır.

Ve Yüce Yaradan yeni bir vahiyle sapık küfür mantığını çürüttü!

"Malı, çocukları, elde ettiği şeyler ve bütün güvendikleri kendisini kurtaramayacaktır."

Karısı da "Cehennem'de odun hammalı" olarak gösterilmiştir. Kocaının ateğine odun taşıyan bir hammal...

Ebu Sufyan'ın kızkardeşi olan eşi Ümm-ü Cemil'in de küfrünün derecesinin kocasından katır yanı yoktur çünkü...

Okul Ev...

Her gün daha da artan,yoğunlaşan maddi,manevi baskılar, dayanılmaz işkenceler karşısında Yüce Resul,mütevazı evlerini terk etmek ve yeni müslümanlardan El-Erham'ın evinde kalmak yolunu denediler.

İman etmedikleri halde henüz vicdani duyarlılıklarını yitirmemiş bazı benlikler Hz.Muhammed(SAV)'e kötü davrananlara yaptıkları şeylerin yanlış olduğu konusunda uyarıyor,fakat etkili olamıyorlardı.

Bu ev Kabe'nin karşısında Safa Tepesi üzerindeydi.

Burada Hz.Peygamber,müslüman kardeşlerine dersler,öğütler veriyor,öğrendiği her yeni bilgiyi onlara eksiksiz aktarıyor,namaz kıldırıyor, ibadet ediyorlardı.Bu ev adeta İslam'ın ilk ilim yuvası,okulu gibiydi.

Güneş Ve Ay...

Eza ve esiyetlerin ardı arkası kesilmiyor,Hız.Muhammed(SAV) ve O'na inananlar için sokaklarda dolaşmak bile imkansızlaşıyordu.Böyle durumlarda süt kardeşi Ebu Sufyan'ın evine sığınıyorlardı.

O zamanlar İslam'ın baş düşmanlarından olan Ebu Sufyan'ın bu iyiliğini asla unutmayan yüce ruhlu Peygamber(SAV),Mekke'yi 8.Hicri yılda fethettiği zaman,"silahlarını bırakanlara ve Ebu Sufyan'ın evine girenlere(sığınanlara)dokunulmayacağını" ilan edeceklerdir.

Bu arada diğer amcaları Ebu Talib'in garip tutum ve davranışları kayda değer...

Sevgili yeğenin fikir ve düşüncelerine(davasına)saygısı var. O'nu koruyor,gözetiyor,yardım ediyor...

Öte yandan O'nun davetine bir türlü uymuyor,İslam Dini'ni kabule yanaşmıyor.(Psikolojiye Ebu Talib psikozu olarak geçmiştir)

Akl almaz ilahi hikmet.Hidayet ve kader kavramındaki kavruca sır.

Her gerçek devrimin,yenileşmenin,köklü değişimlerin ve uygulamalarının bağlarına gelenlerdi aslında Hz.Muhammed(SAV)'in başına gelenler de!

Bir başka deyişle,davasının ciddiyeti ve büyüklüğüyle orantılı olarak acılar ve güçlüklerle karşılaşıyordu.

Bu kararlı,azimli yürüyüş Mekke'li mügrikleri çileden çıkarıyor Sonunda ileri gelenler bir heyet oluşturarak aralarından seçtikleri bir temsilciyi Ebu Talib'e gönderdiler.

"Ya Ebu Talib!Yeğenin Muhammed,atalarımızın dinini kaldırmaya çalışıyor.Tuttuğu yol yanlış ve tehlikelidir.O'na engel olmalısın.Sen bunu yapmazsan,yapmayacak olursan,O'nu bize teslim et,haddini bildiririm,gerekirse öldürelim.Sen de O'na karşılık aramızdan birinin oğlunu seç.En güzel ve en zeki olsun!"

Ebu Talib,bu garip,hatta ahmakça teklif karşısında alaylı bir tavır ve ifadeyle;

"Bu kadar saçma bir teklif görülmüş,duyulmuş değil!Yani siz benim oğlumu(yeğenimi)öldüreceksiniz,ben sizinkine eklemek vereceğim!"

Bu ve buna benzer sözlerle Ebu Talib onları başından savdı! İlk teşebbüslerinin bir yararı olmadığını gören mügrikler,yeni heyetler,yeni tekliflerle Ebu Talib'in kapısını ağındırmayı sürdürdüler...

Her seferinde biraz daha küstahlaşarak,sertleşerek-kesin bir cevap beklemediklerini söylediler.

Ebu Talib, için çakaya gelir yanı olmadığına kanaat getirdiğinden, mukaddes yeğeniyle görüşmeye karar verdi.

"Ya Muhammed! Allah'a kâsem ederim ki, senin davanın hak olduğuna dair olan inancım tamdır. Fakat görüyorsun ki Mekke uluları bu işten pek memnun görünmüyorlar. Hatta bana son gelişlerinde yaptıklarından vaz geçmediğin (seni vaz geçmeye ikna edemediğim) takdirde iç savaş çıkarmak la tehdit ettiler.

O, ancak O'na-bir Peygambere-yaraşır bir heybet, vakar ve kararlılıkla;

"Sizi çok iyi anlıyorum ey amcacığım! Fakat şunu bilmenizi isterim ki, sağ elime güneşi, sol elime ay'ı koysalar (hediye olarak verseler) da bu ilahi davamdan asla vaz geçmem! Siz beni bıraksanız bile, Rabb'im olan Allah yeter..." diye cevap verdiler.

Ebu Talib, alacağı cevabın bundan başka türlü olamayacağından emin olduğu için, derin bir sukut içinde, şahane gözleri dolu dolu yanından ayrılan ölümsüz davanın, ölümsüz temsilcisinin ardından aşk ve çaresizlikle kavrulan ruhunun aynası olan yorgun gözleriyle hayranlıkla baktı baktı...

Sonra ilahi cilvenin şahsında tam anlamıyla tecelli ettiği bu, garip adam koğu, soylu yeğeniye yettiği ve haykırırcasına;

"Haydi git ey Muhammed, dinini dilediğin gibi tebliğ et, yay... Seni elimden geldiğince, gücümün yettiğince koruyacağuma Allah adına and içerim..."

Ve O, belki de temiz dudaklarında buruk bir tebessümle-soylu ve coşkun ruhu yepyeni dalgalarıyla sarsıla sarsıla, çalkalana çalkalana bir ıstık çağlayana halinde Mekke sokaklarına-Kent'in kalbine-doğru yürüdü...

O ıstık görenler, çevresinde ateşböcekleri, pervaneler-gibi toplanıyor, kaynaşıyor, göremeyenler (o zavallı bahtsız körler) yarasalar gibi kaçıyorlardı.

Kureyş'in kibirli müşrik asilleri-ya da asil müşrikleri!-Hz. Muhammed(SAV)'in davasına olan bağlılığı, erigilmez kırılmaz kararlılığı karşısında şaşkınlılar, acizdirler, çaresizdirler...

O'nu yıldırma, sindirme, davasından vaz geçirmek için Şehir Meclisi yeni planlar, düzenler peşindedir.

Meclis tarafından görevlendirilen Utbe adlı bir Mekke'li Hz. Muhammed(SAV)'in huzuruna çıkarak O'na şöyle hitap etti;

"Ey Muhammed! Bizler senin bugüne kadarki hayatına yakın kimseler olarak biliyoruz ki, sen akıllı, dirayetli, dürüst, onurlu, dengeli örnek bir insansın. Kimseye kötülük ettiğin, yalan söylediğin görülmedi. Verdiğin vaazların halk üzerinde uyandırdığı etkiyi biliyorsun. Bize açıkça bildir, bütü bunların sebebi nedir? Amaçsın nedir? Eğer para istiyorsan söyle, Şehir istediğin kadar parayı toplayıp sana versin. Arzun kadınsa Şehrin en güzel kızlarını sana teslim edelim. Hükümet başkanı mı olmak istiyorsun, o da kabulümüzdür. Yeter ki sen bizimle putlarımız arasına girme, atalarımızdan dininden bizi koparma, her istediğini yerine getirmeye hazırız!

Ve biraz da alaylı bit ifade ile sözlerini sürdürdü;

"Eğer kendinde bir zaaf, bir rahatsızlık, hastalık hissediyorsan, seni en iyi hekimlere muayene ettiririz, iyileşirsin... Yeter ki Şehir'de karışıklık ve heyecan unsuru olmaktan vaz geç..."

Cevap olarak Yüce Resul(SAV) Kur'an-ı Kerim'den şu ayetleri okudular;

"Rahman Ve Rahim Allah'ın Adıyla

Ha-Mim... Bu (Kur'an) Rahman, Rahim'den indirilmiştir.

Bilen bir toplum için ayetleri açıklanmış Arapça okunan bir Kitap'tır. Müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderilmiştir. Fakat çokları yüz çevirmiştir. Onlar ıslıkmezler... v.d. Fussilet(41), 1-... 7

Utbe'nin ruhu allah-bullak oldu,sarsıldı...Tilaveti durdurması için Allah(CC) adına and vererek Hz.Muhammed(SAV)'e yakardı.Ve oaradan kaçarcasına uzaklaştı.

Şehir Meclisi'ne döndüğünde ondaki tuhaflığı farkeden müşriklerin çakışıklığın dehşete çeviren şu sözleri söyledi:

"Ne isterseniz onu yapın,çünkü bu meseleyi halletmek benim takatımın,gücümün çok üstündedir..."

Mucize...

Alaylar,tartışmalar,hakaretler,iftiralar kutsal hayatlarının her anında karşılaştıkları,ızdırab veren-ama O'nu asla yıldınlığa düşürmeyen-gündelik olaylardandı.

Kör gözler,sağır kulaklar,mühürlü yürekler yanışıklarındaki ışığı göremiyor,görmek istemiyor,gerçeği bir türlü kabullenemiyorlardı.

"Madem ki Allah(CC)'ın elçisi olduğunu iddia ediyorsun, bize bir mucize göster,söz gelişi ay'ı ikiye böl de görelim,o zaman sana inanalım..."dediler...

Müşrik psihozu diyebileceğimiz bu sapık mantıkla akıllarınca nasıl olsa Hz.Muhammed(SAV) böyle birşey yapamayacak,onlar da O'na inanmaktan kurtulacaklar,atalarının dininin haklılığı ortaya çıkacaktır!

Ama bilmiyorlardı ki inkar etmek,iananmamak her zaman mağlubiyettir,utançtır,zillettir,meskenettir.

İnanan için mucize,inanaçlarının bir parçasıdır,ama inanmayanlar için inancsızlığını arttırmaktan,kinini,hasedini bilemekten başka nedir ki bazı istisnalar dışında!

Ashında bir peygamberin(Allah elçisinin)davaasını kabul ettirmek için mutlaka mucize göstermesi gerekmez.O tebliğini yapar inanan inanır,iananmayan inanmaz...Buna rağmen Allah(CC)'ın gerekli gördüğü zamanlarda/mekânlarda ve izin verdiği şartlarda,fizik kanunlarını aşarak -kısa bir süre için değiştirerek-peygamberlerin bazı olağanüstü işler-davranışlar-ortaya koydukları bir gerçektir,mucizeler haktır. <

İşte peygamberlerin sonuncusu ve en önemlisi olan,bütün zamanlara/mekânlara ilahi mesajı tebliğ etmek üzere Elçi olarak gönderilen Hz.Muhammed(SAV)'in de ay'ı ikiye bölme (Sakku'l Kamer)mucizesi de bu türden bir olaydır.

Nitekim Hz.Muhammed(SAV),hemşehrilerinin gözleri önünde -Allah'ın izin ve iradesiyle-ay'a işaret etti ve ay ikiye ayrıldı.Bir süre sonra da iki parça yeniden birleşti.

Bu olağanüstü olay karşısında iman edenler olduğu gibi,O'nu sihirbazlıkla,gözbağcılıkla itham edenler de vardı ve bunlar çoğunluktaydı.

Bu olaydan sonra Hz.Peygamber(SAV)'den mucize göstermesini isteyenler çoğalmaya başladı.Bu istekler çocukça,saçma-sapan,ahmakça, ancak inancsız,içtenliksiz ruhların arzularıydı,hezeyanlarıydı...

Kimi göklere merdiven kurmasını,kimi altından ev yapmasını,kimi O'nun peygamberliğini onaylamak üzere bir meleğe ya da melekler-indirmesini istiyordu. Lsrâ(17), 9: 90-93

Oysa Yüce Resul(AS)onlara-ve tüm insanlara-mucize göstermek için değil,Allah(CC)'ın kutsal,ebedi buyruklarını tebliğ etmek için görevlendirildiğini,O'ndan yüz çevirenlerin şiddetle cezalandırılacağını anlatmaya çalışıyordu. Fussilet(41),Ayet:13 c.b.

< Bir iç patlama ya da başka bir göksel cisimle çarpışma,ya da hiçbir zaman bilemeyeceğimiz sebeplerle ay'ı ikiye ayırabilir-ya da öyle gösterebilir-fakat eğer bu olay Allah tarafından tam Peygamberin(in) buna ihtiyacı olduğu bir anda takdir edilip gerçekleştirilirse bize göre "mucize" (olağanüstü olay) olur.Oysa Allah'a göre sıradan bir olaydır.Diger mucizeler de böyledir.(Ashuna baharsanız evrendeki her oluş-bizim gücümüzü aştığından-birer mucize değil midir?)

Hız Muhammed(SAV)'in üstün başarılarına gölge düşürmek, O'nu mahcup etmek için şeytanca şeyler düşünüyor, planlar kuruyor, onları uygulama alanına koymanın fırsatını kolluyorlardı.

Yahudi alimlerine gittiler, akıl danıştılar!

Onlar da Hz. Peygamber(SAV)'e soru sormak üzere 3 soru hazırladılar. İlk ikisi gelmiş geçmiş din kahramanlarına dair... Cevapları kolay... Ama üçüncüsü müthiş... Ruh nedir?

Hiçbir şeye kendiliğinden cevap vermeyen Hz. Muhammed(SAV) Yüce Yaratıcı'dan gelecek yardımı bekledi.

Sevgili Elçi'sini hiçbir zaman yalnız ve yardımsız bırakmayan Yüce Mevla, bu sefer de imdadına yetişti.

"Ey Muhammed! De ki Ruh Allah'ın bir emridir. Ve insanlara ondan pek az bilgi verilmiştir." İsra(17), Ayet:85

*Cevabın-akıl ve mantık sahiplerini hayran bırakacak, çığırta-
cak olağanüstü güzelliği, keskinliği, şaşırtıcılığı Çağımızda psikoloji ve felsefe-
nin geçirdiği aşamalarla daha iyi anlaşılmaktadır, gelecek zamanlarda
daha da iyi anlaşılacaktır.*

Yeni İman Anıtları: Hz. Ömer ve Rûkana...

Beni Adi Kabilesinin ünlü, önemli, önde gelen bir ailesine mensup, coşkun ruhu, sonsuz gururu, iri-yarı yapısı, kendine ve yeteneklerine olan güveniyle seçkinleşen genç, güzel bir adam... Ömer...

O sıralarda 86 yaşlarında, sevgilerinde ve nefretlerinde aşırı davranışlar içinde bulunduğu bir çağında...

Ebu Cehil'in önderliğinde(!) hareket eden Hz. Peygamber'in karşısındaki grup içinde müslümanlara eza ve eziyet edenlerin başında gelenlerden...

O kadar ki bir gün Mekke ileri gelenlerinin bulunduğu bir mecliste, Ebu Cehil'in Hz. Muhammed(SAV)'in öldürülmesi teklifini ortaya atması üzerine, bunu hararetle destekleyen ve gönüllü olarak bu onurlu "görevi" üstlenen çılgın Ömer...

Ve hayatının en önemli, en çılgınca kararını vererek "yeniden doğuş"unu hazırlayan Ömer...

Öfkesi ve nefreti doruk noktasında, belinde kılıcı, bütün zamanların gerçek ve ölümsüz önderinin evine doğru hışım, hışla ilerliyor...

Yolda imanını gizliyen akrabalarından Nuaym'a rastlıyor.

"Ya Ömer! Seni böyle öfkeliendiren nedir? Böyle hışımla nereye gidiyorsun?"

O, olanca öfkesiyle haykırıyor;

"Kureyş'in onuruyla oynayan, atalarının diniyle alay eden, tefrika, nifak çıkaran Hz. Muhammed'i öldürmeye gidiyorum!"

"Böyle yapacak olursan, sonuçlarının ne olacağını hiç düşünmüyor musun?"

Ömer'in biraz duraklamasını fırsat bilerek sözlerine devam etti;

"Sen önce kendi ailene çeki-düzen ver, pürüzlerini düzelt! Kardeşinin ve eğinin-eniştenin-müslümanlığından haberin var mı? Önce onlara hesap sorman gerekmez mi?"

"Demek öyle ha!"

Bunun üzerine hedefini değiştiren Ömer, o hışımla soluğu az sonra kızkardeşi Fatma'nın kapısı önünde aldı.

Elden yükselen tatlı, hazin bir sesle okunan Kur'an-ı Kerim'i dinleyen ve elinde olmadan ürperen Ömer, kendini topladı(!), dev yumruğuyla kapıyı döğmeye başladı.

Kur'an hocası Habba' sakladılar.

Fatma koştı,kapıyı açtı.

Yaprakları elbisesinin içine saklamıştı.

Ömer,kardeğinin aydınlığı yüzüne,gözlerine vuran ruhunun parlmasını görebilecek halde değildi henüz ne yasak ki!Gözleri perdeli,kalbi mühürlüydü...

O ıslı ıslı yüz-belki de-nefretle haykırdı;

"Demek siz de müslüman oldunuz öyle mi?"

Kızkardeşini hıyım ile iterek içeri daldı,alev alev gözleriyle ortalığı taradı,o arada gözüne iliken enişmesini yakaladı,tartaklamaya bağladı. Fatma araya girmek istedi,aynı davranışla karşılaşınca yaralandı.Dudaklarından sıızan kanlara rağmen ağabeyine,imanın verdiği korkusuzluk ve kararlılıkla haykırdı;

"Vur,istersen bizi öldür.Biz müslüman olduk.Allah'ın en büyük nimetiyle nimetlendik ve asla dinimizden dönmeyeceğiz..."

Ömer,yaralanmış,hırpalanmış,horlanmış bir kadının bu kararlılığı ve cesareti karşısında durakladı.Herçeye rağmen sahibi olduğu vicdanının sıızladığını hissetti,yumuşadı.Adeta zevkatle kardeşine hitap etti;

"Okuduğunuz o sayfaları bana gösterin bakayım!"

Fatma hala kurgındı,öfkeliydi.

"Sen bir müşriksin ve kirlisin...Bu kutsal ve temiz sahilelere el süremezsin..."

"Peki ne yapmam gerekiyorsa öğretin yapayım.Onları mutlaka okumak istiyorum."

Bunun üzerine Ömer'e öğretildiği gekilde gusletti,temizlendi. Okudukları Kur'an-ı Kerim ayetlerinin yazılı olduğu sahilfeleri O'na verdiler... Okudu...Okudukça ruhunun yüceltiği,arındığı gözlerinin ıslımsından ve yüzünün aldığı ifadedden anlaşıyordu...

"Tâ-Hâ..Ey Muhammed!Biz bu Kur'an'ı sana sıkıntıya düşesin-güçlük çekesin-diye değil,ancak Allah'tan korkanlara bir öğüt,yeri ve yüce gökleri Yaratan'ın Katı'ndan bir Kitap (mesaj)olarak azar azar indirdik... Rahman Arz'a hükmetmektedir(istiva etmiştir)Göklerde ve yerde,her ikisi arasında ve toprağın altında bulunanlar O'nundur.Sen sözü istersen açığa vur.Şüphesiz O gizliyi,gizlinin gizlisini de bilir.Allah'tan başka tanrı(ilah) yoktur.En güzel isimler O'nundur.Musa'nın başından geçen olay(ın haberi) sana geldi mi?O,bir ateş görmüştü de,ailesine;"Durun,ben bir ateş gördüm, ya ondan size bir kor getirir,ya da ateğin yanında bir yol gösteren bulurum." demişti.Musa ateğin(dumansız bir alevle yanan çakıllıkların)yanına gelince; "Ey Musa!" diye seslenildi.Ben şüphesiz senin Rabb'inim!Ayağındakileri çıkar çünkü sen kutsal bir vadi olan Tuva'dasın.Ben seni seçtim.Artık vahyolunanları dinle!Şüphesiz Ben Allah'ım!Ben'den başka tanrı(ilah)yoktur.Bana kulluk et.Beni anmak için namaz kıl!Herkes işlediğinin(pesinde koştığı yeylerin) karşılığını görsün diye zamanının gizli tuttuğum Duruşma Saati(Kıyamet) mutlaka gelecektir!" Ta-Ha(20)Ayat:1-15

Tilavet sonunda Ömer,gözleri dolu dolu;

"Ne kadar güzel,ne kadar muhteşem!"diye haykırmaktan kendini alamadı.

Kur'an hocası Habbab'ın gizlendiği yerden çıkması için hiçbir engel kalmamıştı.

Biribirine -o an- kenetlenen dört coşkunun ruh ve bu mutluluğun doruklarına tanık olan alçakgönüllü ama nur kokulu oda...

Habbab bu gerçeği şöyle dile getirdi;

"Allah'a kasem ederim ki,Resül-Allah(SAV),daha dün;"Ya Rabb' beni İslam'ı-iki Ömer'den birinin (diğer Ömer Ebu Cehil)hidayetiyle teyid et,güçlü kıl!"diye dua ediyorlardı.

Ne mutlu sana ki, yüce Peygamber(SAV)'in duasından yararlanacak talihli sen olacaksın! Gel birlikte Hz. Muhammed(SAV)'e gidelim. O, şimdi sanırım gayretli ve hamiyetli El Erkam'ın evindedir.

Birlikte El-Erkam'ın evine yollandılar.

Resûller zincirinin son halkası sevgili Peygamber, çevresinde yıldızlar gibi parıltıyan sahabileri arasında bir dolunay gibi nur ve feyz saçıyordu...

Bir kişi içeriye-meclise- heyecanla giriyor...

"Ya Resûl-Allah, belinde kılıcıyla Ömer bu tarafa doğru geliyor. O, sadece vakur ve muhteşem, insanlığın efendisi tebessüm bu-

yuruyorlar.

Hız.Hamza(RA) cellaleniyor, kılıcına sarılacak gibi oluyor.

Yüce Resûl sakin olmasını işaret ediyorlar.

"Durun bakalım! Bekleyelim gelsin, niyeti nedir."

Allah, Resûl'ünü olan bitenden haberdar etmiştir. Sukunetinin ve tebessümünün sebebi bundandır.

Ömer kapıda görünür görünmez iki sahabe fırlayarak kollarından tuttular.

Resûl-Allah(SAV): "Barakınız gelsin", buyurdular.

Ve Ömer'e dönerek, içe işleyen bakışlarını gözlerine yönelterek;

"Gel ya Ömer, gel, yaklaş!"

Ömer, o coşkun ruhlu, hırçın Ömer kuzu gibi... Ruhunda kimbilir ne fırtınalar kopuyor... Saygıyla ilerliyor ve yüce Resûl'ün önüne gelip diz çöküyor... Sahabiler şaşkın fakat sevinçli ve mutludurlar...

Hız.Muhammed(SAV), O'na İslam'ı teklif ve telkin ediyorlar...

Ömer kelime-i şahadet getiriyor...

Kutlu meclisi Allahüekber, Allahüekber tekbirleriyle dalgalanıyor ve biraz daha güçleniyor, coşkunlaşıyor, yüceliyor... Manzara gerçekten tüyler ürperticidir. İslam göğünün yıldızları arasına parlak bir tane daha katılıyor ve ışıltısı kısa sürede Mekke'yi aydınlatıyor. Daha sonra adaletin sönmez چراغی olarak yeryüzünü aydınlatacaktır.

İmanın verdiği taptaze bir güç ve ruhla birlikte bambaşka bir insan olan Ömer, közleşmiş bir ocağın ilahi kıvılcımla bir yanardağa dönmesi kurumaya yüz tutmuş dev bir çınarın yeniden yeğermesi, dal-budak salması gibiydi.

Mekke sokaklarında olanca heybeti ve coşkusuyla hiç çekinmeden müslüman olduğunu haykırıyor korkusuz Ömer...

Herkes şaşkın, heyecanlı, korkulu...

"Bakın, bakın Ömer de sabii oldu..." diyorlardı.

Fakat Beni Adi Kabilesi'nin bu asi, onurlu ve yürekli evladı yaptığı için doğru olduğunun, kendisine daha bir şeref, şan ve onur kazandırdığının bilincindedir.

Hız.Ömer(RA) kırkıncı müslüman...

O, müslüman olur olmaz doğrucu dayısı Ebu Cehil'e gitti. Üzüleceğini hatta öfkeleneyeceğini bile bile Hz. Muhammed(SAV)'in dinin girdiğini, müslüman olduğunu söyledi.

Ve ilk defa Hz.Ömer'in teklifiyle Kabe'ya gidilip topluca namaz kılındı.

Hız.Ömer(RA)'in korkusundan müşrikler müslümanlara ilk kez sataşmadılar, bir zarar veremediler.

Ve Rükana...Profesyonel bir pehlivan...Dev yapılı, insan azmanı yenilmez bir yaratık...Ve ne yazık ki henüz müşrik...

Öylesine iri-yer ve güçlü ki, yere serilen bir inek ya da deve derisinin üzerinde iki bacağına açarak durduğu zaman, birkaç kişi onu çekmek isteseler, deri yırtılır, parçalanır fakat o yerinden kımıldatılamazdı.

*Hız Muhammed(SAV), Rûkânâ'ya bir gün sürüsünü otlatır-
ken rastladı. Ve O'nu İslam'a davet etti.*

*Rûkânâ, iman nurundan nasipsiz ruhunun puslu aynaları olan
gözleriyle Resul-Allah'a boş boş baktı ve ;*

*"Madem ki Allah'ın elçisi olduğunu iddia ediyorsun, söyle,
emret şu ağaçlar yürüsün" deyince,*

*Hız Muhammed(SAV), Yüce Mevla'sına sığınarak O'ndan izin
ve yardım dileyerek Rûkânâ'ya;*

*"Peki, öyleyse sen kendin git şu ağaca benim tarafımdan öbür
ağacın yanına gitmesini istediğimi söyle."*

*Rûkânâ, Hız Muhammed(SAV)'ın dediğini yaptı. Ağaçların bu
emre boyun eğdiklerine yakından tanık olmasına rağmen-inançsızlığın verdiği
körlük, kabalık, katılık, anlayışsızlık ve inat sebebiyle tatmin olmadı.*

*Bu sefer daha küstahça bir teklifte bulundu. Hız Peygamber(SAV)
kendisiyle güreş tutmaya davet etti. Kendisini yenmesi halinde İslamiyet'i kabul
edeceğine dair söz verdi.*

*Bu teklife karşı Hız Peygamber, güş yüzünde dünyaların en güzel
tebessümüyle;*

*"Eğer galip gelirsem, sürünün üçte biri benim olur" diyerek
aslında peygamberce bir latifede bulundu.*

Güreşe tutuştular.

*Peygamber kuvvetinden habersiz Rûkânâ üç kez ardarda
tuş oldu. Böylece sürüsünün tamamını yitirmiş oluyordu! En az yenilmesi
kadar sürüsünün de elden gittiğini... üçü/ten koca Rûkânâ'nın gözleri doldu...*

Bunun üzerine Yüce Resul, yine peygamberce bir edayla;

*"Ey Rûkânâ, ne üzülürsün! Ben senin hem yenilmene, hem de
sürünün elden gitmesine razı olur muyum sanırsın! Şimdi sürünü al, huzur
içinde git... Müslüman olarak dünyada da, ukbada da mutlu ol!*

*Rûkânâ için artık kelime-i şahadet getirmekten başka yapacak
birşey kalmamıştır.*

İslamiyet yeni, güçlü bir ruh daha kazanmıştır...

Çile, Sabır Ve Ebedi Zafer...

*Yüce Resul Hız Muhammed(SAV), bir ızdırab, iman, ahlak, dehşet
iffet, şeref-sözün kıyası gerçek bir "insan"-anıtı olarak bahtsız Mekke'lilere
ve tek mil zamanlara/meکانlara- agh, mutluluk, barış, huzur... getirecek olan
üstün, evrensel öğretilerini, insanüstü bir gayret ve görev anlayışı içinde
tebliğe devam ediyorlar.*

*O'nun saçtığı ölümsüz ışıltıları görebilen ve çevresinde pervane-
ler gibi dönen mutlu ve bahtlı insanlara-ruhlara-yapılan zulüm ve eziyetler
dayanılmaz bir dereceye varmıştır.*

*Ammar bin Yasir'in müslüman annesi Sümeyye, duyularını
yitirecek derecede işkencelerle karşı karşıya kaldı. Ebu Cehil kuduzu, başına
indirdiği bir darbe-ya da karnına sapladığı mızrakla-O'nu şehid etti. İslam'ın
ilk kadın şehidi bu muhterem kadındır.*

*Said İbnü'l-As, öz evladı Halid'in kafasını-müslüman olduğu için-
kesti.*

Mekke sokakları Roma'ya, Ninova'ya aratmıyordu!

*Müslümanlar şahane bir tevekkül, sabır, teslimiyet içinde en güzel
cevabı veriyorlar mağriklere... Ve ebedi zaferi hisseder, görür gibidirler...*

*Ve tüyler ürpertici tabloların en unutulmazı, ölümsüzü Hız Bilal-i
Habeshi(RA)'nin ızdırab ve çile tablosu...*

Allah(CC) yolunda, uğrunda seve seve ancak sağlam, samimi bir inancın verdiği metanet ve sabırla katlanılan çilelerin, ızdıraqların ve ebedi zaferin olağanüstü tablosu...

Mekke çocukları bu iman anıtının narin boynuna geçirilen bir halkaya bağlanmış ipi bağıra-çağıra çekiyorlar. O yerlerde sürüklendiğçe -boynundan süzülen kanlarla- "Allah bir, Allah bir..." diye inlerken, haykırırken her an az daha göklerin yüceliklerine yükseliyor...

Hangi el, hangi kalem, hangi dil, hangi zaman ve mekanda böylesine yüce bir idealin, böylesine erişilmez bir tablosunu çizebilir, yazabilir, anlatabilir...?

Varını yoğunu, olanca manevi, maddi imkanlarını mazlum, güçsüz mü'minlerin kurtarılması için gözünü kırpmadan, kılını oynatmadan harcayan büyük bir dost var... Resul(SAV) ve Allah(CC)'in dostu...

"Güneş Ebu Bekir gibi bir başın üzerinden doğup, kavuşmadı." gibi sözlerle Peygamber övgüsünü kazanan Siddık-ı Ekber...

Ve Hicret...

Yüceler Yücesi Yaradan'ın son ve en büyük Elçisi Hz. Muhammed(SAV)'in peygamber oluşlarının, tüm insanlığa, bütün zamanlarda/mekânlarda rehber, önder, kurtarıcı, öğretmen... seçilişlerinin 5.yılı.

O'na inananlara yapılan cefa ve eziyetlerin dayanılması mümkün olmayan boyutlara geldiğini görüyorlar ve:

"Ey mü'minler, kardeşlerim! Bunca çile ve cefaya dayanmanız mümkün değil! Dileyenler Habeşistan'a göç etsin, sığınsın! Oranın Kıralları zalim değildir, o topraklar emin yerlerdendir. Allah(CC) işleri kolay kılınca, ortalık sukuna kavuşunca, bizler daha güçlenince gidenler döner". buyuruyorlar.

İlk kabilede onbir erkek, dört hanım vardır. Bağlarında Affan oğlu Osman(RA) ve zevceleri Peygamber(AS)'in kızı Rukiyye(RA).

Habeş Kıralları Necaci, müslümanları gerçekten iyi karşılıyor, konukseverlik gösteriyor.

İkinci kabilede yeğenleri Caferü't-Tayyar var. Bu gün elde bulunan mektuplarında Hz. Muhammed(SAV)'in Necaci'ye Caferü't-Tayyar ve arkadaşlarının misafirlğe kabul etmesi dileği dile getirilmektedir.

Hatta Peygamber(AS)'in bizzat Necaci'yi-maddi ya da manevi boyutta- tanımış olması ihtimal dahilindedir.

Anayurtlarından göç edecek kadar eza ve cefa görmelerine rağmen, iman edenlerde en küçük bir sapma, sarıslama, sendeleme, gerileme, kuşku, yıkılma v.b davranışlar asla görülüyor, görülemiyor...

Zaten mürikleri de çileden çıkaran bu değil mi?!

Bu garip(!) adam, bu insanları büyüleyen hünerli bir sihirbaz, büyücü olmalıydı!

Böylesine karanlık, çılgın, sapkın ruhlu insanlar nasıl oluyordu da böyle birdenbire değişebiliyor, bambaşka boyutlara, kuşaklara, iklimlere geçiyor, ana, baba, dost, kardeş arasında kapanmaz, korkunç uçurumlar açılıyordu! (Aslında bu uçurumları aşmak kolaydı aşabilenler için.)

Neydi, neydi bütün bu olanlar?

Peygamber(AS)'den ikide birde mucize göstermesini isteyenler bahtsız ruhlu zavallılar, gözlerinin önündeki bu mucizeyi göremiyorlar, daha doğrusu bir türlü görmek istemiyorlardı!

Bundan büyük mucize mi bekliyorlardı!

Karalar ak, arslanlar kuzu, mumlar galaksi, gayyalar doruk, gurublar fecir oluyordu.

Ve aklar kara, kuzular arslan, galaksiler mum, doruklar gayya, fecirler gurub oluyordu bir daha asla!

Çağlar boyunca,düşmanlar,karanlık ruhlar bu soruya cevap aramış,fakat ne yazık ki bakmasını bilmeyen gözler,hissedemeyen kalbler cevap bulamamış,ya da bulmuş da,söylemeye dili varmamıştır.

Diyememiştir ki;

-Bu dava insanlık tarihinin en büyük,en ulvi,en sağlam, en samimi,en gerçek davasıdır ve insan ancak bu ruh haline girdiği takdirde "ebediyete aday insan" olabilmektedir.

Ve hasta ruhlara bu ilahi ağıyı yapan İnsan,insanoğlunun görüp göreceği en üstün,en güvenilir ruh doktrinerudur.

Boykot...

Necaci'nin müslüman mültecileri iade etmeyi ya da cezalandırmayı reddetmesine çok öfkelenen müşrik Kureyşliler,bu kez müslümanlara karşı başka bir taktik uygulamaya başladılar.

Üç yıl kadar Haşim ve Abdülmuttalib oğullarına karşı ekonomik,sosyal,psikolojik boykot uyguladılar.

Onlarla konuşmadılar,oturmadılar,hız alıp vermediler, alış-veriş etmediler.

Daha da ileri giderek başı kesilmek üzere Hz.Muhammed(SAV) kendilerine teslim edilmedikçe barışa da yanaşmayacaklarını bildirdiler.

Kureyşliler'in geleneksel işbirlikçileri Ehabîler de bu boykot hareketine katıldılar.

Müslümanlar inançlarındaki içtenliği ve davalarına bağlılıklarını inanılmaz bir sabır ve tahammül göstererek yapılanlara katlanmakla kanıtladılar.

Hız Peygamber(AS)'in soylu zevceleri ve yakın akrabaları -işbirlikçi Ebu Leheb dışında-Mekke civarında bir yere çıkıp yerleşmek zorunda kaldılar.

Ağlığın boyutlarını göstermesi bakımından şu çarpıcı olayı hatırlamak yeterlidir;Bir kadın çoktan beridir ölü bir hayvanın deri parçasını kaynar suda pişirip yiyeceği-yiyebildiği-için çok sevindiğini anlatır.

Bir İlahi Sinama-Hikmet-Daha...

Hız Muhammed(SAV),Kâbe'de namaz kıldırıyorlar...Yeni vahyeaisten Necm Suresi'nden okuyorlar.Çevrelerinde dinleyiciler de var... Hepsinin içini okumak mümkün değil kuşkusuz...

Lat,Menat,Uzza putlarının geçtiği bütümler,âyetler...O an bir ses duyuluyor...Belki toplulukta Hız Peygamber'in okuduklarını tekrar edenlerden birinin sesi,ya da mahiyeti yalnız Allah(CC)tarafından bilinen bir ses...Okunan ayetlere adeta müdahale gibi bir şey...

Adı geçen putlardan yardım bekleneyeceği anlamına gelen "garanûk" kelimesi(akkuş ya da akyüslü yiğit anlamlarına da geliyor) akılları ve ruhları allak-bullak ediyor...

"Siz de gördünüz değil mi?

Lat'ı,Uzza'yı,Menat ve öteki üçüncüsünü(Menat'ı).Bunlar yüksek yaratıklar mıdır?Ve onlardan gafaat ümit edilir mi...?"(Necm(58), A:19-20

İşte son iki ayet olumlu bir ses tonu ile okununca(metinde özel olarak soru zarfı bulunmadığından)anlam tamamen tersine dönüyordu.Ancak ses tonu ayete olumsuz-ya da olumlu-anlam kazandırıyordu.

Dehşet verici bir an...

Mü'minler-başta Peygamber(SAV)-çalışkanlık ve korku içinde!

Müşrikler ise alabildiğine sevinçli...

Öyle ya!Atalarının ve kendilerinin yaptığı putlar demek ki şefaet edebiliyorlarmış!

Hiz.Muhammed,sacdeye varınca müşrikler de sacdeye kapanıyorlar!

Olay rüzgar gibi dalga dalga yayılıverdi...Mü'minler önce müşriklerin hepsinin iman ettiklerini sanarak sevindiler...Fakat kalblerdeki gizli bilişilen Yüce Yaratıcı,indirdiği ayetlerle gerçeği ortaya koydu.

"Siz de gördünüz değil mi o Lat ve Uzra'ya..Ve üçüncü(leri) olan öteki (put) Menat'ı.Demek erkek size kadın(dışı) Allah'a mı?O halde bu insafsızca(haksızca)bir tahsime!Onlar,sizin ve atalarınızın(tanrı)diye isimlendirdiğini(başka,kavramsız)isimlerden başka birşey değildir!Allah onlara hiçbir güç(tanrı olduklarına dair hiçbir delil)indirmemiştir.O (putlara tapa)nlar zanna(kuruntuya)ve nefislerinin hevesine uyuyorlar. Oysa kendilerine,Rab'leri tarafından yol gösterici(hidayet)gelmiştir."

Necm(53),A:20-23

Ve:"Senden önce hiçbir nebi ve resul göndermedik ki,peytan O'nun tilaveti içine birşey katmamış-katmaya çalışmamış-olsun."

Müşriklerin yapay sevinçleri ve umutları kursaklarında kaldı.

Bunun üzerine müslümanlara zulüm ve eziyetler yeniden ve başlatıldı ve gitgide yoğunlaştırıldı.

Elebaşının kim olduğunu söylemeye gerek var mı?

Boykota Direniş

Ekonomik,sosyal,kültürel boykotun şartlarını maddeler halinde içeren belge Kabe'ye asılmıştır.Boykot bütün şiddeti ve yoğunluğuyla sürmekte, sürdürülmektedir.

Her türlü baskıya,mahrumiyete ve sefaletle rağmen mü'minlerin sabrının,kararlılığının kırılmadığını gören küfür ehli çıldırıyorazmaktadır.

Ve boykot-yaklaşık üç yıl sonra-başlatanlar tarafından sona erdiriliyor...İlahi takdir...

Tek tük de olsa aralarında bulunan vicdan sahiplerinin yükselen sesleri,işleri kesatlaştıran tüccarların aızlanmaları aslında sadece görünür sebepler...Asıl sebepler çok daha derinlerde...

Ve asıl önemlisi,mucize çapındaki şu olaydır ki,müşrikleri daha çok azdırmaktan başka birşey yapmamış olduğu haldeyine de gizli bir korkuyla olmak boykota tamamen son verdiler.

Hiz.Muhammed(SAV);Kabe'ye asılan belgedeki bütün kelimelerin (maddelerin) silinmiş olduğunu,yalnız Allah(CC) ve Peygamber(AS)'in isimlerinin kaldığını bildiriyor.

Gidip bakıyorlar...Aynen buyurdıkları gibi...Karıncaaların (ya da başka türden böceklerin)kemirdikleri kağıtlarda sadece Allah(CC) ve Peygamber(AS)'in isimlerinin kaldığını dehşetle görüyorlar!

Bu ve buna benzer olağanüstü olaylar,mucizelerle içiçe,karşı karşıya olan inançsızların kör gözleri açılmıyor,sağır kulakları duymuyor, mühürlü yürekleri hissetmiyor...

Yarıbaşlarında parlayan ölümüz ışıltı,sonsuzluğa çıkan yolu göremiycek kadar bahtsız inançsızlık kumkumalarına Yüce Yaratıcı' "hidayet" lütfeylemesini dilemekten başka ne yapılabilir ki!

Hüzün-Elem-Yılı...

Yüce Resul(SAV),50.yaşlarına yaklaşmaktalar...

Güçlü koruyucusu Ebu Talib ölüm döşeğinde.Ömrü neredeyse bir asra yaklaşan(97 yaşlarındadır)bu soylu Kureyşli,yeğenine gerçekten bir baba kadar yakınlık gösteren,her zaman,en dar günlerinde yanında olan yüce gönüllü insan,hala İslam'la gireşlenememiş durumda...

İşte akıl almaz bir tecelli daha..

Yeğeninin peygamberliğine ve davasının haklılığına inanıyor fakat-nedense-bir türlü kabul etmiyor,edemiyor...

Peygamberler peygamberi,mahzun mahzun murıldanıyor;

"Ey amcacığım,haydi şahadet getir,müslüman ol!Yarın Mahşer de sana -Allah'ın izniyle-gefaat edeyim,edebileyim!

Ebu Talib feri sönmek üzere olan yorgun gözlerini sevgili yeğeni ne anlatılmaz bir ifadeyle dikti,baktı,baktı...Güç anlaşılmaz bir ses tonuyla konuştu...

"Ya Muhammed!Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun.Bunu hayatım boyunca sana olan davranışlarımla kanıtladım.İnan ki seni hoşnud etmek için İslam'a girmeyi arzu ederdim.Fakat ah!Bunu benden isteme!Sonra Kureyşliler "Ebu Talib ölümünden korktu da İslam'a girdi" derler!"

Ne kadar kahredici bir an,ne bulanık bir mantık!

Ebu Talib...İnsan ruhunun o anlatılmaz,anlaşılmaz cevherin curenlerin Yüce Ölümsüz Sultan'ı ile olan iletişiminin tam olarak kurulamaması sebebiyle,doruklardan uçurumlara,uçurumlardan doruklara doğru düğüş ve tırmanışlar içinde çırpınıpın eşsiz,çarpıcı bir örneği.Her zamanda/mekanda rastlanabilecek bir örnek!

Yeğenini gerçekten seviyor,davasına inanıyor,saygı duyuyor. Fakat ruhundaki müşrik psikozunu,aristokrat gururunu,kibrini aşamıyor, bu yüzden Allah'la iletişim kuramıyor,O'nu bir türlü aklına getiremiyor, daha doğrusu -Elçi'nin bütün cabalarına rağmen-Allah(CC)ona Kendisini hatırlatmıyor,ışığını göndermiyor ki,delaletten kurtulamıyor...

İlahi sırlardan bir sır daha!

Son nefesinde dudakları kıpırdıyor.

Kardeşi Abbas da baş ucunda.

"Ya Muhammed!İşte bak,amca istediğin şahadeti getirdi!

İki cihanın gereği Efendisi;

"Ben duymadım..." buyuruyorlar...

O'nun duymamış olması amca hesabına olumsuz puan...

Allah(CC) ile kul arasına bir peygamberin bile giremeyeceği kadar sır dolu bir nokta bu olayla bir kez daha düğümlenirken,inen ayet düğümle birlikte idrakleri de açmayı amaçlıyor sanki!

"Peygamber ve inananlar için en yakınları da olsa,müşriklere rahmet ve merhamet dile(n)mek yoktur."Tevbe(9),Ayat:118

Böylesine kesin ve çarpıcı Allah buyruğu karşısında,ancak huşu,ürperti,tevekkül ve saygıyla susmak düğün,hıçırğının hakikatini (iç yüzünü,gerçek sebebini)bilemeyen biz ademoğullarına...

Ebu Talib-ne yazık ki-kurtulamamış,uzanan ılık-eli tutamamıştır.

Herşeye rağmen koruyucusunun ayrılık acısıyla rikkatli yüreğinin dağlanması,üç-beş gün sonra Yüce Resul(AS)ysni ve daha şiddetli bir acıyla ta can evinden vuruldular...

Yirmibeş yıldır,her anında O'na destek olmuş,en zor günlerinde hep yanında yer almış,acılarına,sevinçlerine,hüzünlerine ruhunda erittiği ruhıyla ortak olmuş,büyük,onurlu,soylu kadın,sevgili zevceleri Hz.Hatice(RA) anamız vefat ettiler.

Acısı gerçekten büyüktü, derindi. Ama O, her şeyden önce bir peygamberdi, son peygamberdi, insanların en seçkini, en olgunuydu. Allah(CC)' dan gelen her şeye O'nun herkesten fazla razı olması, katlanması gerekirdi. O'na takışan buydu. O da öyle yaptı.

Hayat larının en acılı geçen bu yılına "Hüzün-Elem-Yılı" adını verdiler

Taife Doğru...

Hı.Muhammed(SAV)'in aydınlık ve onurlu hayatlarında ve tarihinde çok önemli yerleri olan bu iki seçkin insanın vefatını müşrikler fırsat bildiler.

Kısa akıllarınca eza ve zulümlerini arttırarak artık coşkun bir ırmak, gür bir meş'ale görünümünü almaya başlayan kutsal davanın önünü kesecekler, ıstığını söndüreceklerdi.

Oysa; Bilmiyorlar, farkedemiyorlardı ki, böyle bir şey yapmaya kalkıştıkları anda, ya kabaran sulara boğulup gidecek, ya çer-çöp gibi sürüklenecek, ya da sönmez meş'alenin ıstısından gözleri, zaten kör olan gözleri kavrulacaktı.

Gökler'in ulvi Habercisi'nin gür ıstıslı bakışlarındaki parıltılar, ruhunun yeni maceralara hazırlandığına delildir.

Gören gözler bunu farketmektedir.

Nitekim yanlarında-ana babasını Kendilerine yeğ tutan-öz evladı gibi sevdiği, koruduğu Zeyd olduğu halde, ilk kez -peygamber olarak- Mekke dışına, Taife kutsal davası(mesajı)tebliğ için yola çıkıyorlar

Orada akrabaları da vardır. Onlardan destek ve anlayış beklemekte, ummak^{Taife} ne yazık ki-gözlerini, gönüllerini ve ufuklarını saran yoğun inançsızlık sisleri yüzünden olacak, aralarına gelen, onları sonsuz bir mutluluğa davet eden Işık İnsan'ı göremiyorlar...

Ne büyük bahtsızlık!

O,ölümsüz tebliğini, evrensel davasını umutla haykırıyor...

"Evrenleri ve hepimizi yaratan bir olan Allah'a iman ediniz.

Ben O'nun son Elçisi olarak sizleri Allah'ın dini İslam'a davet ediyorum."

Zavallı nasipsizler, değil imana gelmek, akıl almaz bir ahmaklık ve çılgınlık humması içinde O'nun mübarek dolunay yüzlerine karşı hakaretler yağdırıyorlar, sövdüler, hatta-en yakınları bile- O'nu tağladılar...

Yol ve dava arkadaş Zeyd, kutsal bedenlerine siper oldu ve her tarafı kan revan içinde kaldı...

Mahzun ve kırgın Şehir'den çıktılar. Utbe ve Şeybe adlı kardeşlerin başına sığındılar orada biraz dinlendiler.

Başına gelenler üzerine, ruhlarının olanca smimiyeti, safiyeti ve yüceliğiyle temiz ellerini göklere açarak Tek Destu ve Koruyucusu Ulu Allah(CC)A şöyle yalvardılar;

"Ey Allah'ım!Gücümün sayıladığını, çaresizliğimi, halk nazarında hor görüldüğümü ancak Sana arz ederim!Yalvarışım,yakarışım yalnız Sana'dır.Ey Merhametlilerin Merhametlisi!Herkesin hor görüp de dalına bindiği biçareleri Rabb'i Sen'sin!Allah'ım!Zalim düşman eline beni düşürmeyecek kadar esirgersin, hayatımın dizginlerini eline verdiğim akrabadan bir dosta-birine-bile bırakmıyacak kadar beni korur,gözetirsin!Ya Rab!Gazabına uğramayayım da, çektiğim bu mihnetlere, belalara razıyım, katlanırım. Ey Rabb'im!Gazabına uğramaktan, rızandan uzak kalmaktan, Senin karanlıkları aydınlatan (her)erleri gökleri ısladığın (göz)gör Nur'una uğrayayım! Affını dilerim!Ne kuvvet ve her kudret ancak Seninle durur, Senin desteğinle ayakta kalır."

Bahçe sahibinin İslam'ı kabul edışıyle maheun gönülleri biraz olsun ferahladı.

Taifliler hesabına gönülleri kırıgın ama Allah(CC)'ın O'na verdiği görevi yerine getirmiş olmanın vicdan huzuru ile ruhları dalgalanarak Mekke'ye dönüyorlar.

Mekke'li müşriklerin -başta Ebu Leheb olmak üzere- yeni düzenleriyle karşı karşıya kalabilecekleri düşüncesiyle sığınabilecekleri Mekke'li iki kişiye(reise) gönderdikleri elçinin olumsuz cevap alması üzerine bir üçüncüsü -boykotun kalkmasına yardımcı olanlardan- Mus'im bin Adi O'nu himaye etmeyi kabul etti. Oğullarını(Adiyyoğulları) da silahlandırarak yanına aldı, Hz. Muhammed(SAV)'i karşıladı, Kabe'ye kadar götürdü, yedi defa tavaf ettikten sonra, büyük bir konukseverlik örneği göstererek O'nu evinde saygıyla karşıladı, ağırladı, himayesine aldığını Mekke'ye ilan etti.

İkinci Evlilik...

Çok sevgili ve soylu epleri Hz. Hatice (RA) ile geçen 25 yıllık örnek evlilik hayatlarının, bu muhterem hanımın vefatıyla sona ermesiyle yaşadıkları derin acı, Hz. Seude(RA) ile nikahlanmalarıyla bir dereceye kadar hafiflemiş olabilir.

Bu arada-Yüce Allah(CC)'ın uygun ve yerinde görmesiyle-yakın dostları, en büyükmaddi/manevi destek gördükleri Hz. Ebu Bekir(Sıddık-ı Ekber)'in soylu ve güzel kızı Hz. Aişe ile de nikahlanıyorlar.

Aişe'nin yaşı küçük olduğundan gerdek ilerki bir tarihte gerçekleşecektir.

Kutlu Topluluğa Yeni Katılımlar...

Hz. Muhammed(SAV), Taif olayının maheunluğunu, kırıgınlığını henüz üzerlerinden atamamışlar bile, ancak bir Peygamber'e yaragır irade, sabır ve Aallah(CC) a tevekkülle döndüğü Mekke'de ırğad ve tebliğlerini sürdürüyorlar...

O'nun şahane gözlerinin ve gönüllerinin döndüğü yer Medine'dir. Bu arzu şimdilik sadece düşüncede kalıyor. Büyük hicret daha sonra -Allah(CC)'ın uygun gördüğü zamanda- gerçekleşecektir.

Her yıl "Sük-ı Ukâa(Panayır-Fuar) zamanı, Mekke'ye değişik yerlerden gelen çeşitli insan gruplarına tebliğini yöneltiyor.

Nasibi olan hidayete eriyor, dünya ve ahiret mutluluğunu kazanıyor.

Bu arada Haşimoğulları'yla usaktan da olsa kan akrabalığı bulunan Medine'li Haşreçliler, Mekke yakınında Akabe'de yapılan ilahi tebliğe ram olarak ebedi mutluluğa kavuşuyorlar.

Medine'nin diğer büyük kabilesi Eus'i de, Haşreç'in alevleri tutuşturacak ve Medine bu dumanlı alevlerin parlak ışıklarıyla ebediyyen aydınlanacaktır, aydınlatacaktır. Ve Medine-i Münevvere(Aydınlık Şehir) olacaktır.

Medinelilerin İslâm'a karşı bu derece yumuşak olmaları ve kolayca yönelmelerinde temiz ruhlarının yanında, Medine'de bulunan ve tehlikeli bir unsur oluşturan Meseuiler'e karşı bir sosyo-politik güç oluşturmak, kendi içlerindeki parçalanmayı da birleştirmek arzusu ve düşüncesinin büyük rol oynadığını söylemek mümkündür.

Ayrıca Museuiler peygamberlerin her zaman aralarından çıktığını son peygamberin de aralarından çıkacağını söyleyerek Medineli müşriklerin bu bilgisizliklerini yüceltme vuruşunu onları hor görürlerdi. Medineliler arasında onların dinine geyenler bile oluyordu.

Olağanüstü Yolculuk-Miraç...

Yüce Resul(AS)'ün ta ilk gençliğinden-hatta çocukluğundan-beri kavurucu,mukaddes ıstıraplarla pişe pişe olgunlaşan ruhu,son üç yıl içinde tattığı büyük acılarla,olgunluğun duruklarına ulaşmış,ilahi armağanı,teselliyi hak edecek müthiş sınavlardan yüz akıyla çıkmıştır.

Bu ilahi armağan ilk ve son olarak yalnız Hz.Muhammed(SAV)'e verilmiştir.Insanlık tarihinde başka hiçbir insana değil Çünkü O,bunu gerçekten hak eden tek insandır...

Hz.İbrahim(AS),Hz.Musa(AS),Hz.İsa(AS),peygamberlerin de bağlarından benzer olaylar geçmişse de,hiçbiri Hz.Muhammed(SAV)'inki kadar muhteşem ve kapsamlı olmamıştır.

Miraç yükseliş,yüceliş,uruş etmek demek.

Öyle bir yüceliş,öyle bir yükseliş ki,yerin ve zamanın çemberlerini,buğalarını parçalayarak,maddeyi aşmak Tek Mutlak Gerçek(Hakikat)olan Allah(CC)'a ulaşmak,kavuşmak O'nu bütün varlığında hissetmek,O'nun ebedi varlığında yok olmak,esirmek,erimek,O'nunla-kelimesiz,harfsiz-konuşmak,Yerlerin Göklerin Nuru'nun içinde yanmak,kavrulmak,Varlık'ta yokluğun sırrına ermek,nur kesilmektir...

Ah,ey insanlar!Bu ne demektir,tasavvur edebiliyor musunuz?

Böylesine ulaşılmaz bir manevi mertebeye layık görülen insanın nasıl bir insan olabileceğini düşünebiliyor musunuz?

Böyle bir İnsan'ta-bu çapta bir ruhu- önder kabul edip,O'nun "ümme" olmak nedir,ne demektir anlayabiliyor musunuz,kavrayabiliyor musunuz?

Ah,bir anlayabilseydiniz/Bir anlayabilseydik!

Yine bütün samanların/mekanların parmakla gösterilen önderi bîa (müslümanlar)olur,yeryüzüne barış,kardeşlik,adalet,sevgi-sözlük kısası her yönde her boyutuyla gerçek bir medeniyet-dağıtabilirdik.O'na yaraşır bir "ümme"(seçkin topluluk)olmadığımız,olmadığımız içindir bütün bu başımıza gelenler/Bizim de tüm insanlığın da/Olmadığımız sürece de bu zillet,meskenet ve ataletimiz sürecektir.

Ama hiçbir zaman bu fırsat,bu görev sona ermiş değildir!

Yalnız bize de verilmiş değildir!

Her zaman/a/mekanda bu üstün,bu kutsal,bu yüce göreve talip olabiliriz...

Ancak buna layık görülebilmek için en önemli şart,samimi,gerçek birer mü'min olmaktır,olabilmektir...

M i r a ç...Olağanüstü kutsal yolculuk/Bir insan ruhu için doruklarıüstü doruklara tırmanış,iklimler üstü iklimlere geçiş...Allah(CC) ile kul arasındaki bütün engellerin,perdelerin ortadan kalkarak O'nun ebedi varlığında yok olmak,erimek...

Böyle bir yücelişe,insanlık tarihi içinde yalnız Hz.Muhammed(SAV) layık görülmüş..."Kafü-Belâ" da bütün ruhlar adına;"Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" sorusuna tek başına cevap verdiği için bunu hak etmiştir...

Risaletin 9.(ya da 10.)yılı...

Recep Ayı'nın 27.günü...Kabe'nin "Hatim"denilen bölümünde -ya da halalarının evinde-derin,dingin,serin bir çöl gecesi...İbadet ve tefekkürle zinellenen bir bir saman diliminde Yüce Elçi (AS) büyük bir ruh dinginliği ve doygunluğu içinde,uyku ile uyanıklık arasında dinleniyorlar...Ruhları bedenlerine(mana,maddeye)hâkimdir.

Yanıbaşlarında semavi bir yaratık beliriveriyor...Cebrail(AS) olması akla en yakın ihtimal...

Göğüsleri-üçüncü sefer-yarılıp,mübarek kalpleri yıkanıyor...

Cebrail(AS),ilahi daveti bildiriyor.Davet Yüceler Yücesi'nden gelmektedir. Ve bunun yıldır çektiği sıziyetlere,külfetlere,mihnetlere karşılık büyük,çok büyük bir nimettir,armağandır adeta...

Yanında bir ok at... Ya da öyle görünen gökssel bir taşıt... Adı Burak.. Yıldırım, gimşek anlamındaki "berk" ile aynı kökten geldiğine göre; "Yıldırım, gimşek gibi (ışık hızıyla) giden at" a (göksel taşıta) biniyorlar...

Cebrail(AS)'in kılavuzluğunda olağanüstü yolculuk başlıyor...

Mescid-i Haram(Kabe)'dan Mescid-i Aksa'ya (Bu yer Kudüs'teki Mescid-i Aksa'dan çok-o zaman Mescid-i Aksa'nın bulunması ihtimali zayıf, hatta tamamen imkansız olacağından-bir insan için mümkün olan en yüksek makam, mertaba (Miraç) olabilir) (İsra Suresi(17) Ayet:1), oradan burç burç, kat kat göklere yöneliş ve yüceliş... Bu gök katmanları Allah ile kul arasındaki perdeleri de sembolize ediyor olabilir...

Birinci kat göklerde Hz. Adem(AS)'e rastlıyor, selamlaşıyorlar...

İlerliyorlar... Gök katlarını birer birer açıyorlar...

Maddesel tabakalar açılırken, can perdeleri de bir bir açılıyor...

Hız. Nuh(AS), Hız. Yahya(AS), Hz. İsa(AS), Hız. Yusuf(AS), Hız. İdris(AS),

Hız. Harun(AS), Hız. Musa(AS) ile görüşüyorlar...

Yedinci ve son gök katında, mübarek sırtını Beyt-ül Mamur'a dayamış olarak duran Hz. İbrahim(AS) ile selamlaşıyorlar...

Ve Sidret-ül Münteha (Sınır Ağacı)...

İnsanoğlu'nun akıl ve idrakinin kavrayabileceği şeylerin-duyguların ve düşüncelerin sonu (müntehası)...

Olağanüstü bir ağaç... Hayatı ve sonsuzluğu sembolize ediyor olabilir..

Bu noktaya, bu sınıra vardıklarında Hız. Cebrail(AS) duraklıyor...

Yüce Resul(AS) bunun sebebini soruyorlar...

"Ben buradan ileriye geçecek olursam yanarım." cevabıyla karşılaşıyorlar...

O, peygamber safiyetiyle;

"Peki, ya ben nasıl geçeceğim?"

"Aşkla, ilâhi aşkla!"

Ve evrenlerin tüm zamanlarda/ mekanlarda görüp göreceği en büyük, en gerçek aşkın kahramanı Habibullah (Allah'ın sevgilisi) adeta nur saçan ahlaklarıyla yakanan sonsuz renkli kuşaklara girdiler...

O'nun, o Yüceler Yücesi'nin, Tek Ölmüzsüz, Tek Gerçek Sevgili'nin davet edici, ruhu yakıcı, kavrurucu frekansları üstü şahane Sesi'nin rehberliğinde ilerlediler...

Bütün hücreleri, atomları kulak ve göz kesilmiştir adeta...

Zamansızlığın/ mekansızlığın baydöndürücü atmosferinde Hazret-ül Kudüs (Ulular Uluğu'nun bulunduğu hudud) a vardılar...

Görevli meleklerin ilâhi buyrukları yazarken kalemlerinin çıkardığı cızırtılı sesler arasından ürperip ürperip geçtiler.

Ve O'nunla buluştuklarında Hz. Yusuf'u kaçacak kadar yaklaştılar. İnsan Allah'a ne kadar yakın olursa olsun, ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın yine insandır, asla ilâhlaşamaz... Ancak ilâhileşebilir... İlâhi huylarla huylanabilir... İradesini ve benliğini Allah'ın sonsuz varlığında, külli iradesinde eriterek, yok ederek O'nun iradesine göre davranabilir...

O'na "en saf ve içten selam ve saygılarını" sundular...

Ve O'ndan ilk ve son kez bir insana cevap, direkt cevap geldi;

"Ey Nebi,, Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi senin üzerine olsun..."

Ve Hz. Muhammed(SAV), insanlığın doruğunda, insanlık sevgisinin en erişilmez bir örneğini göstererek bir sınavı daha kazandılar;

Söyle diyorlardı;

"-Bu selam-bislere ve Allah'ın iyi, salih kullarına olsun!"

Ve Allah(CC) i O'na (kuluna ve elçisine) ne vahyetmek istediye onu vahyetti. " Necm(53) Ayet: 10 v.d.)

Sözsüz ve harfsiz niteliğini ve niceliğini yalnız O'nun bildiği şeyler konuşuldu...

Ve Yüce Allah(CC)Sina'da Hz.Musa(AS)'ya vahyettiği "On Emir"e iki buyruk daha ekleyerek daha kapsamlı bir şekilde Hz.Muhammed(SAV)'e "Oniki Emir"i vahyetti.İsra(17),A:28-39
"Oniki Emir"le "On Emir"i karşılaştırsak birbirlerine ne kadar yakın oldukları görülebilir;

Kur'an-ı Kerim

- 1.Allah'tan başkasına kulluk etmeyin.
2. Ana ve babaya iyilik edin.
3. Hısım-akrabaya,yoksula,yolda kalmışa(yolcuya)hak(lar)ını ver.,
4. Ne hasis,ne cimri,ne de savurgan ol.
5. Fakirlik korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyiniz.
6. Zinaya yaklaşmayın.
7. Haklı bir sebep olmadıkça kimseyi öldürmeyin.
8. Daha iyiye götürmek (ergenlik çağına erişinceye kadar en güzel bir şekilde değerlendirmek)dışında yetimin malına yaklaşmayın.
9. Verginizin Allah'ı yerine getirin. (Ande vefa edin)
10. Ölçtüğünüz zaman ölçüyü tam yapın doğru terazi ile tartın.
11. Bilmediğin,hakkında bir bilgiye sahip olmadığın şeyin peşinden koşma.
12. Yeryüzünde kibir ve avarmetle yürüme.

Teurat

- 1.Karşımda başka ilahların olmayacaktır.
- 2.Kendin için oyma put,suret hiç yapmayacaksın,onlara hiç eğilmeyeceksin ve onlara ibadet etmeyeceksin.
- 3.Allah'ın,Rabb'in adını boş yere ağzına almayacaksın.
4. Sebt günü(dinlenme günü olan olan cumartesi gününü)unutma.
5. Anana ve babana hürmet et.
6. İnsan öldürmeyeceksin.
7. Zina etmeyeceksin.
8. Hırsızlık etmeyeceksin.
9. Yalan yere tanıklık etmeyeceksin!
- 10.Komşunun evine ya da harsına ya da kölesine ya da cariyesine ya da öküzüne,ya da eşiğine ya da komşunun hiçbirşeyine göz dikmeyeceksin!

İnsanlık tarihinin görüp göreceği bu çap ve boyuttaki ilk ve son kutsal buluşma,Aşk'la,Maşuk'un(Sevilenle,sevenin) ebedi vuslatı(kavuşması) zaman/ mekan dışında böylece gerçekleşmiş oluyordu.

İlahi ziyaret sona erip de dönüş zamanı geldiğinde:Allah(CC),Arş-ı Alâ' da bulunan sonsuz hazinelerinden değerli bir armağan seçti,Sevgili Elçisi'ne Bizzat tevdi etti.

Bu değerli andaç Kur'an-ı Kerim'in Bakara Suresi'nin son iki ayetiydi;

"O Peygamber(Elçi),Rabb'inden kendisine indirilene iman etti,mü'minler de.JHepsi(onlardan her biri) Allah'a,O'nun meleklerine,kitaplarına,peygamberlerine inandı."O'nun elçilerinden(peygamberlerinden)hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz(dediler)Ve dediler ki,"İçittik,itaat ettik/Rabb'imiz (bizi)bağışlaması(affını)dileriz,Dönüşümüze(son varış) ancak Sana'dır."

Allah hiçbir kimseye gücünün üstünde(yeteceğinden)fazlasını yüklemaz. (teklif etmez)Herkesin(nefsin)kazandığı (hayır-iyilik)kendi yararına,,kötülük de kendi zararınadır."Rabbimiz,unutur(unuttuk) ya da yanılırsak(yanıldıkysak)bizi tutup sorgu ya çekme,sorumlu tutma!Rabbimiz,bize bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır bir yük yükleme!Rabbimiz bize gücümüzün yetmediği şeyleri yüklemeyi(taşıtma)/Bizi(günahlarımız yüzünden)bağışla,bizi affeyle,bizi esirge,bize merhamet eyle(acı).Sen bizim Mevlamız(sahibimiz,efendimiz)sin!Kafirler toplumuna karşı bize yardım eyle,nusret (safer)ver! Bakara(2),Ayet;285-286

Gerçekten bu ayetlerde otraya konan ilahi kurallar muhteşemdir.

"Allah, herkese(nefse) ancak yerine getirebilecekleri(kaldırabilecekleri) yükü yükler." Ne kadar hayırlı ve büyük bir nimet! Eğer ilâhi buyrukları gerektigi gibi yerine getirmek istenseydi, buna kaç kişinin gücü yeterdi! Ama her insanın(nefsin) kendi gücüne ve yeteneklerine göre ilâhi buyrukları yerine getirmesi yeterli görülme-
tedir.

Hele ilk ayetteki; "O'nun peygamberlerinden hiç birini diğerlerinden ayırmayız." ifadesiyle, bütün peygamberlere ve bütün kitaplara inanma prensibi diğer dinlerde görülmeyen sadece İslam'a özgü evrensel bir hoşgörü ortamı oluşturarak barış, kardeşlik ve huzur içinde yaşayacak bir insanlık-müslim, gayrimüslim ayırmayarak-bir insanlık ideali önermektedir.

Dönüş yolunda Sidret-ül Munteha'dan sonra Hz. Cebrail(AS) ile birlikte Cennet, Cehennem, Araf gezildi. Allah(CC)'ın bir kısım büyük ayetleri görüldü, bazı sırlar açıklandı.

Ve günde elli rekat namaz farz kılındı.

Bu arada Hz. Musa(AS) günde elli rekat namazın emrolunduğunu öğrenince, peygamberliğinden edinmiş olduğu deneyimlere dayanarak, ümmetinin (insanların) buna güç yetiremeyeceğini söylemesi üzerine, yeniden Huzur-u İlâhi'ye varan Hz. Muhammed(SAV)'in niyaz ve yakarışları ile namaz günde beş vakte indirildi.

(Bu beş vakit namazın elli vakit namaz sevabına denk olduğunu

Bizzat Allah(CC) bildirmiştir.)

Ve Peygamber; "Namaz mü'minin mirasıdır..."

"Namaz dinin direğidir. Her kim namazını kalmazsa dinini yitmiş olur." buyurmışlardır.

Kudüs'te bütün peygamberlerin kendisini karşıladığını gördü. Onlara imam olup-insanlığın en seçkin ruhlarının oluşturduğu cemaate-iki rekat namaz kıldırıldı.

Bütün bu detayları ve rivayetleriyle "Miraç" olayının bir yorumuna girmektense; onu Hz. Muhammed(SAV)'in aşık olduğu, ilâhi bir aşkla bağlandığı güzel, ölümsüz Yaratacı'yı bütün varlığında hissetmesi, yaşaması, tatması Allah(CC)'ın da Habibib(sevgilim) ve "Sen olmasaydın, Sen olmasaydın felekleri eurenleri-yaratmıyordum" dediği Hz. Muhammed(SAV)'e olanca güzelliği, yüceliği ve görkemiyle tecelli etmesiyle gerçekleşen bir "vaslat anı"dır, demek daha yerinde olur sanıyoruz. Miraç şekilden çok bir "hal"dir. Arınmış bir insan ruhunun nerelere kadar yükselbileceğinin, yücelebileceğinin eşsiz bir kanıtıdır.

Ertesi gün Hz. Peygamber(AS) baylarından geçenleri dostlarına, yakınlarına anlatınca, herkesin ruh ve kafa yapısına, inancının dercesine göre tepkileri değişik oldu. Kimi inandı, kimi dudak büktü, kimi güldü, kimi alay etti, kimi sarardı, kinü karardı... Olayın olağüstünlüğünün uyandırdığı şokla dininden çıkanlar bile oldu ne yazık ki!

Fakat yalnız bir kişi, bu davranışıyla Sıddık(doğru, samimi) lakabını alma onuruna Bizzat Peygamber(AS) tarafından layık görülen Hz. Ebu Bekir(RA) tereddütsüz ve gönülden inandı.

"O öyle diyorsa mutlaka doğrudur. İnanıyorum!"

İşte büyük bir ruhu, ancak büyük bir ruhun anlayabileceği keyfiyeti...

Kemiyetin değil keyfiyetin, şeklin değil özün önemi...

Yine Peygamber ölçüsüyle; İşte bu yüzden, Hz. Ebu Bekir(RA)'ın imanı terasının bir kefesine, inananların imanı diğer kefesine konsa O'nunki ağır gelecektir. (Hâdis)

Münafıkların, müriklerin "Miraç Olayı" ile ilgili sordukları çoğu abes ve kasıtlı sorulara Allah'ın isin ve yardımlarıyla Hz. Muhammed(AS)'in sabır, dirayetle en güzel şekilde verdiği cevaplar onları susturacağına, daha çok asdırdı, kudurttu, saldırganlaştırdı...

İnananlara karşı sürdürdükleri işkence ve eziyetleri arttırdılar, yoğunlaştırdılar...

İşte bu sıralarda Mekke'ye, Et-Tufeyl'ud Deusi isimli Yemen'li bir putperest geldi.

İslamiyeti akla ve mantığa o kadar uygun buldu ki, hiç tereddüt etmeden, hiçbir dış etki ve baskı altında kalmadan hemen müslüman oldu.

Sanki Allah(CC), bu insanı Mekke'de olanları yalanlamak, Hz. Peygamber(AS)'i onayla(t)mak için gönderilmişti.

Bu genç ve bahtlı insan Yemen'de mükemmel bir İslam tebliğcisi oldu.

Birkaç yıl sonra, Hz. Muhammed(SAV)'i Medine'de yanında müslümanlıkla onurlanmış seksen aile ile birlikte ziyaret etti ve Yemen'e davet etti.

Yeni Atılımlar, Yeni Denemeler...

Hz. Muhammed(SAV)'in hayatını ortaya koyduğu davasında, insanlığın en büyük idealini tebliğ etme işinde, hemşehrilerinin O'nu anlamadığı, anlamak istemediği acı gerçeği karşısında, irşad ve tebliğ görevlerini Mekke'ye gelen yabancı-lara yöneltti.

Bu girişimlerinde de başarıya ulaşmaları kolay olmadı. O peygamber sabrı ve iradesiyle bismadan, usânmadan herkese tek mutlak gerçeği, Allah(CC)'in birliğini ve sadece O'na kulluk edilmesi gerçeğini anlattı, anlattı, o güzel sesi, mükemmel etkileyici konuşmalarıyla...

Ancak onaltıncı girişiminde Ahabe'de altı kişilik bir Medinelî grubu Kendisinin İslam'a davetine uydu.

(Bu arada Ebu Leheb nasipsisinin O'nu süreklî takip ederek yalanladığını söylemek, işinin ne kadar zor olduğunu anlatmak bakımından yerinde olacaktır.)

Bu altı kişilik mutku ve babilis grup Medine'ye dönünce İslamiyet'i dolayısıyla "Beklenen Peygamber"in inancını(davasını)yaymaya başladılar. Ve bütün Şehir bu olağanüstü haberle çalkalanmaya başladı.

Bu günlerde Doğu Arabistan'daki Beni Hanife kabilesindem bir reis olan Süname Mekke'ye gelmiştir. Hz. Muhammed(SAV)'e; "Daha fazla konuşursan, seni öldürürüm..." diyecek kadar küstahlaşıyor, ahiretini de sındana çevirdiğini farkedemiyordu.

Sonra Yemen'in Deus Kabilesi'nden Tufeyl İbn Amr var...Şair,kabile reisi...

Hz. Muhammed(SAV)'in sözlerini dinleyenlerin adeta büyülendiklerini duymuş, buna öylesine inanmıştı ki, O'nun bulunabileceği yerlere gittiğinde sözlerini duymamak için kulaklarına pamuk tıktıyordu. Bir gün yaptığı şeyin ne kadar saçma ve komik olduğunu idrak etti. Resul-Allah'ı ve Kur'an'ı dinlemeye karar verdi... Ve o da müslüman oldu...Kureyşliler bu yüzden müthiş elem ve utanç duydular...

Yine Yemen'in Asd Kabilesi'nden Demad adlı ünlü bir büfücü vardı. Mekke'de bir rakibi(!) olduğunu duyunca, Yüce Resul(AS)'un yanına giderek O'na sihirli sözleriyle hitap etmek, hünerlerini göstermek istedi.

Hz. Muhammed(SAV), kendinden emin, büyük bir vakarla onu karşıladı, dinledi, sözlerini bitirince Kur'an-ı Kerim'den bir bölüm okudu. Sihirbaz o kadar beğendi ve etkilendi ki, üç sefer tekrar ettirdi... Ve o da doğru olanı yaptı, İslamiyetle şereflendi.

Hicretten hemen önceki yıllarda yaşanan bu olaylar İslam davasının haklılığını, güçlülüğünü, önemini, ciddiyetini, etkinliğini, yavaş yavaş oturmaya başladığını, gerilemeden ilerlediğini göstermesi bakımından önemlidir.

Medine'lilerin İslamlaşması...

Verdikleri sözi tutan ahidlerini yerine getiren Medineliler, bir yıl sonra Hacc mevsiminde Mekke'ye geldiler. Oniki kişiydiler... On kişi Haareçli, iki kişi Bus Kabilesi'ndendi..

Akabe'de Hz. Muhammed(SAV)'e biat ettiler. Bağlılık sözü verdiler. Toplumlarının içine düştüğü kargaya ve iç parçalanmayı O'nun önderliğinde ve üstün kişiliğinde açacaklarına inanıyorlardı.

Zaten Haareçliler, Hz. Muhammed(SAV)'in anne tarafının ataları tarafından akrabaydılar...

Oniki Medinelili'nin 1. Akabe'deki andları şöyleydi:
"Refaht . olduğu kadar ahıntıda da, sevinçte olduğu kadar üzüntüde de dinlemek ve itaat etmek(başa gelir.) Seni kendi nefsimizden üstün tutacağız. Emir ve kumanda hangimizde olursa ona muhalefet etmeyeceğiz. Allah yolunda kimsekin ayıplamasından korkmayacağız. Allah(CC)'a asla şirk(ortak) koymayacağız. Hırsnaklık yapmayacağız, zina etmeyeceğiz, (kız) çocuklarımızı öldürmeyeceğiz, kimseye iftira da bulunmayacağız, doğru işlerde Peygamber'e karşı gelmeyeceğiz..."

Asis Resul(AS);

"Kim bu ahde vefa gösterirse, Allah O'nu Cennet'ine koyar. Eğer insanlık haliyle bu ahdi bozarsa, O'nun işi yine Allah(CC)'a kalmıştır. İster bağışlar, dilerse asaba uğratar..." buyurdular.

Medineliler, büyük ve soylu bir teslimiyet içinde doygun gönülleriyle İslam meş'alesinin kutsal alevini daha bir güçlendirecek, daha bir parıldatadacak gur kıvılcımlar, ılık soluklar gışgide çoğalmaktadır.

Bu ışıltılarla gökler aydınlanmakta, gönüller tutuşmaktadır. Artık Medineliler'in ünvanı Ensar'dır... Yardımcılar... Allah(CC)'ın, Peygamber(SAV)'in kutlu davasına yardım edenler, destek verenler... Kutlu insanlar... Dava adamları... Bundan daha güzel, onurlu bir iş mi ödev mi olur... Ne mutlu onlara! Kur'an-ı Kerim, gönderilen ve yetißen, yetiştirilen öğrenciler sayesinde evleri, gönülleri nurlara gark ediyor...

Medine'lilerin istekleri üzerine Hz. Muhammed(SAV), İslam'ın en iyi bilenlerden biri olan Mus'ab b. Ümeyr'i öğretmenlik görevine atadı.

Bu gerçekten güç görevine yeni müslüman olan kabile reislerinden Es'ad İbn Zürrare'nin evine yerleşerek başladı.

Daha ilk günlerde güçlüklerle karşılaştı, tehditler aldı. Ancak O, bütün iyi niyeti sabrı ve yumuşaklığıyla İslam'ı anlatmaya çalıştı.

Mus'ab, huşkusuz Allah'ın yardımcıları ve kalpleri yumuşatmasıyla bir yıl canla başla çalıştı. Durumu Hz. Peygamber'e rapor etmek üzere Mekke'ye döneceği zaman üç aile hariç bütün Arap kabilelerinin çoğu bireyleri İslamiyeti kabul etmişti.

Meş'ale'den sıyrılan yeni kıvılcımlar gönüllerdeki kökleri tutuştu- ruyor. Yeni ve gur parıltılarla, çakışlarla evler, sokaklar, ufuklar aydınlanıyor...

Ve işte Abdül-Eşhelogulları'ndan ileri gelen iki kişinin de İslam'la şereflenmesiyle, bütün kabile adeta bir nur denizine girercesine bahtlılar bahtlılar insanlar arasına harşıyorlar.

Bu arada, gönül pencerelerinin kalın perdeleri Nur'un içine geçmesine engel olan bir kişi var... Asram... Çok garip bir kaderi var Asram'ın...

Uhud Gasesi günü aniden perdelerin açılmasıyla gerçeği görecek ve o coşkunlukla atıldığı savaş alanında şahadet iksirini içecektir.

Allah(CC)'a bir sefer bile olsun secde etmeden, ya da etmeye fırsat bulamadan diyelim ve günahsız olarak en yüce derecelere erecektir... Şahadet!

Ve Yüce Resul(AS), olağanüstü muştulu haberi verecektir;

"-Asram cennetlik olmuştur..."

İlahi takdir... Sırlar üstü bir sır daha...

İkinci Akabe Biatı...

Medine'nin Mekke'ye Hacc mevsiminde gönderdiği 500 kişilik grup arasında bulunan 2 kadın 71 (ya da 73) erkek müslüman, bir gece Hz. Muhammed(SAV) ile Akabe'de buluşmak üzere sözleştiler.

Gece yarısı...Dolunayın sarın kum denizlerini yumuşak ışıklarıyla yıkadığı, ürpertiği bir gecede Hz. Muhammed(SAV) yanlarında henüz İslamla onurlanmamış ancak yeğenine şevkatle bağlı olan amcası Abbas olduğu halde kararlaştırılan yerde "biat"ı kabul ettiler.

İslam ve insanlık tarihinde 2. Akabe Biatı olarak geçen mutlu olay böylece gerçekleşmiş oluyordu.

Medine'de iyi tanınan ve nüfuzu olan Abbas'ın bu girişimde çok önemli bir rol oynadığını ve sevgili yeğenine büyük destek verdiğini belirtmek yerinde olacaktır.

Müslüman Medineliler; "Bu andan itibaren Allah'ın Elçisi'ne yardım etmeye, O'nun yolunda çoluğumuzu, çocuğumuzu, nefsimizi feda etmeye, kendimizi esirgeyip koruduğumuz şeylerden, O'nu da esirgeyip korumaya, O'nun düşmanlarını kendi düşmanlarımız saymaya, O'nun yolunda gerekirse onlara savaş açmaya and içeriz" şeklinde and içtiler.

Böylesine candan, içten bir andla birbirlerine ve Allah'ın Rəsulü'ne dolayısıyla Allah'a bağlanan, kenetlenen müslümanlar için bu zorlu, fakat kutlu Yol'da ilerlemek daha bir anlam kazanıyordu.

Olayları ve gelişmeleri öğrenen müşrik Kureysliler müslüman Medinelilere karşı -özellikle Mekke'den Medine'ye dönmekte olan Hacc kervanını takip ederek acımasızlıklarını sürdürdüler. Ancak iman onların yüreklerine böylesine işlemiştiki ki, yapılan bütün eza ve ahiyetlerine rağmen davalarından en küçük bir ödün vermediler, andlarından -verdikleri sözden- dönmediler.

Kabe'deki Put...

Resulallah(SAV) bir gün Hz. Ali(RA)'yi yanlarına alarak Kabe'ye gittiler...

Çeşitli kimseler yoktu...

Hız. Ali(RA)'ye çıkmasını söylediler. O'nun omuzlarına basarak Kabe'nin üzerine çıkmayı denediler. Fakat Hız. Ali(RA)'nin buna güç yetiremevec edini anlayınca Kendileri çıkıp Hız. Ali'ye; "Omuzlarıma çık..." buyurdular.

Hız. Ali, önce kabul etmek istemediyse de, O ısrar edince mübarek omuzlarına çıkmak zorunda kaldı. Fakat O'nun omuzlarına basmıyor, adeta göklerin eteklerine erişecekmiş gibi bir hal içinde bulunuyordu.

Kabe'nin üzerine tük gibi kolayca çıkıverdi. Orada bakırdan ya da tunçtan yapılma putu güçlü kollarıyla sarsa sarsa yerinden söktü.

Resulallah(SAV)'ın; "Ya Ali! At onu aşağıya..." buyurmasıyla, Kabe'nin damından attığı put cam gibi tız-buz oldu parçalandı, dağıldı...

Küfrün kalesinden önemli bir taş daha sökülmiş, inancın sırtındaki bir yara kurutulmuş oluyordu.

Medine'ye Doğru...

Son Akabe Biatı'ndan sonra Mekke'li müslümanlara yapılan eziyet ve işkenceler dayanılmaz boyutlara ulaşınca Allah Elçisi'ne -Allah(CC)'tan gelen buyruk üzerine- Medine'ye tarihi göç(hicret) başlıyordu.

Şimdi Mekke ile Medine arasındaki yolda kainat çapındaki bir
davanın kutsal yolcularını taşıyan kervanların izleri, uzun zaman çöllerin yumuşak
kumlarından belki de hiçbir zaman silinmeyecek olan izleri gitgide derinleşmektedir.
Hz. Muhammed(SAV), Kendilerine çok yakın olanlarla henüz Mekke'
deler.

Yanlarında yalnız Hz.Ebu Bekir(RA) ve Hz.Ali(RA) var.
Hz.Ebu Bekir (RA)göç etmek için izin talep etti.
Yüzyılları aydınlatan, ufukları tutuşturan, milyonlarca yüreği ürperten
şahane gözler ışıldadı, çağları aşan-çağlarüstü-davetini haykıran dudaklardan
kelimeler inci inci döküldü;
"Sabret ya Ebu Bekir!Allah(CC)'dan seni bana yol arkadaşı yapması
için niyazda bulundum!
Hz.Ebu Bekir(RA) derin bir suskunlukla başını önüne eğdi. Yüreğinin
kuş gibi çırpındığına kuşku yoktu.

Ve Büyük-Tarihi-Göç(Hicret).

Mekke'li müslümanların bölük, bölük, dalga dalga çöllerin kuzgun
kumlarında silinmez izler bırakarak biraka gece-gündüz demeden gidişleri, mügriklerin
iliklerine kadar ürpermelerine, öfke, kin, hased nöbetleri içinde dişlerini gıcırdatma-
larına, tırnaklarını yemelerine yetiyor da artıyordu bile...

Neydi bütün bu olanlar?
Niçin, nereye gidiyorlardı bu insanlar?
Sıcak yuvalarını, mallarını, mülklerini, yakınlarını bir kenara atacak,
bir kaleme silecek kadar onları etkileyen nedir? Nasıl duygular ve düşüncelerdir?
Peygamber diye ortaya çıkan-haşa!-bu tuhaf adam nasıl da büyülemiş
aldatmış onları!

Ve Kureys ileri gelenleri(onlara göre uluları)"Dar'ün Nedve'de topla-
nıyorlar.Aldıkları karar müthiş.Müthiş, iğrenç, çığınca, hatta ahmakça!
"Artık O'nun ölmesi Mekke'den çıkmadan yok edilmesi gerek. Yoksa
Medine'ye geçerek, Medineliler'in başında Mekke'ye saldırıp bizi mahfedebilir.

Ve tarihin utanç duyacağı planın uygulanması için bütün kabilelerin
gençlerinden gönüllü(!) olarak seçilerek oluşturulan çete görevlendirildi.Böylece
her kabilenin bu onurlu(!) görevde payı olacaktı!

Karanlığın çökmesini beklediler...Ashında onların bekledikleri sonsuz
bir utanç ve ızdırabla dolu bir gelecektir...Karanlık ruhlarına çökmektedir.

Ve meğ'um gece gelip çatıyor...
Yüce Allah(CC), sevgili Elçisi'ne kendisine karşı düzenlenen komployu
haber verecektir, vermiştir...

Ve O, yatağına Hz.Ali(RA)'yi yatırıyor. Ya-Sin Suresini okumaya
başlıyorlar.

Dışarıda mütevası evin çevresini saran karaltılar sabırsız ve tedirgin...
Sure şöyle devam ediyor; "Biz onların önlerine ve arkalarına(manevi)
duvarlar(setler)çektik, bilinçlerini körelttik. Ve işte artık onlar görmezler, göremezler."

Ya-Sin(36),A:9

Lehesis ruhları ALLAH(CC) ve Furkan aşkıyla tutuşmuş olarak kapıyı
aralayıp dışarıya süzülüyorlar. Yerden aldıkları bir avuç toprağı gölgelerin(körlerin,
sağırların, kölelerin...)üzzerine doğru serpiyorlar, savuruyorlar...

Ve işte "mucize"denilen olay gerçekleşiyor.
Dörtbir yanları manevi duvarlarla çevrilen savallı savallı bahtsuzlar,
aralarından geçip giden Resûlallah(SAV)'ı göremiyorlar.

Yatakta yatanın Hz.Ali(RA)olduğu anlaşıldığında, iş isten geçmiş kuş
kafesten çoktan uçup gitmiştir.

Hız Peygamber(SAV), öğle saatlerinde sadık dostu Hz.Ebu Bekir(RA) in evine vardılar.

Ebu Bekir(RA), beklediği bu anı siyaset karşısında şaşkın, fakat sevinç üstü bir sevinç içinde O'nu karşıladı.Konuştular..

Hicret için yol hazırlıklarına başladılar.

Kılavuz olarak seçilen Abdullah ibn Üreyit müşrik olmasına rağmen, onlara Medine'ye kadar تنها bir yoldan rehberlik ederek sadakatini kanıtlamıştır.

Ve insanlık tarihinin kaydettiği en büyük, en önemli, en etkili olaylardan biri -belki birincisi-filen başlamaktadır.

Hız Muhammed(SAV), Hz.Ebu Bekir(RA)'in bu yolculuk için aldığı iki cins dişi deveden biri olan "Kusva"yı kendi parasıyla satın almışlardır.

İlk durak Sevr Dağı'ndaki mağara...Kussal, silinmez isler... Çöllere yazılan ölümsüz kelimeler, musralar, şanlar, onurlar...

Öfkeden, kıskançlıktan, çaresizlikten, inançsızlıktan köpüren, kuduran Mekke'li müşriklerden bir grup izleri sürerek mağara ağızına varıyorlar.

Nefes kesen saniyeler, anlar...

Mağaranın ağızını kırcıman bir örümcek ağ mashelemiş, hemen yanında bir güvercin yuvası ve yumurtaları...

Bir avuç örümcek kafalı, mühürlü kalpleri, kulakları perdeli gözleriyle robottan, taştan beten nasipsiz aralarında konuşuyorlar;

"İzler burada sona erdiğine göre içeride olmaları gerekir..."

"Sen aklını mı kaçırdın behey gafil!Şu örümcek ağlarını, güvercin yuvasını görmüyor musun yoksa!Buaraya yıllardır kimseler uğramamış..."

"Belki haklısın!Fakat bir sefer girip baksak ne kaybederiz ki!"

Ümayye bin Halef isimli bir ahül(!) da;

"Burada bu boz, ahmakça tartışmalarla oyalanacağımıza, bir an önce yola koyulup O'nu arayalım ve mutlaka bulalım.Elimizden kaçırırsak başımıza neler gelebileceğini hiç düşünmüyor musunuz?"

Ve burunlarından alev soluya soluya, homurdana homurdana çekip gittiler...Çölin sırlarla dolu sonsuzluğuna bilinçsizce daldılar...

Yanlarına aldıkları Hz.Ebu Bekir'in çobanı içecekleri sütü, oğlu da şehir haberlerini getiriyor...

Hız Ebu Bekir(RA)'in ailesine hatta kızlarına eva ve cefa yapılmaktadır.Mekke'de kayıplardan haber getirene ödül olarak 100 deve verilecektir.

Bütün zamanların / mekanların şanı, şerefi, insanların-ve cinlerin- biricik, ölümsüz önderi, olağanüstü insana sevgili dostu soruyor;

"Eğer müşrikler başlarını uzatıp mağaranın ağızından baksalardı bizi görebilirlerdi.Ya Resulallah,o zaman ne yapardık?"

Ve işte peygamberce bir cevap;

"Ya Ebu Bekir!Unutma ki,o iki kişinin üçüncüsü Allah(CC)olursa, neler olur bilmez misin?"

Hız Ebu Bekir(RA)'in rikkatli yüreği coştı,göz pınarları patladı, iri parlak damlalar nurlu yanaklarından mübarek sakallarına süzüldü.

Evet büyük dost,büyük aşık Hz.Ebu Bekir(RA),Allah Resulu'ne bir zarar gelmemesi için canını fedaya hazır.Fakat endişesi yersiz.

Çünkü,"Endişelenme ya Ebu Bekir!Allah daima bizimledir"muştusuyla teselli buluyor,huzura kavuşuyor. Tevbe(9),Ayet:40

Mağarada üç gün kalıyorlar...

İnsanlık tarihinin kaderini etkileyen üç altın, üç olağanüstü gün...

Tarihi mağarada Hız Muhammed(SAV),yüce,mukaddes bağlarını sadık dostu Hz.Ebu Bekir(RA)'in dizlerine koymuş dinleniyor ve tatlı tatlı uyuyorlar...

Allah(CC)'in bile "habibim-sevgilim" diye nitelendirdiği güzeller güzelinsanın manalar üstü manalı yüzleri tarifsiz bir güzellikte...

Hırkasını yırtarak tıkanmış olduğu kovuklardan, açık kalan birinde bir ara iri bir yılan başı gören Hz. Ebu Bekir(RA), hemen çıplak ayağını deliğe tutuyor ve yılanın keskin dilini tabanında hissediyor. Acıyla kavrılıyor, fakat Yüce Resul(SAV) uyanmasını diye kıpırdanmıyor, ama gözlerinde beliren birkaç damla yaşın O'nun yüzüne damlamasına engel olamıyor.

Göz kapakları aralandı, cihanı aydınlatan şahane gözler, yağlı gözleri buldu.

"Ne oldu ya Ebu Bekir?"

"Hiç, hiç, ya Resulallah!"

O hafifçe tebessüm buyurdular.

Sonra karşılıklı diz dize oturdular.

Allah Resulu'nün olağanüstü talimleriyle o gece-ve üç gün boyunca Hz. Ebu Bekir-peygamberlerden sonra-insan neslinin ruh ve fikir örgüsüyle en seçkin benliği haline geldi.

Allah Elçisi'ne gönülden inanmanın ödülü olarak Allah(CC)'a da, O'nu : imanın en yüce doruklarına çıkmanın mutluluğuna ve onuruna eriştirdi.

Kutsal Yolcuların Yolculuğu...

İnsanlık tarihinin en seçkin iki evladı-yanlarında muhtemelen çoban ve kalavuz da olduğu halde-ortalığın yatıştığını düşünerek-dördüncü günün sabahı, sekiz gün kadar sürecek olan büyük, kutsal yolculuklarına başladılar.

İlk adımlar, ilk soluklar...Hicri takvime başlangıç olan, bir çağ kapayıp bir çağ açan ilk saniyeler,dakikeler...Ve yıl başı,çağ başı...

Uçsuz bucaksız hum denizleri dalga dalga ufuklara dayanıyor... Fakat onların ilahi aşkla kavrulan yüce gönülleri sonsuzluklara,Allah(CC)'a açılıyor... Sonsuzluk onların içlerinde sema ediyor...

İlerliyorlar...Göklerin enginliği,çöllerin olgunluğu ruhlarına sinmiş... İlerliyorlar...Bütün zamanları/mekanları ardı ardına sürükliyorlar... Sevginin,adaletin,kardeşliğin,barışın,huzurun egemen olduğu iklimlere,kuşaklara...

Kudey mevkiine varıyorlar... Ümmü Mabe'd isimli bir kadıncağız yolculara yiyecek-içecek satarak geçimini sağlıyor.

Konaklıyorlar...Fakat yiyecek hiçbirşey kalmamıştır... Kutlu,şahane gözlerle bir cılız keçi-ya da koyun-çarpıyor.Ev sahibesine hayvanın sütü olup olmadığını soruyorlar.

Kadıncağız umutsuz ve çaresiz; "Ah,nerede!Gördüğünüz gibi onu bu yüzden sürüye bile katamıyoruz." Yüce Resul(AS) izin istediler ve "Besmele" çekerek keçi-ya da koyunu-sağmaya başladılar. Ve mucize...Pörsümüş,kurumuş göğüsler birden dolmuş,canlanmış sicim sicim süt fışkırmaya başlamıştır.

Kendileri,yol arkadaşları,hizmetçiler,tüm ev halkı olan biteni hayranlık ve şaşkınlıkla seyrede seyrede kana kana içtiler..Yeterli miktarda süt eve de kalmıştır... Yeniden yola koyuldular...

Bir süre sonra Ümmü Mabe'd'in kocası sürüsüyle çıkageldi.Koca bir çanak taze sütü görünce şaşkınlık ve merakla sordu; Eşi alanları anlattı.

Gönül gözleri açık olan çoban Ebu Mabe'd,derin,içten bir üzüntü ve ezefle;"Ah.."dedi,"keçki onlar ayrılmadan yetiğebilseydim/O mübarek zat,Kureyş'ten çıkan Ulu Peygamber'dir.O'nunla tanışmak onuruna kavuşamadım!"

Onlar menzillerine adım adım, soluk soluk, çağ çağ yaklaşırlarken, geride kalanların durumu pek iç açıcı değildi.

Hız.Ebu Bekir(RA)'ın kızı Esmâ Hatun(RA) anlatıyor;

"Resulallah ile babam yola çıkalı beri kendilerinden hiç bir haber alamamıştık. Bir gün yanında bir sürü müşrikle Ebu Cehil kapımıza dayandı ve babamın nerede olduğunu sordu. Ben bilmediğimi söyleyince yüzüme attığı tokadın şiddetinden kulağımdan küpem düştü!

Hız.Ebu Bekir(RA)'ın ailesine, Hız.Ali(RA)'ye baskılar, eziyetler sürdü gitti. Olanca kinleri, öfkeleri, kabahkalarıyla-Mekke'de fazla birşey elde edemeyeceklerini anlayınca-kutsal yolcuların peşlerine düştüler. Süreka adlı azgın bir müşrikin yaşadığı yere re uğradıklarında, Hız.Muhammed(SAV) ve Hız.Ebu Bekir(RA)'i öldürene ya da tutsak alana 100 deve nin ödül olarak verileceğini bildirdiler.

Hız Süreka'nın kanlı gözleri parladı, hötü kalbini kara alemler sardı... Az sonra kalkıp at bindi, pusatlarını kuşandı... Aldığı bir haber üzerine iz sürmeye çıktı...

Çölde aheste aheste giden kutsal yolcuları farkettiği an sevinci sınırsızdı. Atını mahmuzladı, yaklaştı, kılıcını çekti, hamle ye hazırlandı... Fakat atı birden tökezledi, ön ayakları dişlerine kadar kumlara gömüldü. Süreka attan düştü, kumlara battı. Sanki çöl onu yutmaya hazırdu. Dehşet içindeydi. Zavallı neden sonra aklını başına topladı, korkuyla çarpan yüreğine ellerini bastırarak yalvarırcasına haykırırdı;

"Ya Resulallah, anladım ki bu iş Senin duan iledir. Allah'a dua et de bu halden kurtulayım!"

Ve düşmanına karşı bile insaftı, merhametli olan yüce gönül, Allah(CC)'a yöneldi. Atın ayakları kumdan kurtuldu, Süreka üstü bağı kum içinde yerden doğruldu, yüreği ağzından fırlayacak gibiydi...

Eman diledi, onlara ihtiyaçları olan herşeyi vermek istedi Yüce Resul teşekkür ederek kabul etmedi.

Atına bindi, süklüm püklüm yurduna geri dönerken, bütün takipçileri geri çevireceğini söyledi ve gerçekten sözünü tuttu, ömrü boyunca da sadık bir müslüman olarak kaldı.

Küfrün imana aydınlığa karandığı, saldırganı böylece bir sefer daha imanın aydınlığının yengisi, zaferiyle son bulmuş oldu.

Bir süre daha ilerleyince zengin bir ticaret hervaniya Suriye'den dönen bir akrabasına rastladılar. Hız.Peygamber(SAV)'e birkaç yeni elbise hediye etti, ve Medine'lilerin O'nu sabırsızlıkla beklemekte olduklarını söyledi.

Yol üzerinde yaşanan mutlu bir başka olay da şudur;

Yolcular Amim mevkiine vardıkları sırada Kureyş'in 100 develik ödülünü duyarak -bir başka bilgiye göre kendi arazisinden geçtiklerinden-peşlerine düşen Eslem Kabilesi reisi Büreyde b.Husayb 70 atlı adamıyla onlara ulaşmıştı.

Ancak, Hız.Muhammed(SAV) ile aralarında geçen tarihi konuşma ve okunan Kur'an-ı Kerim'in etkisinde kalan Büreyde ve arkadaşları hemen oracıkta İslam'ta gereflendiler. Yetisi namazını En Büyük İmam'ın imametinde hep birlikte kıldılar. Sancaklarını çekerek O'nu himayelerine aldıklarını belirttiler.

Hız.Muhammed(SAV) bundan çok memnun ve mutlu oldular, onlar hakkında hayır dualarda bulundular.

Kutlu Hanımlar...

Kur'an-ı Kerim'de kadınlar için özel bir sure(Nisa) ve kadına önem ve değer veren ayetlerin yanı sıra, Hız.Peygamber(SAV)'in "Cennet annelerin ayakları altındadır." v.b sözleriyle yüceltilen kadınların özellikle Mekke'nin Cahiliyye döneminde kız çocuklarının diri diri toprağa gömülmesi gerçeğinden hareketle putperestliğe karşı tavır koymaları, savaşım vermeleri en doğal hakları olsa gerekir.

Hicret öncesi topluma yön veren, eğiten önder konumunda olan çok seçkin ve değerli hanımlardan başlıcaları;

Hs. Hatice (R.Anha): Peygamberimizin ilk eşi. Zenginliği, cömertliği ve soyluluğuyla ünlü. Bu üstün erdemlerini İslam davası için kullanmış ve davaya çok büyük hizmetler etmiştir. Eşinin Peygamberliğini ve ilk vahiyden sonra söylediklerini hemen onaylayan ilk müslüman kadın olma onuruna erişmiştir.

Hs. Lübbes bintü'l-Haris (R.Anha): Hs. Hâtice (RA)'den sonra müslüman olan ikinci kadındır. Peygamber'in amcası Abbas ile evlendi. Abbas'ın müslüman oluncaya kadar yeğenine yumuşak ve müşk davranmasında etkili oldu. Daha sonra kardeşi Meymune bintü'l-Haris'i Peygamberimiz eş olarak aldı.

Hs. Guseyye (R.Anha): Mekke'ye yerleşmiş bir Bedevi idi. Üstün gayretleri ve ikna yeteneğiyle Mekke'de "birçok kadını" müslüman yaptı. Mekkeliler O'nu tehlikeli olduğunu sezerek, kabilesine giden bir kervana vererek Mekke'den çıkardılar. Kaba insanlar olan kervancılar O'nu, çıplak bir devenin sırtına bağladılar, yiyecek ve içecek vermediler. Bir yerde konakladıklarında hapis olarak çöl sıcağına terkettiler. Sonrasını kendi ağzından dinleyelim. "Gecce oldu. Yüzümün üzerinde bir şey hissettim. Elimi götürünce su buldum. Sabah kendime geldiğimi gören kervancılar geçirdiler, endişelendiler. Oysa her zamanki gibi iplerle bağlı idim ve karvanın su tulumları da benden bir hayli uzakta ve sıkı sıkıya kapalı idiler. Bana bunun hikmetini sordular. Gerçeği anlattım. Anlattıklarımın kuşku duymaları için bir sebep yoktu. Bana inan-dılar, pişman oldular ve İslamiyet'i kabul ettiler."

Hs. Muhammed (SAV)'e bağlılığı ve hayranlığı o derece büyüktü ki, Medine'ye gelerek O'na cariye olmayı teklif etti. Hs. Peygamber O'na teşekkür etti, fakat teklifini kabul etmedi,

Hs. Ümmü Şerik (R.Anha): Bu hanım da İslamiyeti Mekke'li kadınlar arasında gizli olarak yaymakta büyük bir başarı gösterdi. (Yemen'li Deus kabilesinden olduğuna göre Guseyye ile aynı kimlik olabilir mi?)

Hs. Fatıma bintü'l-Hattab (R.Anha): Hs. Ömer'in kız kardeşi. O'nun nasıl müslüman olduğunu ve ağabeyini nasıl müslüman yaptığını gördük. O, İslam öncesi Mekke'de ender olarak rastlanan okuma-yazma bilen kadınlardandır.

Hs. Şifa bintü'l-Abdillah (R.Anha): Hs. Ömer (RA)'ın akrabası. Ne zaman müslüman olduğu kesin olarak bilinmiyor. Daha sonraları Hs. Muhammed (SAV), O'nu eşlerinden birine yazı öğretmeni yaptı. İslamiyetin yayılması için canla başla çalıştı.

Hs. Sa'da bintü Kureyz (R.Anha): Hs. Osman'ın İslamiyet'le şereflenme-sine sebep olan hanımdır. Muhtemelen O'nun halası idi. Hs. Osman'ın zenginliği Hs. Peygamber'in sağlığında İslamiyet'e büyük hizmetler vermesine yaradı.

Hs. Ümmü Habibe ve Hs. Seude (R.Anhuma): Bu iki Mekke'li hanım eşleriyle birlikte Habeşistan'a göçenler arasındaydı. Ancak eşleri orada Hristiyan oldular ve onların da Hristiyan olmaları için baskı yaptılar. Fakat onlar dinlerinden dönmediler. Bir süre sonra Seude Mekke'ye döndü. Hs. Muhammed (SAV), O'nun tutumundan o kadar memnun oldu ki; daha önce gördüğümüz gibi O'nu kendine eş edindi.

Daha sonraları da Ümmü Habibe Habeşistan'dan döndü, ancak babası olan Ebu Sufyan'ın yanına değil, Medine'ye giderek O da Hs. Peygamber'e sevece olma onuruna ve mutluluğuna erişti.

Daha önce sözü edilen Ebu Cehil bahtsızının mızrağı ile öldürülmesi; İslâm'ın ilk şehid kadını olarak bilinen Ammar'ın annesi Hz.Sümeyye(R.Anha)'yı da burada tekrar anmak yerinde olur sanıyorum.

Hiz. Zinnire ve Lübeyne Hz.Ömer'in aile hizmetinde olan iki köle idi. Hz.Osman müslüman olmadan önce onları sürekli olarak acımasızca döğderdi. Bazan dayığı keser,bunu onları bir daha döğmeyeceğı için değıl yorulduğı için yaptığını söylerdi.Onlar buna katlandılar ve inançlarını yiğıtçe korudular.Belki Hz.Ömer'in müslüman olğında onların da gisli etkisi vardır.

Hicret'ten hemen önce yapılan Akabe Biot'ında bulunan 73 Medine'li arasında Meyzinli Hz.Nuseybe Ümmü Ümare(R.Anha) ve Selem'li Esmâ Ümmü Mani (R.Anha) isimli iki kutlu kadına daha rastlanmaktadır.

Bunların dışında kuşkusuz bilinen,bilinmeyen yüzlerce,binlerce hanım bu yüce kutsal dava uğrunda derece derece hizmetler vermişlerdir. Allah(CC)hepsinden razı olsun!

Ve Varış...

Çok geniş bir kavis çizerek çölü kucaklayan ufuk çizgisi,artık ince uzun hurma ağaçları,mütevazı su siluetleriyle değışmeye başlamıştır...

Evet,evet işte Medine,kutsal yolun,yolcuların son hedefi ufukta belirmiştir.

"Medeniyet" kelimesinin anlam yuvası,isim kaynağı,yüce,aydınlık şehir...

İnsanlığa,"insanlığı" ve gerçek "medeniyeti"-yani barışı,kardeşliği, adaleti,dengeyi...-öğreten-öğretecek olan- İnsan'ı bağrına basmak için sabırsız ve arzulunun ıskını kalmış ağırlı bağrındaki ızdırabını dindirecek ,olağanüstü "an"ın gelmesinin heyecanıyla sarsılmakta.

Günlerdir ilahi yangınların doğularda görürlüğünden ,batılarda sönüşüne kadar kutlu homuğunu bekleyen Medine'lilere-gariptir ki- bu müjdeyi,bir işi için şatosu-nun damında bulunan bir Yahudi verdi.

- İşte ,işte o geliyor...Beklediğiniz geliyor...

Bu arada Yahudi'nin yüceli korku,heyecan,şekşinlik v.b.duygularla renkten renge giriyor...

Muhteşem Karşılama...

Bayramlık elbiselerini giyen,sevgili Peygamberlerine şeref muhafızlığı yapmak üzere pusat kuşanan Mekke'liler Seniyyetü'l-Veda tepesine hoşuştular...

Şehir genci,yaşlısı,coluğı çocuğıyla sınırsız bir sevinç ve heyecan kasırgasıyla sarsılmaktadır.

Bu gelen,yüz yılları ardından sürükleyen alçakgönüllü ama görkemli İnsan'ı(SAV) daha yakından görmek,eteklerine,ellerine sarılmak,O'nu kutsamak için Şehir dışına tağan Medine'liler ne kadar mutlu,ne kadar haklıydılar...

Allah(CC)'ın sevgilisi ve dostu tepeden tırnağı aklar giyinmişler...

Yanlarında Hz.Ebu Bekir(RA) ve diğer yol arkadaşları olabilir...

(Bazı kaynaklara göre Medine'ye girişlerinde yalnız başlarındadır.)

Kuba Köyü'ne yaklaşıyorlar...Kızgın gökler altında serilen kum denizleri tatlı bir serinlikle ürperiyor sanki...

Kuba 'da Gülsüm İbnü'l Hidm'in evini onurlandırdılar.Dinlendiler...

Sonra ziyaretleri Sa'd İbn Hayseme'nin evinde kabul ettiler...

Burada hurma dallarından ve yapraklarından bir mescid inşaa edildi.

Kendileri o içe işleyen yürekleri titreten, gözleri yaşartan olağanüstü ses tonları ve kusursuz konuşmalarıyla etkili bir hutbe irad buyurdular ve namaz kıldırıldılar.

(Bu mütevazı mescidin yerinde bugün çok güzel, modern bir cami yükselmektedir. Ününü ve önemini Allah'ın izniyle-Kıyamet'e dek koruyacaktır.)

Hız.Ali(RA) de Mekke'deki işlerini tamamlamış, onlara katılmıştır. Burada geçen birkeç gün, insanlık tarihinin en içten, en temiz, en barışçıl, en adil, en insancıl, en yiğit... sözün kısası en "insan" insanıyla geçirilmiş unutulması-unutturulması-mümkün olmayan altın günlerdir, samanlardır, anıladır, çağlardır, iklimlerdir...

Kutlu mensile artık metreler, adımlar kalmıştır...

Kemiyette küçük ama keyfiyette büyük hervancık yeniden yola koyuldu...Salım bin Afu'a uğranıldı...

Vadide cuma namazı kılındı... Ve bir mescid daha yükseldi... Cuma Mescidi...

"Ayın öndördü Seniyyetü'l-Veda sırtlarından bize doğdu,

Allah'a yalvaran oldukça bize de yükretmek borçtur,

Ey bize(Allah tarafından)gönderilen Sen itaat olunan bir emirle geldin ..."

O'nun gelişi anında doğaçlama olarak düzenlenen bu mısraları çocuklar def çalarak söylüyor, büyükler de onlara olanca içtenlikleriyle katılıyorlardı.

Artık Medine'nin koyu gölgeli sokakları bu yalce konuşun ılgıtısıyla, hokusuyla, kutsal varlığıyla onurlanmakta, daha bir aydınlanmakta, herkes böylesine değerli eşi menendi olmayan bir benliği ağırlamak için yarıy etmektedir...

"Buyursunlar ya Resulallah!"

"Bize teğrif buyurmas mıydınız ey Allah'ın Resülü!"

O, mübarek devesi Kusva'nın yularını boynuna atmış kendi haline bırakmışlardır.

"Devemiz kimi evinin önünde çökerse o eve konuk olacağı" buyuruyorlar. İşte peygamberce bir zarafet ve incelikle kimseyi kırmamak, incitmek için bağvurulan bir yol...

Herkes aynı şeyi düşünüyor ve diyor;

"Ah, benim evimin önünde çökse!"

Bunca acıların, horlanmaların, çilelerin sonunda Allah(CC)onlara bu sevinç ve mutluluk anlarını lütfediyordu...

Deve önce Sehl ve Süheyl isimli iki öküzle ait boş bir arsaya çöktü...

Fakat bir süre sonra yine kalktı... ilerledi...Hız.Ebu Eyyüb el-Ensari'nin kapısı önünde çöktü... Ve garip garip inleyerek, boynunu uzattı, öylece kalakaldı...

Herkesin gıbda dolu bakışları arasında Hız.Eyyub, gönlünün coşkunluğu güzel gözlerinde pırlı pırlı damlalarla ilerledi, Allah Resülü(SAV)'nün mübarek ellerine sarıldı. Alçakgönüllü fakat sıcak evine buyur etti...

Böylesine değerli, kutlu, eşsiz bir "Tanrı misfiri"ne canlar kurban olsundu

Böyle bir onurla onurlanmanın, mutlulukla mutlanmanın, coşkuyla coşma -nın sınırı mı olurdu?

Yedi aylık misafirlik süresince, ev bambaşka bir havaya büründü, sanki yediyüz yıllık bir tarih yaşıyor, yaşıyor, yaşıyor...

Aradan geçen uzunca zaman içinde Hız.Ebu Bekir(RA), Bilal-i Habeşi(RA) ve diğer Mekke'liler'in hasret duygularının depreşmesi yanında hava değişiminden etkilenerek hastalanan Mekke'liler de vardı...

Hız.Ebu Bekir(RA) "humma" olmuştü. Ölümlün kendisine papuçlarından daha yakın olduğunu bir gün hatırlarını soran Hız.Peygamber'e söylemişti.

İslam-Din-Kardeşliği

Mekke'nin âlemiyle yanıp tutuşan arkadaşlarını-hemşehrilerini gördükçe mahzunlaşan Yüce Resûl dua buyuruyorlar.

"Ya Rabb'i/Bise ösyurdumuz Mekke'yi sevdirdiğin gibi Medine'yi de sevdirdi. Üzerimizden rahmet, bereket ve inayetini eksik eyleme..."

Duanın etkisi inanan ruhlar üzerinde tes zamanda görüldü. Sahabi Medine'ye ıstınmaya başladı.

Ancak yalnızca duayla yetinmeyen Hz. Peygamber, içinde bulundukları durumu görmek ve bir çare bulmak üzere Mekke'li ve Medine'li bütün aile reislerinin hazır bulunduğu büyük bir meclis topladı. Mekke'li misafirlerin(muhacirin)Medine'nin iklimine,sosyal hayatına uyum sağlamaları için tam O'na yaraşır dahice bir teklif getirdi.

Medine'li ailelerden varlıklı olanlarMekke'li bir aileyi yanına alacak,iki kardeş birlikte çalışacak,kazançlarını paylaşacaklardı.Bu manevi din kardeşliği taraf ların birbirlerine varis olmalarına kadar ileri dereceye varmıştı.

Medine'liler teklifi büyük bir memnuniyetle kabul ettiler.

Sa'd ibn Hayseme isimli varis bekar bir zat ailesi olmayan muhacirlerden büyük bir kısmına evinin kapılarını ilk günlerde açanlar arasındaydı. Bazı Mekke'liler Medine'li akrabaları ve tanıdıkları tarafından konuk edilirlerken,ev inşa etmek için Mekke'li kardeşlerine arazi veren Medineliler de vardı. Hz.Peygamber(SAV) 186 Mekke'liyi aynı sayıdaki Medine'li ile kardeş ilan etti.

Her türlü maddi/ manevi bağın üstünde olan din(İslam)kardeşliği ile bir araya gelen bu seçkin ruhlar,insanlık tarihinde bir eşi,benzeri,örneği görülmemeyen-bir daha da görülmesi pek mümkün olmayan-bir barış,sevgi,kardeşlik ortamı,iklimi içinde birlikte yaşadılar,çalıştılar,paylaştılar...

Abdurrahman bin Auvf'ın manevi(din)kardeşi;"İşte bütün malım-mülküm yarısını sana veriyorum,iki eşim var,seçeceğin biri ile evlenmen için onu başıyabilirim..." diyecek kadar feragat örnekleri görülmektedir.

Ancak Abdurrahman,büyük bir minnet duyduğu kardeşinin bu teklifin karşı O'ndan çarşın göstermesini istedi.Çarşıya gitti borç aldığı malları sattı.Bu işi birkaç kez tekrarlayınca akşam yiyeceğini alacak kadar kazanmıştı.Kısa bir zaman içinde bereketlenen kazancıyla genç bir Medine'li hanım ile evlendiğini,eşine mehir verdiği gibi,düğün yemeği masraflarını da karşılayabileceğini bildirmek üzere Hz.Peygamber'i görmeye gitti.O,ticaretini sayesinde en zengin sahabelerden biri oldu.

Mekke'li muhacirler çeşitli yollardan elde ettikleri bütün malları,ken-lerini borçlu hissettikleri manevi (din)kardeşleri Medine'lilere büyük minnet duyguları içinde iade ettiklerini görüyoruz.

Mekke'liler Medine ekonomisine ve diğer şartlara uyum sağlayınca aynı kandan gelenler hariç,manevi kardeşlerin birbirlerine varis olması ile ilgili hükmü Hz.Peygamber(SAV)haldırdı.

Bu kardeşleştirme başka bir açıdan da çok yararlı olmuştur.Aşheri seferler başlayınca Hz.Peygamber,iki kardeşten birisini ordusuna alıyor,diğeri evde kalarak iki ailenin yükünü ve sorumluluğunu üzerine alıyordu...

Mekke'den Medine'ye hicret sırasında bazı talihsis durumlar da oldu. Müslüman kadınlardan bazıları ya müğrrik kocaları ya da,aileleri tarafından hapsedil-diler.Hz.Muhammed(SAV)'in bir kızı bu şekilde henüz müslüman olmamış olan kocası Ebu'l-As'ın yanında mecburen kaldı.Kocasını Medine'ye hicret etmiş olan Ümmü Seleme de uzun bir zaman Mekke'den ayrılamadı.

Zeyd'in eşi Ümmü Eymen-büyük bir ihtimalle-Mekke-Medine arasını tek başına yürüyerek,büyük ıstıraplar ve güçlükler içersinde tamamladı.

Peygamber Mescidi

Medine'ye girişlerinde devesinin çöktüğü arsayı satın almak istediler, mal sahipleri ana tarafından ataları olan Neccaroğulları; "Allah rızası için hibe etmenmize isin veriniz!" dediler, de Yüce Elci(SAV)'ın taklifi kabul etmediler. Hz.Ebu Bekir(RA)'ın kessinden bedeli(10 altın) ödenerek arsayı satın aldılar.

Şimdi temsilenen, tesviye edilen bu mütevazı-ama seçilmiş, beğenilmiş- arsa üzerinde sade fakat muhtaşam bir mescid yükseliyordu.

Hz.Peygamber(SAV) bütün ısrarlara rağmen, Bizat kerpiç ve malzeme taşıyorlar.

Ve mübarek ağızlarından ilk ve son olarak şu mısraların döküldüğü duyuluyor;

"Temiz olan yükler bunlardır,
Ticaret malı Hayber yükleri değil!
Ahiret ticaretinin yoludur bu.
(Ahiret yolunun ticaretidir bu.)
Ve asıl sevap ondadır...

Ya Rab!Sen ensar ve muhacirleri rahmetinden esirgeme!"
İçten, coşkun, ilahi bir sevincin, mutluluğun dile geldiği, getirildiği bu kısa özlü ama muhteşem manzume değil, ushnda olantarı anlatabilecek hiçbir şiir, hiçbir insan sözü yeterli değildi.

Allah(CC)'ın ölümsüz sözleriyle onurlanmış olağanüstü bir ruhtan serpilen, fışkıran birkaç renk, bir iki ses tonu, bir hoş rayihaydı...

Hepsi o kadar...

Çünkü O,şairden çok daha üstün bir ruh taşıyordu ve hiçbir insanla kıyaslanmayacak derecede önemli bir görevle görevlendirilmişti...

Mescid'in dörtbir yanına odalar ekleniyo...Hepsinin kapıları Mescid'e açılıyor...

İşte burası insanlığın ve tek mil çağların önderinin, gerçek anlamda yol göstericisinin, Peygamberler Peygamberi'nin ailesiyle oturacağı ve halkının dertlerini dinleyeceği gösterişsiz evinin bölmeleridir, odalarıdır...

Zeyd bin Harise ve yeni asatlısı Ebu Rafi, emirleri üzerine Mekke'ye giderek, Peygamber(SAV) kızları Fatıma(RA), Ümmü Gülsüm(RA), sevecesi Hz.Seude (RA), Zeyd'in oğlu Usame ve diğer aile bireyleriyle birlikte Medine'ye döndüler.

Ebu Bekir(RA)'ın oğlu Abdullah da, annesi ve iki kız kardeşiyle bu kutsal topluluğa katıldı.
Artık Hz.Muhammed(SAV); Yeni bir ortamda, iştimde, ailesi, yakın dostları O'na inanan, O'nu anlayan din kardeşleriyle yeni bir hayata başlıyordu.

Gitgide güçleşen, fakat anlamı ve gücü de artan ,genişleyen, yücelen bir hayata.

(Bugün Mescid-i Nebi olarak bilinen bu muhteşem mabed, müslümanların hayatlarında en az bir sefer olsun gitmeyi gönülden arzuladıkları bir kutsal mekandır.)

Ashab-ı Suffa

Bu kutsal ve alçakgönüllü külliyyede muhteşem bir sadelik içinde başlayan ve süren hayata renk,cegni,güzellik katan bir grup fakir,ihlaslı müslüman var ki,gönüllilerini yakan,coşturan ilahi aşkla(Allah ve Peygamber aşkıyla)esrik bir halde ömürlerini Allah(CC)'a ve ilme adanmış kahramanlar...Ruh ve ahlak kahramanları.

Medine Site Devleti

Mekke'den Medine'ye hicret eden müslümanların 186 aile ile eşleştirilmesinden sonra, "islâmlaşma" hiç zorlamadan sürmüş ve seğkin topluluğun, Hz. Peygamber'in emri ile yapılan ilk sayım sonunda 1500 kişiyi bulduğu anlaşılmıştır.

Medine'de aynı zamanda müslüman olmamış Arap kabileleriyle, başlıcaları Kaynuka, Benu Nadir ve Benu Kurayşa olmak üzere ~~etnik~~ Yahudi kabileleri de vardı.

Hristiyanlar'ın sayıları pek önemli değildi ve önemli bir iş de bırakmamışlardır.

Dini, sosyo-kültürel, sosyo-ekonomik boyutları, yapıları değişik olan bu insan öbeklerini bir arada barış içinde tutmak ve yaşarabilmek için Hz. Muhammed(SAV) tarihinde örnek alınacak bir girişimde bulundu ve olağanüstü bir başarıya Allah(CC)'in yardımlarıyla imza attı.

Çok verimli, bereketli, hareketli bir vadiye-yoğun bir yerleşim alanında- yer alan Medine'yi bir site-devleti haline getirmek daha sonra büyük bir ihtimalle İslâm İmparatorluğunun başkenti yapmak düşüncesi ve arzusuydu, yazılı bir anayasa ortaya koyarak-şimdilik-zamanın devletinin bütün organlarının çalışmasının, doğum halinde-ki siyasal, kültürel, toplumsal...oluşumların değerleri arasında dengeyi, adaleti, barışı sağlamanın yollarını aramış ve gerçekten bu konuda da olağanüstü bir başarı göstermiştir.

O, ne meleklemiş ne de büsbütün maddenin tutsağı olarak canavarlaşmış bir birey ve toplum değil, manayı ve maddeyi aynı zamanda içinde barındıran bir sentez oluşturma-ki Kur'an'ın da önerisi budur-yolunu tutmuş ve doğru olanı yapmıştır.

47 maddeden oluşan bu insanlığın ilk yazılı anayasası, O'nun devlet adamı ve yönetici olarak da çağını, çağları aşarak çağlara hucak açısını, kısa bir zaman içinde İslâmiyet'in üç kütada egemen olmasının-şairin ileri görüşlülüğünün-çarpıcı, ölümsüz bir kanıtıdır.

Bereketli bir vadiye serpiyen tohumların nasıl dal-budak salarak tüm iklimleri, kuşakları sardığını bugün daha iyi görebiliyoruz.

Savaşlar Çağı...

İslam ve müslümanlar için yeni bir çağ başlıyordu şimdi...

Allah(CC)'in Bir'liğini, Yüceliğini, kutlu, şanlı adını, tapılacak "tek ilâh" olduğunu yeryüzünün dört bucağı, yedi iklimine yaymak (ilâ-yı kelimatullah) savaşı...

İnançsız yaltızanın, barışın hardeşliğinin, adaletin, sukunun, mutluluğun ruhlara aşınması savaşı...

Allah, Peygamber, insanlık, vatan...aşkının gönüllerde tutuşturulması savaşı...

İnsanı-ve topyekün insanlığı-Allah Yolu'na, yani sonsuz aydınlığa, mutluluğa, ölümsüz sevgiye yönelme, çağırma savaşı...

Savaşların en güzeli, en soylusu, en kutsalı...

Hicret'in yedinci ve sekizinci aylarındaki iki "seriye" hareketi olaysız geçti.

Hemgöhrleri tarafından öyurdundan çıkarılmış olan Hz.Muhammed(SAV), Kendisine ve bağışlarına yapılan bunca haksuslığa ve zülme rağmen, bir peygamber zevkati ve merhametiyle doğduğu, büyüdüğü Kent'e karşı iyi niyetli yaklaşımlarını sürdürüyordu.

Ancak müşrik Mekke'lilerin tutum ve davranışlarında hiçbir değişiklik olmuyordu.

Mekke'nin önde gelen reislerinden olan Ebu Sufyan ve Übey İbn Halef Medine'lilere, Hz.Peygamber'e kucak açtıkları ve O'nu korudukları için tehdit edici bir mektup gönderdiler.

Ka'b İbn Malik onlara bir süre sonra güzel, etikli bir şiirle cevap verdi. Bir diğer asılı düşman olan Abdullah İbn Übeyy ve arkadaşları da boş durmuyorlar, Medine'deki yandaşlarına (putperestlere) ültimatona göndererek, Hz.Muhammed(SAV) ve O'na inananlara karşı savaş açmaya çağırıyorlardı.

Mekke'liler, Medine'lilere karşı ekonomik ambargolar da uyguluyorlardı. Olanca hoşgörüsü ve iyiniyetiyle bu tür olayların yatışmasını bekleyen Yüce Peygamber, bunun gerçekleşmediğini görünce haklı olarak bazı önlemler almaya -savunmaya geçmeye karar verdi.

Tamamı Mekke'lilerden oluşan otuz kişilik bir müslüman gönüllü birliği amcası Hz.Hamza(RA) komutasında görevlendirdi. Medine'nin batısında deniz kıyısındaki Cuheyne kabilesinin topraklarında Ebu Cehil'in kervanı ve 300 kişilik bir kervancı grubuna rastladılar. Çatışma olmadı. Her iki taraf barış içinde topraklarına döndüler...

Zaten amaç savaşmak değil gözdağı vermektir. Artık biz de varız, adımızı nısı denk atın uyarısında bulunmaktır.

Bu ve bundan sonraki seferlerde müslümanlar sadece kendilerine saldırarak Mekke'lilerin kervanlarına karşı tavır koymuşlardır. Burada söz konusu basit bir eşkiya yağmacılığı değil savaş hukukuna uygun bir davranıştır.

Birkaç hafta sonra Hz.Peygamber'in bir başka yakını olan Ubeydullah İbnü'l-Haris, altmış kişilik bir müfrezeye Ebu Cehil'in oğlu İkrime'nin yönettiği bir kervanı durdurmak üzere harekete geçti. Seniyyetü'l-Mürre mevkiinde karşılaştılar. Kervanda bulunan ve muhtemelen Medine'ye güvenli bir şekilde ulaşmak için bu yolu seçen iki gizli müslüman (Mikdad İbn Amr ve Utbe İbn Ga'van) Medine'li müslüman kardeşlerinin tarafına geçmekte bir sakınca görmediler.

Sa'd İbn Ebi Vakkas da, düşmanın durumunu incelemek ya da bu bölgede yaşamakta olan kabilelerin müslümanlarla işbirliğine girip girmeyeceklerini öğrenmek amacıyla Rabiğ yakınında Harar bölgesine sekiz kişilik bir birlik sevketti.

Birazat Hz.Peygamber(SAV)arasileri kervan yollarının geçiş yolu üzerinde bulunan ve stratejik önem taşıyan Medine'nin güneyinde Bedir yakınında Benu Damra (Damraoğulları)'nın arazisi Veddân'a gitti.

Karşılıklı bir andlaşmaya dayanan iki sözleşme imzalandı.

Bir ay kadar sonra Hz.Peygamber, Medine'nin kuzey-batısındaki Radve Tepesi yakınında Buva't'a gitti. Ancak bir çatışma olmadığı sanılmaktadır.

Bu arada Mekke'liler Medine'lileri kıstırtmak için bazı saldırılar düzenliyor ve yağmalamalara girişiyorlardı. (Mekke'lilerden Fih'r'e mensup Kurz İbn Cabir'in yönetimindeki Mekke'li grubun Medine'nin güney banliyosuna hücumu ve yağmalaması.)

Birkaç hafta sonra Mekke'li büyük bir kervan Suriye'ye doğru hareket etti.

Ancak Medine'nin kuzeyindeki kabileler henüz andlaşma halinde değillerdi.

Bu durumda Hz.Peygamber(SAV), güney-batıda denize doğru Damraoğulları'nın topraklarına doğru indi. Daha önceki seferlerde kervanların Medine arazisinden geçişlerini önlemek amacı güdüldüyse de, bu sefer Kurs'un yaptığı yağmanın intikamını almak olabiliirdi.

Hicret sırasında Hz.Peygamber(SAV)'i kötü niyetle isleyen ancak O'nun olağanüstü kişiliği karşısında müslümanlığı kabul eden Müdlic'li sadık bedevi Süraka'nın burada yine sahneye çıktığını görüyoruz. Damraoğulları'nın homşusu ve müttefiki olan Müdlic'li Süraka'nın O'nu 150 arkadaşıyla büyük bir cömertlikle konuk etmesi ve ağırlaması sayesinde kervan da kurtulmuş oldu.

Bu durum Hz.Peygamber'e Damraoğulları'yla dostluğu pekiştirmek için iyi bir fırsattı. O da bunu değerlendirdi ve onlarla bir andlaşma imzalandı. (Birbirlerine saldırmayacak, herhangi birine bir saldırı halinde birbirlerine destek olacaklar, yardım edeceklerdi.)

Kutlu Elçi aynı zamanda Müdlic'lilerle bir ittifak andlaşması da yaptı.

Böylece Medine'nin çevresindeki arazileri(banliyölerini) bir barış ve güvenlik kuşağıyla-büyük ölçüde çevirmiş oluyordu.

Hız.Muhammed(SAV),Hicri 2. yılın Cemaziyelahir ayında memnun olarak Medine'ye döndü.

Büyük Mekke kervanının dönüş hareketini izlemek için Filistin'e iki ajan gönderdi.

Ancak müslümanlar uzun vadeli bu siyasi başarılarla yetinmediler. Bir süre sonra Hz.Peygamber,başlarında çok güvendiği Abdullah bin Cahş olduğu halde,yiğit Medineli'lerden oluşan 8 kişilik bir birliği Kurevçililer'i izlemek, gözlemek ve kendisine bilgi ulaştırmakla-gizli olarak görevlendirdi.

Recep ayının sonlarına doğru kuru üşüm,deri,şarap v.s.yüklü bir kervane Nahle mevkiinde rastladılar.Biraz tereddüitten sonra -programda olmadığı halde-saldırmaya karar verdiler.Kervancılardan bir kişi öldürüldü,iki tutsak alındı.Diğerleri kurtuldu.Kervan ele geçirildi.

İmansular yaygarayı kopardılar!

Öyle ya!Recep Ayı haram aylardandı ve müslümanlar bu ayda savaşmazlar,kan dökmeklerdi.Oysa başın Recep Ayı'nın son gününde gün kavuştuktan sonra olmuştu ki,Allah(CC)'ın koyduğu yasak kalkmış bulunuyordu.

Resulallah,talimatına karşı geldikleri için onları suçladı,hissesine düşen ganimet malı kabul etmedi.

Gerçekten can sıkıcı,müphem bir atmosfer oluşmuştur.

Seriye katılanlar nedamet sancıları içinde kıvrılmaktadır.

Kurevçililerden bir delege gelerek fidyelerini ödediği esirleri alarak geri döndü.

Mesele kapanmış gibi görünse de Mekke'liler misillemeye girişmekten geri durmadılar.

Yeni Kible:Kâbe.

Bir gün Resulallah(SAV) sahabelerden oluşan seçkin topluluğa öğle namazı kıldırıyorlar. Yüzleri Kudüs'e (Mescid-i Aksa'ya)dönük.Herkes tam nir huşu ve vcd içinde benliğini Allah'a vermiş namaz kılıyor...

İkinci reketin sonunda cemaati şaşkınlık,hatta dehşet içinde bırakan bir şey oluyor.

Peygamberler Peygamberi,imamlar imamı ayağa kalkıyorlar ve öylece duraklıyorlar.

Ve yüzleriyle birlikte bedenlerini de ağır ağır yeni bir yöne,bir noktaya doğru çeviriyorlar...Düddükleri zaman güzel yüzleri hemen hemen cemaatle karşı karşıyadır...

Sahabiler toparlanıyorlar...Şaşkınlıkları uzun sürmüyor...Büyük bir basiret ve dânen içinde En Büyük İmam'ın ardına süzülüyorlar,saf tutuyorlar...Namazın son iki rekatı böyle tamamlanıyor...

Vahiy namaz esnasında gelmiştir.

İlahi Kudret böyle uygun görmüş;"Yüzünü(Mescid-i Aksa'dan)Mescid-i Haram'a(Kâbe'ye) döndür..."buyurmuştur.Bakara(2),Ayat:144

Müşriklerin hasstih,çirkin söylentileri,saman gelecek başlarına nice felaketlerin gelmesine sebep olacaktır.Bakara(2),Ayat:142

Ve Oruç...

Bu olağanüstü olaydan bir ay kadar sonra orucun farzietini bildiren ayetler(ilahî buyruklar)indî. Bakara(2), A:183,184,185

"Sizden öncekilere farz kalındığı gibi oruç,siz de belli günlerde(Ramazan Ayında) farz kılındı. Ta ki,nefsin-kötülüklerinden,asgınlıklarından,sapkınlıklarından, taşkınlıklarından...korunasınız."

Oruç...Nefs.cazavaranın.haşını.sıvıyı.dışgınlığını.gıvıyı.insan.ruhunu önündeki sedleri yıkararak iletir,,yıkarak manevi mensillere,kuşaklara,ihtimlere doğru yükselmesini sağlayan ıyık-alev kanatlar...

Oruç...İnsanı meleklaştiren ulvi rejim...

Oruç...Ruh.göğlerini.ufuklarını.saran.sisleri.bulutları.tatlı-sert.esişiyle dağıtan,arınan,arınan,arınan,arınan...

Oruç...Ruhu.en.yükseğe.en.kutsal çağırlara,oluşlara.hazırlayan.eğiz öğretmen...

Oruç...Yalnız Allah(CC)'ın rızası için yapılan-ecrini de yalnız ve ancak Allah'ın dilediği kadar vereceği-gizli ibadet...

Oruç...Sabır otunun hamçısı,iman kervanının kılavuzu,erdem potağının balı,

Oruç...Bakışlara anlam,acılı yüzlere tebessüm,karık gönüllere coşku,kaslara güç getiren hekim.

Namaz ve oruçla ruh ve beden sağlığında,gücünde doruklara çıkan mü'minlerin artık asli-gerçek,evensel-görevleri bağlıyordu.

Allah(CC)'ın,Peygamber(SAV)'in -ve İslam'ın-adını,şanını yeryüzüne yaymak...

Karanlıklarda kalmış,hahtsız,umutsuz,bilgisiz,erdemsiz,mutsuz insanlara sevgiyi,adaleti,barışı,kardeşliği,mutluluğu...velhasıl gerçek insanlığı,medeniyeti...getirmek,öğretmek,yaşamak...

Bedir(Bedr) Gazası.

Ticaret malı yüklü bin develik büyük kervanı islemek üzere gönderilen iki ajanın başarısız olarak geri dönmesi üzerine,başka kaynaklardan elde ettiği bilgilere göre kervanın Bedir'e doğru yaklaştığını öğrenen Hz.Muhammed(SAV),312 gönüllü ile Medine'den çıktılar...

Kervan müslümanları üzerlerine doğru geldiğini öğrenince Mekke'den yardım istedi.Toplanan 1000 kadar Mekke'li gönüllü yola çıkarıldı....

Bedir...Mekke civarında,80 mil uzaklığında bir yerleşim birimi,bir köy...Adını bir kuyudan alıyor,Bedir Kuyusu'ndan...

Hicretin ikinci yılı...Ramazan'ın onikinci günü...

İki taraf Bedir'e doğru ilerliyorlar...

Mekke'li'lerin savaya karar verdiğini öğrenen Hz.Peygamber'in annesinin kabilesi olan Zühre'den katılanlar hemghehillerini terkederek ayrıldılar.

Bedir kuyusu civarında iki taraf karşı karşıya geldi...Tarinin en ünlü ve doğurduğu sonuçlar bakımından en etkili savaşlarından biri olan ve Hz.Muhammed(SAV)'in strateji ve taktik dehasını gösterdiği bu çatışmada müslümanlar kesin bir üstünlük,zafer kazandılar.Kendilerinden üç kat fazla bir güç karşısında kazandıkları bu savaştı müslümanlar 14 şehid verdiler Adları göklere ıyık-alev harflerle yazılacak 14 inanç arslanı.

Karşı tarafın kaybı -aralarında reisleri Ebu Cehil de olmak üzere 70 ölü bir o kadar de esirdi.

İmanla küfrün, aydınlıkla karanlığın-kimbilir kaçınıcı sefer-birbirleriyle karşı karşıya geldikleri bu savaş, tarihin akışını değiştiren, kemiyet olarak olmasa bile keyfiyet olarak son derece önemli ve büyük boyutlarıyla Yüce Allah(CC)'ın kesin bir zaferle İslam'a yeni bir sıçrayış, atlayış, şahlanış, yayılış imkanı verdiği zaman/mekan dilimki..

Kemiyeti üstün olan küfre karşı, keyfiyeti üstün olan imanın zaferi...

Al-i İmran(3), A:13

Bütün zamanları/mekanların tutuşturacak kutsal kınıncım, denilebilir ki, bu maddede hüçük görünen, manada büyük savaşta kılıçların çarpışmasından sağılmıştır, sıçramıştır...

Ancak zafer sarhoşluğu çalgınlık düzeyine çıkma tehlikesiyle karşı karşıya kalmak üzereyken vahiy geldi;

"(O gün) onları siz öldürmediniz, fakat onları Allah öldürdü.

(Ey Muhammed) attığın zaman sen atmadın, fakat Allah attı. Müminleri güzel bir imtihana sınamak için..." Enfal(8), A:17 v.d. → 41, 42, 43, 44

İki taraf birbirlerine doğru saldırıya geçtiğinde Yüce Resûl(SAV) dua ve ibadetten kaldırdığı bağını, mübarek avuçları içine almış, tebeassüm buyurmuşlardı.. Ve daima yanlarında bulunan en sadık dostu Hz. Ebu Bekir(RA)'e büyük müjdeyi vermişlerdi...

Ve Kur'an-ı Kerimden ayet okuyarak mütevacı karargahlarından çıkmışlardı.

"Yakında kafirlerin askerleri iner ve arklarına dönerler..." Nitekim öyle de oldu...

Allah Resulü(SAV) yerden bir avuç kum alıp Allah(CC)'ın adıyla düşmana doğru serpmiş, saçmıştı...

Sanki savaş alanına yıldırım düşmüş gibi ani bir çalkalanış, haykırış, dalgalanışla, naralarla ortalık karışmıştı...

Müslümanlar çevre yollarında şimdiye dek hiç görmedikleri, tanımadıkları tepeden tırnağa beyazlar giyinmiş, başları ak sarıklı savaşçılar, süvariler görüyorlar, ürperiyorlar, coşuyorlardı...

Allah Ordusu(Cündullah)'nın ölümsüz süvarileridir bunlar... Melekler...

Ve zafer... Kesin zafer müslümanlarıdır... Artık onların önüne kim geçebilir... Onlar çağlamakta, köpürmekte, uğuldamakta, gürlemekte idiler...

Bu öyle bir zaferdir ki, yıllar, yüzyıllar boyu buralara yolu düğenler, derinlerden gelen, zafer havaları çalan davul sesleriyle ürpercektir, ürpermişlerdir...

Artık kılıç kınından ayrılmıştır... Allah(CC)'ın, Peygamber(SAV)'in -topyekûn İslâm'ın-kutlu ve şanlı adı yeryüzünün yedi iklim, dört bucağına dalga dalga yayılacak, Ölümsüz Meğ'ale'nin ıyığı gönülleri aydınlatacak, tutuşturacak, karanlıkları gündüze çevirecektir...

Bunun farkına varanlar, varabilenler Sonsuz Mutluluk Yurdu'na, dahası "Allah'ın hoşnudluğu'na kavuşacaklardır.

Ne mutlu O Yol'un yolcularına...

Bahtlılar bahtsız, mutlular mutlusuna...

Burada şu önemli tesbiti yapmak durumundayız:

Hz. Muhammed(SAV)'in harp esirleri konusunda arkadaşlarına danıştı. İleri sürülen görüşler içinde Hz. Ebu Bekir(RA)'ın görüşü en uygun bulundu. Okur-yazar olanlar 10 müslüman çocuğuna okuma yazma öğrettikten sonra serbest bırakılacaklardı. Diğerlerine iyi muamele edildi, elbisesi olmayanlara giyecek verildi, yemekleri rini müslüman askerlerle birlikte yediler, bazan kendi yiyeceklerini esirlere bırakarak birkaç hurma ile yetinen askerler oluyordu. İnsan(76), A:8-9-10

Düşman cenazelerine dokunulmadı. Müslümanlarla birlikte kuşkusuz ayrı ayrı yerlere gömüldü. (ve İslâm'ın -

Hz. Peygamber'in "harp hukuku" olarak tarihe geçen bu tutum ve davranışının ana ilkesi insan ve mal kaybının en alt düzeye indirilmesi, heder edilmemesiydi.

Süveyk Gazası

Bedir zaferi İslam toplumuna büyük bir saygınlık, moral kazandırır, daha sağlam temellere oturmasını sağlarken, ağır yenilginin altında esilen ve utanan Mekke'li müşrikleri daha da çileden çıkarmış, müslümanlara olan kin ve öfkelerini bilemiş, düşmanlıklarını yoğunlaştırmıştı.

Ebu Cehil'in ölümünden sonra Mekke'de yönetimi ele alan Ebu Sufyan, gerçekten akıllı ve güçlü bir kişiliğe sahip ama inançsız. İnsanı "insan" yapan en büyük değerden yoksun!

Kendi kendine bir "süs" veriyor.

"Bir birlik toplayıp, Hz. Muhammed(SAV)'in üzerine vurmadıkça ne esim yaklaştığım, ne de bedenime kokulu yağ sürüneceğim..."

Eşi Hind de ebeynlerini öldürenlerin ciğerlerini yiyeceğine and içti!

Ve bu saçmalar saçması(küfür mantığı)küstahça ahdini yerine getirmek üzere bir intikam saldırısı için hazırlıklara başladı.

Mekke'liler, Hz. Muhammed(SAV)'in her zaman yeglediği barışa yaklaşmaya pek niyetli görünmüyorlardı.

Hinç ve öfke o kadar büyüktü ki, ölenler için mateme bile izin verilmedi.

Esirlerin fidyelerini müslümanların zenginleşmelerine sebep olacağı gerekçesiyle vermek istemeyenler çoğunluklardı.

Sonradan bu sorun zenginlerin akrabaları tarafından çözümlendi.

Fidyelerini veremeyecek durumda olan esirler karşılıksız salıverildiler.

Öbür Mekke'li reislerle öfkelerini ve kinini bile paylaşamayacak kadar bencil olan Ebu Sufyan, Hacc mevsiminde ve Allah'ın sulh aylarında (ki Mekke'liler her ne şekilde olursa olsun kan dökmeyi yasaklıyorlardı)gılsice Mekke'yi terketti. Adamlarını Medine'ye bir günlük uzaklıkta Nib tepesi boğazlarında vadilerinde bırakarak tek başına Nadir yahudilerinin büyük reisi Sallam ibn Mişkam'ın evine gelerek müslümanlara karşı uygulamayı düşündüğü projeyi açıkladı.

Adamlarının yanına dönen Ebu Sufyan onları Medine'nin kuzey-doğusunda müslümanlardan uzakta bulunan banliyösü el-Ureyd'e gönderdi. Oradaki hurma çiftliğindeki iki müslümanı öldürdüler,çiftliği de yaktılar...

Müslümanlar tarafından takip edildiklerini anlayınca, bineklerini hafifletebilmek için üzerlerindeki zahire ve yolluk gibi şeyleri attılar. İşte süveyk buradan geliyor. Anlamı hayırlıdır, buğdayı...

Bu olaydan sonra Mekke'den Süveyk'e giderken Medine bölgesinde geçen yolu artık bırakmaya karar verdiler. Suriye ve Mısır'a gitmektense Necd üzerinden Irak'a gitmeye başladılar.

O,abuk-sabuk mantığıyla,ahdinin yerine geldiğini kabul eden ve apar-topar Mekke'ye dönen Ebu Sufyan,kendinden emin olarak hem ıtırılı yağdan bedenine süründü, hem de ikinci partı yerine getirdi!

(Büyük bir ihtimalla,İslam'la gereflendikten sonra bu yaptıklarını çocukça ve komik bularak tebessüm edecek,hayflanacaktır.)

Bu yağmalama olayından birkaç ay sonra Hz. Muhammed(SAV),Zeyd ibni Harise idaresindeki bir müfrezeyi bir kervanı yoldan çevirerek yakalamak için Necd'de,Rabaze ve el-Gamre arasında,el -Karada kaynağına gönderdi.

Kahramanlığı dillere destan olan Ebu Sufyan,Safvan ibn Ümeyye ve diğer hervancılar canlarını zor kurtardılar,fakat malları müslümanlara kaldı.

Bu,müslümanları eline bütünüyle geçen ilk ve hemen hemen son kervan olmuştur.

Mekke'liler açısından ardarda yaşanan bu olumsuzluklar onların savaş arzularını kösteklemekteydi.

Bu günlerde Medineli'lere artı, Mekke'lilere eksi puan kazandıran bazı olaylar oldu.

Ümeyr ibn Vehb, "Kureyş şeytanlarından" ve "Hz. Peygamber'in azılı düşmanlarından biri idi. Bedir yenilgisinden sonra Medine'ye giderek O'nu öldürmeyi kafasına koymuştu. Safran ibn Ümeyye'den borçlarını ödemesi ve ailesine göz kulak olması için yardım istedi. Teklifi kabul edilince doğru Medine'ye gitti.

Hız. Muhammed(SAV), O'na; "Bedir'de esir olan oğlunun fidyesini vermek sahte bir bahanedir, Safran'la aranda geçenleri biliyorum..." deyince, Ümeyr; "Senin vahiy iddialarıyla her zaman alay ederdim, fakat biz Safran'la konuşurken yalnızdık. Vallahi Sen A'la'nın gerçek peygamberisin. Bugüne kadar İslamiyet'in yayılmasına engel olmak için herşeyi yapmıştım. Bugünden sonra yayılması için herşeyi yapacağım." dedi.

Mekke'de, başta arkadaşları Safran'ı büyük hayretler içinde bırakan çalgı-malarıyla birçok kişinin müslüman olmasını sağladı.

İkinci önemli olay da, Hız. Muhammed'in kızı Zeynep'in Bedir'de esir alınan kocası Ebü'l-As'ın müslüman oluşudur.

Zeynep fidiye olarak babasının verdiği cehizindeki mücevherleri gönderince bu Hız. Peygamber'e çok dokundu. Karşılıksız serbest bırakılmasına razı olup olmayacaklarını müslümanlara sordu, razı oldular.

Zeynep Mekke'den Medine'ye gelirken kervanının bir grup Mekke'li genç tarafından takip edilmesi ve şüpheli saldırıları sonucu bineğinden düşüncü çocuğunu da düşürdü. Kocasının ailesi yardımına koştu. Ebu Sufyan Kervanı Mekke'ye geri getirip gece gizlice göndererek durumu kurtarmaya çalıştı.

Hız. Peygamber, torununun ölümüne sebep olan Habbar'ın cezalandırılması için emir verdi, fakat müslümanlığı kabul edince O'nu affetti.

Hız. Zeynep (R. Anha) kocasını şükatle seviyordu. Ancak ayrı dinden olmaları üstelik Peygamber kızı olarak büyük bir sorun ve sıkıntı doğuruyordu.

Ebü'l-As 6. hicri yılın sonlarına doğru bir kervanla müslümanların arasından geçince bir müslüman müfrezesi tarafından yakalandı. Gece olunca tüm kervanını bırakarak gizlice Medine'ye kaçtı ve eşi Zeynep'e sığındı.

Sabah namazında durum ortaya çıkınca, Hız. Peygamber de kızının yanına da yer aldı. Ancak, henüz bir müşrik olan kocasına kendisini teslim etmemesi konusunda uyarıda bulunmaktan da geri kalmadı.

Kervanı ele geçiren müfrezeye de haber göndererek da... adının mallarını bir jest olarak iade etmelerini teklif etti. Amacı Ebü'l-As'ı müslümanlığa ısındırmak olabilir. Nitekim İslamiyet'e girmesi telkin edildi. Fakat O kabul etmedi. Yine de malları kendisine teslim edildi. Bazı ticari ilişkilerini halletmek üzere Mekke'ye döndü.

Bir süre sonra Medine'ye gelince, "Burada bulunduğum sırada İslamiyet'i kabul etseydim, bunu maddi çıkarlar yüzünden yaptığımı sanılabilirdi. İşte şimdi bütün iyiniyetim ve safiyetimle İslâm'ı kabule hazırım." dedi.

Bundan çok memnun olan Hız. Peygamber(SAV), evliliği yenilemek için eyni(kızı Zeynep'i) O'na teslim etti.

(Hız. Zeynep(R. Anha)'ın çocuğunu düşürmesindeki hikmeti düşününüz.)

Bir başka olay: Deva Kabilesi'nden Yemen'li Ebu Üseyhir Mekke'de oturuyordu. Hamisi Mekke'li reis kızını istedi, ancak belki buna razı olmadığından reisin emri ile öldürüldü. Bunu duyan Hız. Muhammed(SAV), ünlü zair Hassan'a Mekke'lileri yeren bir şiir yazmasını söyledi.

Öldürülen Ebu Üseyhir Ebu Sufyan'ın müttefikleri, katil Velid ise Mahzum Kabilesine mensuptu.

Hassan'ın şiiri etkisini gösterdi, Ebu Sufyan'ın yakınları Mahzumlular dan intikam almak için hanlıklara başladılar. Ebu Sufyan, bugünlerde iç çatışmaların Bedir mağlubiteinin intikamını almayı geciktirmekten başka bir işe yaramayacağını söyleyerek tarafları durdurdu. Mekke'de hava durulduysa da dışarda bunun yankıları önlemedi. Öldürülenin ebeveynlerinden, Ebu Hureyre'nin amcası Sa'd ibn Süfeyh, Deus'lilerin ve onların müttefikleri olan Yemame ve Serat arazilerinden geçen Kureyş'lilere karşı bir kıyım hareketine girişti.

Bir Başka Gazve:Emmar.

Kendi kendini kahramanlığına inandırmış bir başka zavallı,bahtsız
 Dasur bin Haris,kurtuğu çete ile müslüman kervanlarını rahatsız etmeye başlamıştı.
 Yüce Resûl(SAV),Hz.Osman(RA)'ı Medine'de bırakarak dörtyüz kadar
 İslâm süvarisiyle Dasur çetesinin peşine düştü.
 Çete elemanları çöl yavruları gibi dağıldı,tepelere yayılarak gizlendiler.
 Ortalık sakinleşince,hafifçe yağın yağmurdan ıslanan Resûlallah(SAV)
 pusatlarını çıkararak,dinlenmek üzere bir ağacın altına uzandılar.
 Tepelerden durumu farkeden fırsatçı,kem gözlü bir gücü çirkin bir
 sevinç coşkunuğuyla kumandanına koştı,heyecanla haykırdı;
 "Koşun,gelin,bakın,işte Muhammed,şurada karşıdaki ağacın altına
 usanmış yapayalnız uyuyor."
 Dasur,alçakça bir coşkunluk içinde tez pusatlarını kuşandı,yalınkışık
 tepeden inerek Hz.Muhammed(SAV)'in yanbağında belirdi.Utanç verici bir çalım
 ve küstahlıkla kılıcını çekerek;
 "Ya Muhammed!Şimdi seni benden kim kurtaracak?"diye gürledi!
 Allah Resulü(SAV);Ancak O'na yaraşır bir sukûnet,vakar ve tesekkül
 içinde; " - Allah..." buyurdular.
 Bu lâfzı öylesine gönülden,öylesine aşkla,öyle bir ses tonuyla söylediler
 ki;-o zamana kadar ve O'ndan sonra hiçbir dil ve gönül öylesine içten ve gerçek
 bir aşkla bu Ölümsüz Kutlu Ad'ı anmamıştır,anmayacaktır-hain Dasur ölüne geçeme-
 diği bir korku nöbetiyle tepeden turnağa ürpermeye,titreteye,sarsılmaya başladı,
 kalıcı elinden düştü,düğüverdi...
 Kılıç bir anda Allah Resulü'nün mübarek ellerine geçivermiştir.
 Beti benzi atan Basur'a iri siyah gözleriyle şevkatle bakarak;
 "Şimdi seni Benden kim kurtarabilir?"
 Dasur o anda bir iman şoku geçirmektedir.Kalbinden beynine,beyninden
 kalbine akan ilhamla ve munis bir ses tonuyla;
 "Allah Bir'dir,ve Sen O'nun kulu ve resulüsün..."deyiveriyor...
 Kalkan kılıç iniyor...
 Dasur el öptüyor...İslâm'la şereflenene ve o anda yepyeni bir boyuta,
 bir iklime girenkalbin rikkatleşmesiyle dolan gözlerinden süzülen ılık gözyaşlarıyla...
 -olan biteni tepelerden gâhınlık,korku ve merakla gözleyen-kabilesine(oymağına)
 doğru mutlu ve hararlı yollanıyor...
 Onlara da ışığını açılmak,yaymak,aydınlatmak...ebediyete doğru giden
 Yol'a çağırarak için...

Kutsal Bir Nikah,Mutlu Bir Yuva.

Süveyh gazası döndüğü...Zilhicce'nin 10'u...Kurban Bayramı...Kesilen
 kurbanlar...
 Ehl-i Beyt,Ashab,herkes herkes,tüm müslümanlar bu glşel gütü kutlama-
 nın tatlı sevinci,heyecanı,mutluluğu içinde...
 Ve parıl parıl iki genç...
 Hz.Ali,21 yaşın bütün körpeliği,cevvaliyeti,imanın verdiği vakarı, iffeti,
 heybeti ve güzelliğiyle tam bir İslâm delikanlısı...
 Ve Hz.Fatıma...Çöl gecelerinin serinliğinde,çöl gündüzlerinin sıcaklığında
 ve yeryüzünün en şevkatli,en anlayışlı anasının ve en yüce babasının dizleri dibinde
 gelişip serpilen bir gül fidesi,onbeğinde bir prenses...
 Herkes gıslı ve açık bu iki gencin birbirleri için yaratıldıklarına
 dair fikir birliği içinde...

yaptılar. *Hs.Fatıma(R.Anha)'ya ilk elçiliği Hs.Ebu Bekir(RA),sonra Hs.Ömer(RA)*

Onların tekliflerini mukaddex ve aziz Baba sukûtle karşıladılar.
İhisi birden Hs.Ali(RA)'ye gittiler. Ya da O'nu çağırarak ;
"Ya Ali/Git kendin konuş.Bu suskunluğun anlamı bu olmalı!"
Hs.Ali,büyüklerinin sözlerini dinledi,söyledikleri gibi hareket etti.
Edep,haya,vakar anısı,Hs.Muhammed(SAV)'in huzurlarına kabul
edildi,muradını uygun sözlerle arzetti.
En güzel dudaklar ölümsüz bir tebessüm tablosu çizdiler...
Damat adayına en tatlı ses tonuyla sordular;
"Söyle bakalım ya Ali,dünyalık nelerin var?"
"Bir zırh,bir de at,ya Resulallah."
"Atın kalsın,git zırhını sat bedelini bana getir."
Hs.Ali gitti...Zırhını sattı ve tekrar huzura kabul edildi.
Bir İslam delikanlısının olanca güzelliği,saffetü,asaleti,tavazuu,zarafe-
ti,heybeti,vakarı içinde beklemektedir.
Allah Resulü getirdiği paranın bir kısmını aldılar ,Hs.Bilal(RA)'a
vererek birşeyler alması için emir buyurup çarşıya gönderdiler.
Diğer hazırlıklar tamamlandı.
Tahta bir sedir üzerine sahtiyandan içleri hurma lifleri ile doldurulmuş
gilde ve yastık...İşte yatakları...
Gelin ve damat adayları sade ama nicece yuvalarında Yüce Resûl'ün
tegriflerini bekliyorlar.
Bir süre sonra tegrif ediyorlar...
Önce bir tas su istiyorlar...
Aziz Baba'ya su takdim ediyor...
Mübarek parmaklarını ıslatıyorlar,Hs.Fatıma(R.Anha)'nın başına,göğsüne
su serpiyorlar...
"Allah sizi ve soyunuzu,geytandan korusun."
Sonra aynı şekildeHs.Ali(RA)'ye su serparek;
"Allah(CC)'in kutlu ismi ve bereketiyle zevcen senindir.
Ve insanlık tarihinin birbirine en çok yakışan çiftlerinden birini başba-
şa bırakarak evden ayrılıyorlar...
Bu tamiz,bu pırıl pırıl soylu ve yüce çiftin soyundan gelenler Cehennem
ateşinden kesilmiş,uzak tutulmuşlardır...Ehl-i Beyt...Kutlu Ev halkı...
Zaten "Fatma"ın Arapça kelime anlamı "kesmek."Fatıma,kendisi ve soyu
Cehennem ateşinden kesilmiş demek.
Zehra,parlak,beyaz,nurani yüze...
Betül,kendisini Allah'a veren ve başka bir şeyle alakası olmayan...
Fatıma'ın Zehra-Betül
İşte bu kadının en güzeli,"en anlamlısı,en onurlusu...

Uhud Savaşı.

Bedir saferinin üzerinden 13 ay geçmiştir.Yenilgiyi bir türlü içine
sindiremeyen Mekke ile Medine arasındaki gerginliğin azalması,hele ortadan kalkması
düşünülemezdi.Bu arada Medine'de İslâm-Yahudi ilişkileri de bozulmuştu Hatta
Yahudilerden bir delega heyeti Kureyşl'ileri intikama çağırmak amacıyla Mekke'ye
gitti. Onları Medine'de de destekleyeceklerine dair güvnce vermiş olmaları düşünülebilir.
Bu gelişmeler yeni bir çatışmanın kaçınılmaz olduğunu gösteren bir
işaret demekti.
Başta Hs.Muhammed(SAV) olmak üzere,müslümanlar bunun farkında
ve bilincindeydiler.

Yeni ve zorlu bir sınav için hazırlıklara başladılar.
 Kureyy'iler her şeylerini satarak ellibin altın topladılar. Üçbin kişilik
 bir orduyu sırlılandırıdılar, pusatlandırdılar, kuşattılar, donattılar...200 atlı(süvari)
 700 sırlı, üçbin deve, yayalar ve kadınlar savaşa katılmak için hırsla hazırlandılar..
 Tarih, 3. hicri yılın Şevval ayıdır.
 Ünlü kumandan Ebu Sufyan komutasında gurur ve azamet içinde
 Medine'ye doğru yola çıktılar.
 İslam kuvvetleri 700 kişi civarında...Kemiyeet bakımından az, fakat
 ya heyfiyet!

Buna rağmen Yüce Rasûl(SAV), hem gördüğü bir rüya sebebiyle, hem de
 strateji dehasını ortaya koyan fikrini-ve kararını-kurmaylarına ve askerlerine açıkladı.
 Şehirden çıkılmamalı, savunma savaşı yapılmalıydı.
 Fakat Bedir zaferinin verdiği coşkunuğu üzerlerinden atamamış olan
 askerler-özellikle gençler-bir meydan savaşı için Şehir'den çıkmak istediler.
 Medine Anayasasına-ve diğer andlaşmalara göre-savunmaya-ya da
 savaşa-katılmaları gereken Yahudiler, çatışmanın bir cumartesi gününe rastlamasını
 bahane ederek düğüşten kaçtılar. Bir kısmı katılmak istediysse de Hz.Peygamber kabul
 etmedi.

Hz.Muhammed(SAV)'in sözlerindeki-arzusundaki-inceliği anlayamaya
 orduyu Sa'd bin Muaz(RA),ve Useyd bin Hudeyr uyardılar.
 Fakat bu sırada Hz.Muhammed(SAV)'in sırtını kuşanmış olarak geldiğini
 gördüler.

Artık çok geçti!
 Peygamberler bir sefer sırlılarını giydiler miydi savaş sonuna kadar
 çıkarmazlardı.

İslam kuvvetleri dört kol halinde ilerliyorlardı. Her kolun başında bir
 sancak dalgalanıyordu. Heybetli ve ulvi bir görünüşleri vardı.

Yüce Rasûl, kahramanlar kahramanı baş kumandan, savaş alanı olarak
 belirlenen yere gelince, strateji dehalarını kullanarak kuvvetlerini tesbit ettikleri noktalara
 uygun bir şekilde yerleştirmeye başladılar.

Abdullah bin Cübeyr komutasında keskin nişancılardan oluşan elli kadar
 İslam okçusunu kuvvetlerinin ardındaki dağ yolunun ağzına yerleştirdikten sonra;

"Kuşların bizim ölümlerimizi yediğini görseniz bile, benden emir gelmedikçe
 (almadıkça) yerinizi asla terketmeyeceksiniz!" kesin buyruğunu verdiler.

Bütün hazırlıkların tamamlanmasının ardından Resulallah, ellerindeki
 güzel bir kılıcı göstererek;

"Bu kılıcı hakkıyla elimden kim almak ister?" buyurdular.
 İsteyenler arasından--daha doğrusu herkesin gönülden sahip olmak istediği
 bu kılıcın esrarını öğrenmek üzere-Ebu Düccane(RA) ileri adı ve edeb dairesinde sordu;

"Bu kılıcın hakkı nedir ya Resulallah?"

Kutlu başkomutan şu teşvik edici sözleri söyledi;

"Bu kılıcın hakkı, parçalanıncaya kadar düşmana çahnmasıdır."

Ebu Düccane, bu bilinçle kılıcı mübarek ellerden teslim aldı.

Ve elinde o kutsal kılıç, kırmızı sarığıyla müşrikler üzerine atıldı.

Önce teke tek yapılan vuruşmalar, kısa sürede genelleşerek savaş fiilen
 başladı.

İslam ordusunun yiğitleri gerçekten şahaneydiler...

Müşrikler bir bir devriliyor, saflar yarıyor, kızgın güneş altında ve imanı
 sarsılmaz ilahi gücü karşısında, kemiyeet heyfiyet karşısında darmadağın ediliyordu.

Zafere, ikinci büyük zafere en çok yaklaşıldığı bir anda beklenmedik birşey
 oldu!:

Yerlerinden asla ayrılmamaları Bizzat Hz.Muhammed(SAV)'in kesin emir
 verdiği okçular, zaferin nasıl geldiğini ve burada durmanın artık gereksiz-anlamsız-
 olacağına karar vererek(!) tepelerden savaş alanına doğru indiler. Reisleri önlerine geçip
 Hz.Peygamber'in huyruklarını hatırlatarak engel olmaya çalıştıysa da bunun bir yararı
 olmadı. (Âl-i İmran (3), â: 121, ... 153, 154, 155)

Bu bağışlanmaz hatanın hemen farkına varan dahi müşrik kumandan Halid bin Velid, atlılarıyla (süvari birliğiyle) okçuların terkettiği boğazdan ileri atıldı. Savaşın seyri, kaderi bir anda değişmiş, müslümanlar'ın yararına döner gibi olmuştu.

Halid bin Velid'in komutasında toplanan müşrik ordusu, zafere ulaşması an meselesi olan İslam kuvvetlerini arkadan sardı. Bir karışıklık ve kargaşalıktır koptu. İki ateş arasında kalan müslümanlar birbirlerine girmeye başladı...

Peygamber-burada serdar-sözünü dinlememenin acı sonucu... İslâm ağacından koca bir dalın 70 meyveyle koparak toprağa düşmesi serilmesiyle noktalanmıştı. Şehidler arasında Peygamber'in amcası yiğit Hamza da vardı.

Müşrik kumandanı Ebu Süfyan'ın karısı Hind, Vahşi isimli Habeşi köleyi, "Allah'ın arslanı" lakabıyla ünlü kahraman Hz. Muhammed(SAV)'in amcası Hz. Hamza'yı öldürmeye teşvik ve tahrik etmiş, böyle bir gün için hazırlamıştır. Vaadleri göz kamaştırıcıdır.

Ve çarpışma boyunca olanca dikkatiyle Hz. Hamza(RA)'yı kollayan ve kovalayan Vahşi, bir fırsatını bulup ustaca kullandığı mızrağını uzun mesafeden fırlatarak mübarek bedenine can alıcı bir noktasına isabet ettirdi.

Hz. Hamza(RA) şehid olmuştur.

Hind, akıl almasa bir vahşet içinde Hz. Hamza(RA)'nın göğsünü yardı, çiğnelerini kopardı ve çiğnemeye başladı. Burnunu, kulaklarını v.s. kesti gerdanlık yaptı. Böylece Bedir'de verdiği ahidini(!) yerine getirmiş oluyordu!

Mekke'li kadınlardan Sa'd'ın kızı Sülefa ise, iki oğlu Uhud'da müslümanlar tarafından öldürüldüğünden, onları öldürenlerin kafataslarında şarap içmek için yemin etti.

İnsanlığın görüp göreceği en alçakça cinayet ve vahşet olsa gerekir!

Bu savaşın bir başka çarpıcı özelliği de müslüman kadınların-birer yiğit sağcı olarak-ön plana çıkarak, kendilerini bu alanda kanıtlamış olmalarıdır.

Savaşın başlarında düşman, sancaktarların el an birçoğunu ardarda kaybetmiş, yere düşen sancakçı almaya cesaret edebilecek bir kişinin çıkmadığı bir anda. Ehabîş'li bir kadın olan Emre sancakçı yerden kaldırdı ve savaşın sonuna kadar taşıdı.

Şair Hassan Mekke'lilerin Ehabîş kabilesinden tuttuğu ücretli askerlerine bir hicviye yazdı.

"Eğer Harisli bir kadın orada olmasaydı,

Pazardaki köleler gibi satılmış olacaktınız..."

İslam ordusunda da kahraman kadınlar vardır kuşkusuz. Bunlardan Ümmü Ümare, bir erkek gibi ustaca ve kahramanca savaşmış, Hz. Peygamber(SAV)'i bile kendisine hayran bırakmıştır.

Medine'li Dinar kabilesinden bir müslüman hanım olan Amr kızı Hind'e savaş sonu Medine'ye dönüldüğünde, kocasının, babasının ve erkek kardeşinin şehid olduğu söylendiğinde, O;

"Peki, ya Hz. Muhammed(SAV)'nasıl, ne yapıyor, O'na birşey oldu mu?" diye sormuştur.

O'nun sağ-salim olduğu bildirilince ve kendi gözleriyle de görünce, duygularını şu gaheser mısra ile dile getirdiğistirmeye çalıştı.

"Madem ki Sen(ey Allah'ın sevgili Resûl'ü ve bizim ölümsüz, biricik önderi-miz) hayattasın, yaşıyorsun bütün diğer acılar unutulur..."

İşte iki kadın... İkisinin de adı Hind...

Biri iman ve sevgi, öteki küfür ve nefret simgesi...

Biri kin, vahşet, öteki seccat, fedakarlık sembolü...

Bu savaşta Hz. Muhammed(SAV) de bir ara yaşanan kargaşada düşme an ortasında kalarak-yüzünden ve dişlerinden-hafifçe yaralanmıştır.

Bosgun ve kargaşa anında yanlarındaki oniki seçkin sahâbi ile düşmanlar karşı dövüşürlerken, bir müşrik Mus'ab huzretlerini şehid etti. Sonra hafifce bir sevinç içinde-bilerek ya da bilmeyerek- narayı bastı;

"Öldürdüm, öldürdüm, Hz. Muhammed'i öldürdüm!"

Bir anda ortalık daha da karışmıştır. İslâm ordusu son direnişlerini kahramanca sürdürmektedir.

Yaralı ve yorgun olarak Uhud Dağı'nın doğu yamacındaki bir mağara ya çekilen Hz. Muhammed(SAV) orada dinlendi ve düşündü...

Ebu Sufyan savaş alanında bir süre dolaştıktan sonra İslâm kuvvetlerinin son fertleriyle korunan Dağ'a doğru yaklaştı, küstahça haykırarak sordu;

"Muhammed orada mıdır, hayatta mıdır?"

Emirleri üzerine cevap verilmedi.

"Ebu Bekir sağ mıdır, Ömer sağ mıdır?"

Yine hiç ses yok...

Ebu Sufyan çıldırmış gibi narayı bsadı.

"Muhammed, Ebu Bekir ve Ömer öldüler..."

Daha fazla dayanamayan celalli Hz. Ömer(RA);

"Yalancı!" diye haykırdı. "Allah'ın düşmanı yalancı! Hepimiz burada yız

Sen bundan sonra başına gelecekleri düşün!"

Hz. Ali (RA), kalkanına doldurduğu suyla Resulallah'ın yaralarını siliyor, temizliyor elleri titreyerek, âsenle...

Namazları kılınan şehidler defnediliyor....

Bizot Allah Resulü ayrı ayrı ilgileniyor, gözleri dolu dolu...

Kanlı yaraları ve elbiseleriyle oldukları gibi toprağa veriliyorlar...

Mahşer'de aynı hal üzere, yaralarından akan kanlar mish kokarak

kalkacaklar... Peygamber muştusu böyle...

Toprak da bu azis bedenleri, sonsuzluk yolcularını, ölümsüz yiğitleri sevkati, sevgi, âslem ve onurla bağrına basıyor....

"Allah yolunda öldürülenlere, ölümler demeyin... Hayır, onlar diridirler, ama siz farkında olmasınız..." Bakara(2), A: 154

Sonra Hz. Peygamber -oturdukları yerde- âğle -belki cenaze- namazlarını kıldırıyorlar...

İslam kuvvetlerinin önemli bir savaştan geçmenin deneyimi, dersi, vakarı içinde ağır ağır çekilişlerini gören, uzaktan seyreden Ebu Sufyan, büyük put Hubel adına attığı kuranın "evet" çıkmasıyla safer elde edeceğini önceden bildiğini kastedici bir tavırla ileri geri konuştu.

Hz. Ömer(RA) uzaktan gür sesiyle mağriklere doğru haykırdı;

"En Büyük Bir-Tek-olan yalnız Allah(CC)tır."

Hüzünlü Dönüş...

Ashında kesin bir yenilgi, bir boşgun değil, fakat çetin bir sınav geçiren İslam kuvvetleri, bşlarında yüce komutanları Hz. Muhammed(SAV) oldukları halde Medine'ye döndüler.

Hüzünlü ama ümutluydular...

Eşlerini, çocuklarını, yakınlarını karşılamak için yollara dökülen kadınlar, genç kızlar, anneler, babalar...

Ve Allah Resulü'nün sevgili, ince, duyguklu kızları azis babalarının yaralarını yüreği yana yana tedavi ettiler...

Şehid ailelerinin metaneti, sabrı, anlayışı, teslimiyeti destanlara bedel..

Medine'de Yeni Olaylar, Gelişmeler...

Böylesine, yüce, ölümsüz bir dava yolunda yürürken kuşkusuz büyük güçlüklerle karşılaşılacak, çileler, ıstıraplar çekilecek, mağlubiyetler, başarısızlıklar da galibiyetler ve başarılarla birlikte yaşanacak, tadılacaktı.

Bu, hiçbir zaman en küçük bir bıkkınlığa, gerilemeye, inançlarından ödün vermeye asla sebep olamazdı, olmamalıydı.

Nitekim Allah'ın sevgili Elçisi de onları unutmaya, unutturmayaya çalışarak kavmini (ümmetini) daha ileriye, daha iyiye, daha güzele doğru yöneltmek, yönlendirmek, ilerletmek için taptase bir heves ve güçle çalışmalarını sürdürüyordu.

İki tarafın da kesin bir sonuç alamadıkları Uhud Savaşında, Mekke' lilerin stratejik hedefi olan Medine toplumunu (cemaatini) yok etmek-ya da aynı anlama gelen-Hz.Muhammed(SAV)'in Medine'deki-İslam topluluğu- u-üzerindeki nüfuzunu,otoritesini,saygınlığını sona erdirmek projesi asla gerçekleşmemiştir.

Bu sıralarda Medine'de içki ve kumar serbestti,mübahtı...

Fakat tahmin edileceği gibi bu adetler,bu yaygama tarzı,İslam ruhuna tamamen ters düşmekteydi.

Düşünen kafalar,gören gözler,hisseden gönüller tedirgindi,hüzünlüydü, acıyordu...

Ve sonunda beklenen oldu...

Bu konudaki ilk ayetler inmeye başladı.Önceleri hafif ve yumuşak olan emirlerin-buyrukların-(2/219)sonucusu,son derece kesin ve kararlı bir ifade taşıyordu.

"Şarap,kumar ve putlara çekilen niyetler,fallar,pistir(murdardır) ve şeytanın fillerindendir.O murdar(şeyler)den el çekiniz ki kurtuluşa eresiniz."Maide(5), 9. 90

Bu ayetin etkisi gerçekten büyük oldu.Evlerdeki bütün şarap hüpleri kırıldı,içindekiler yollara döküldü.Sokaklardan derecikler halinde akıp giden şarapla birlikte mü'minlerin üzerinden usun zamandır gitmeyi bekleyen kirler de gidiyordu...

Tüm mü'minler sanki bu günleri bekliyormuşçasına kendilerine asla yakışmayan,aileleri maddi/manevi büyük hayıplara uğratan kumarı da terkettiler.

Böylesine kesin,etkili bir bağarı-bir topluluk üzerinde bir insan(birey) tarafından-tarihin başka hangi devresinde görülmüştür,görülebilir...

Ta atalarından gelen yüzlerce-belki binlerce-yıllık alışkanlıklarını, hayatlarının bir parçası haline gelen derin tutkularını bir anda terkeden bu insanlar üzerinde,Allah Elçisi'nin kuşkusuz kalblere hükmeden Allah'ın ian ve yardımlarıyla-yaptığı olağanüstü etkiyi ve sonuçlarının düşününüz...Bu gerçek bir devrimdir...

İşte Ulu Yaratıcı'nın ölümsüz buyruklarına böylesine içten iman ve teslimiyettir ki;ileride bu insanların çocukları,torunları-temiz soyları insanlık tarihini;bütünsamanların/mekanların-en parlak,en usun,en etkili medeniyetlerinden birini-hatta birincisini-tesis etmelerinde doğrudan birinci derecede rol oynayacaklardır.

İnsanlık,İslam'dan-her çağda-çok şey öğrenmiştir,öğrenmektedir,öğrenmektedir.

Ve hele hele Yüzyıl'ımızda unuttuğu bütün değerleri İslam'da bulacak, büsbütün yitirmek üzere olduğu "insanlık değerleri"ni yeniden kazanabilecektir.

En Yüce İdeal'e Adım Adım...

Uhud savaşının hemen ertesi günü yanında altıyüzü aşkın sahabisiyle -ki her biri yiğit birer mücahitti-Hz.Muhammed(SAV),Medine'den dört-beş saatlik uzaklıktaki "Hamra-ül Esed"e doğru yürüdüler.

Bu davranışlarıyla Uhud'dan görünürde yenik çıkmış olunsada ,gerçek İslam gücünden,heyecanından,aşkıdan...birşey yitirmemiş,gerilemesi,sinmesi söz konusu olamaz...demek istiyorlardı.

Bu ve buna benzer davranışlarla çöledeki --henüz İslam'la onurlanmamış olan-kabilelere göz dağı verilmiş,Medine'ye göz dikenler büyük ölçüde sindirilmiştir.

Hz.Peygamber'in bu stratejisinde ne kadar haklı olduğu zaman içinde daha iyi görülecektir.

Er-Raci Felaketi...

Hicret'in 4.yılı...Mekke'lilerin ileri gelenleri ,müslümanların başını getirene büyük paralar ve ödülleri vereceklerini ilan ve vaad ediyorlar.

Uhud savaşından birkaç ay sonra Ehabî'ler Konfederasyonun Adal ve Kaze kollarından bazı üyeleri Medine'ye gelerek,kendilerine bu yeni dini öğretecek ehliyetli kimselerin gönderilmesini istediler.

Hz.Muhammed(SAV) altı-ya da on-kişilik bir öğretmen grubunu seçerek gönderdi.

Fakat öğretmenler Mekke banliyösünde Er-Raci denilen yere geldiklerinde ihanete uğradılar.İşkencelere maruz kaldılar.Ve dördü-ya da yedisi- şehid edildiler. Diğerlerini Mekke'ye götürüp esir(köle) diye sattılar.Mekke'li müşrikler de onları Bedir'de ölenlere karşılık şehid ettiler.

"Nefs-i emmare"nin oyuncakı halindeki küfür mantığı sonucu meydana gelen bu olay,mü'minler arasında-başta yüce Resûl(SAV)olmak üzere-acı bir hatıra olarak rikhatli yüreklerde derin izler bırakmıştır.

Muhteşem Bir İman Tablosu

Mekke'de esir(köle) olarak satılan sahabe Habib(RA)'i öldürmeye götürüyorlar...

Nur yumağı yüzünde her kafiri çalatacak,çıldırtdak sonsuz gül tebessüm.

Son arzu olarak namaz kılmak istiyor...Nasîlsizin veriliyor...

Namazdan sonra kafircce bir soru soruyorlar...

"Şu anda senin yerinde Muhammed olsaydı de seni azad edip O'nu öldürseydik ram olur muydun?"

O,içten,sade,katıksız bir imanla aydınlanmış ruhunun ışıyla renklenmiş gözlemlerini soruyu soranlara vakarla çeviriyor,şimseksi bakışlarla onları yığıtçe umursamazlıkla süzüyor ve onları iliklerine kadar ürperten,donduran cevabını veriyor.

"Allah'a kasem olsun ki,değil Hz.Peygamber(SAV)'in hayatına kast edilme sine göz yummak,ram olmak,O'nun ayağına bir diken batmaktansa,seve seve hayatımı vermemi,çoluk çocuğumdan mahrum kalmayı yeğ tutarım!"

Ebu Süfyan bu şahane cevap ve iman karşısında dayanamıyor;

"Vallahi ben Muhammed'i,dava arkadaşlarının (sahabilerin)sevdiği gibi sevebilen insan(lar)görmedim..."diyerek,gerçek imanın büyüklüğünü,gücünü teslim ediyordu.

Beni Nadr

Yahudiler,Uhud savaşından sonra gittikçe zımarıyor,küstahlaşıyorlardı. Müslümanlarla yaptıkları andlaşmaları bozuyor,binbir türlü düzenlerini, hilelerini,şirretliklerini arttırarak sürdürüyorlardı.

Maune kuyusu civarında şehid edilen sahabilerden birini(Amr bin Umeyye) bağlı bulunduğu kabileden çekindikleri için azat etmişlerdi.

Amr Medine'ye dönerken yolda rastladığı iki kişinin Maune kuyusu faciasıyla ilgili kabileden olduklarını anlayınca onları hançerledi.

Oysa bu iki kişi,Allah Resulü(SAV)'nın yanından geliyorlardı ve O'ndan ahit almışlardı.

Hs. Peygamber(SAV) olanları haber alınca, ölenlerin öldürülenlerin diyetlerini ödemek ve bir andlaşmaya vormak üzere Beni Nadir'e gittiler.

Ancak, o içinden pazarlıklı, binbir yüzlü, kötü niyetli Yahudiler'le anlaşmak mümkün müydü?

Yahudiler yanlarından uzaklaştılar. Niyetleri korkunç! Allah Resulü'nü sahabileriyle birlikte ortadan kaldırmak!

Hs. Muhammed(SAV) ilahi bir ikaz üzerine geriye döndüler.

Bir yandan Yahudiler, öte yandan münafıklar, gerçek müslümanların saf, temiz duygularının bulanması için ellerinden geleni ardlarına koymamaktadırlar.

Büyük ve derin ızdırablar yaşanmaktadır.

Ancak hiçbir zaman yığınak göstermeyen müslümanların altı gülsüren Beni Nadir kuşatması sonunda elde ettikleri zengin ganimetlerle dönmeleri...

Daha sonra Zat-ür Rikaa...

Küçük Bedr, Dû met-ül Cendel gazveleri...

Yeni zaferler, İstâm'ın Uhud'dan sonra ortaya çıkan çıban başlarının temsil ettiği seferlerde elde edildi. 25. yüzyıldaki bir savaşta İslam'ın gücünden, şevkinden, kararlılığından birşey yitirmediği dost, düşmana gösterildi

Beni Mustalik Gazvesi, Ve...

Hicret'in 5. yılı... Saban ayı...

Medine'ye dokuz konaklık uzaklıkta yaşayan Mustalikoğulları, müslümanlar hakkında pek hoş şeyler düşünmüyorlar, iyi niyetler beslemiyorlardı.

Hs. Muhammed(SAV) fasla zaman yitirmeden onlardan önce-taze kuvvetleriyle üzerlerine yürüdüler.

Yanlarında temiz zevcelerinden Hs. Aişe(R.Anha) ile Hs. Ümmü Seleme(R.â) de bulunuyordu.

Sefer İslam kuvvetlerinin yeni, kesin ve azici bir zaferiyle sonuçlandı. 600 esir, 2000 deve, 5000 koyun ganimetler arasındaydı.

Serin bir çöl gecesi... Gökyüzü kımıl kımıl yıldızların kaynaştığı, bu zafer sevinciyle ışıklarını daha bir coşkuyla saçtığı demlerde, muzaffer kafile dönüş hazırlığı içinde... Ganimetlerle bir hayli büyüyen kalabalıklaşan kafilde sabahın ulvi sessizliğinde tok çingırak, deve böğürmelerine, at kişnemelerine kısık-tatlı-sert komuta sesleri karışıyor.

Yıldızların parlak ışıklarını yavaş yavaş güneşin ışıklarına devretmek için çekildiği demlerde kafile yola koyuluyor...

Hs. Aişe(R.Anha) doğal bir ihtiyacı için hervandan uzaklaşmıştır. Bu arada ablasının ihtimal-düşün hediyesi olan değerli kolyesini-gerdanlığını-düşürmüş onu aramaktadır.

Fakat ah! Kader! Ağlarını örerken hiçbir ayrıcalık gözetmeyen kader!

Hs. Aişe(R.A) alacakaranlıkta narin elleriyle kumları eğeleyerek aradığı gerdanlığını bir süre sonra buluyor.

Fakat geriye döndüğünde, kervanın çoktan yola çıktığını görerek, çaresiz öylece kala kalıyor. Yapacağı en doğru şeyin beklemek olduğunu düşünerek bekliyor.

Nasıl olsa tahtırevanında olmadığını anlayacaklar, geriye dönüp O'nu alacaklardır.

Haklı olarak böyle düşünüyor ve bekliyor... Ortalık da aydınlanmaktadır.

Fakat ah! Kader! Ağlarını acımasızca örmektedir...

Kervanın geri hizmetlerinde görevli Suffan adlı genç sahabi Hs. Aişe'yi yalnız başına beklerken görüyor ve O'nu kendi devesine bindirerek, deveyi hızla sürerek fasla uzaklaşmayan kafileye az sonra yetiştiriyor.

*Hı. Aige(R. Anha), Saffan'ın devesinden iniyor ve tahtıranına geçiyor
Çok narin ve nahif yapılı olduğundan hareket edilirken yokluğu hisse-*
dilmemiştir.

*İşte İslam-ve insanlık tarihine "İfk(Cemel)Vakası"olarak geçen olayın
aşkı bu!*

*Yoksa kara alınlı,zifir gönüllü münafıkların uydurduğu,yakıştırdığı
-ne yasak ki başı mü'minlerin yüreklerinde de kuşhuların uyanmasına sebep olan-çirkin
iğrenç iftira gibi değil!*

*Evet!Ne kadar acı ve insanlık hesabına ne utanç verici,ne büyük bir
kayıp ve alçalıştır ki;İlahi(İslami) ölçülere göre,en tehlikeli ,en aşağılık insan tipi olarak
belirlenen ve bu gasveye-ne yasak ki-çok sayıda katılan "münafıklar",bu olay üzerine
vicdanları derinden sarsan,ürperten dedi-koduyu ortaya attılar,yaymaya başladılar!*

*Söylenti kısa zamanda yayıldı.İftiranın başını Abdullah ibn Übeyy
çekiyordu.*

*Hı. Aige(RA) çevresindakilerin değişikliğine,O'na karşı olan tutum ve
davranışlarındaki garipliğe bir anlam veremiyor.Bu,O'nun masumluluğuna en açık delil
aslında!*

*Nihayet bir gece,Saffan'ın annesiyle dolayışırken,kadın oğluna beddua
edince,Aige'nin şaşkınlık ve dehşet içinde sorduğu soru üzerine,iftirayı baştan sona
anlatınca,temiz,rikkatli,inançlı yüreği birden burkuluyor,sarsılıyor...*

*Doğruca baba evine kaşuyor...Baygınlık geçiriyor...Ana-babası O'nu teselli
etmeye çalışıyorlar,fakat boşuna!*

*O müthiş perişanlık,şaşkınlık,acı,dehşet içinde evine kutlu zevcinin yanı
dönüyor...Ateşler ve hummalarla döşeğe seriliyor...*

Yüce Zevc suskun,ürperten bir vakar içinde,bir kelime söylemiyor...

*Bu olağanüstü,peygamberce tavırdan ürken Hı. Aige(R. Anha) yeniden baba
evine dönüyor.*

*Çaresizlik içinde Allah'a sığınıyor,dua ve ibadet ediyor...Gerçeği ancak
O'nun ortaya çıkaracağını çok iyi biliyor ve gönülden inanıyor,güveniyor.*

*Yaklaşık bir ay sonra Hı. Muhammed(SAV), Hı. Ebu Behir(RA)'ın evine
teşrif ediyorlar.*

İlk olarak meseleyi eşlerine açıyorlar ve söyle buyuruyorlar;

*"Ya Aige/Eğer bir günah işledinse,Allah'a yönel,teube et,O tevbeleri
kabul edicidir.Günahsızsan masumluluğunu nasıl olsa Allah(CC)acığa çıkaracaktır.*

*Hı. Aige(R. Anha),kahredici bir sükunluğu ta can evinden yükselen bir
cesle yırttı,dağıttı;*

*"Evet Ya Resulallah,yalnız Allah'a sığınıyorum,yalnız ve ancak O'ndan
yardım diliyorum."*

Ve -belki de- bu yürekten kopan haykırıya cevap geliyor.

*Hı. Aige'nin temiz ve masum olduğunu bildiren vahiyle,herşeyi hakkıyla
Bilen , Yüce Yaradan'ın şahadetıyla çom ağızlarına,kötü kalblere mühür vurulmuş oluyor.*

Sure Nur(24),Ayet: 11-20

*Böylece duyğuda,düğüncede,zarafette,şekada üstün,hatta eggiz zevce,müba-
rek kadının iffetinin de kusursuz olduğu ilahi sözlerle onaylanmış oluyordu.*

*Ve O büyük,soylu,kutlu zevcini kaybettikten sonra her gün oruçlu,mahzun,
her an rkuda,ascedede bir hayat sergiliyor ömrü boyunca...*

*Ve İslam'a-dolayısıyla insanlığa-yaşayışıyla,bilgisiyle büyük,kalıcı,unutul-
maz hizmetler veriyor.*

Hendek(Ahzab) Savaşı.

Effet'in 3.yılı...Aylardan Şevval...

*İslamiyet'in yıldızı her an biraz daha parlayarak saman göklerinin en
parlak yıldız olma yolunda emin adımlarla ilerliyor sonsuzluk yörüngesinde...*

Bu muhteşem, bu göz kamayıcı, gönül yakıcı aydınlıktan rahatsız olanlar belliydi...

Karanlıkların koranlığında, daha da kararır ruhları, kafalarıyla, o eşiş Yıldı'a çamur atmak, cirkın soluklarıyla onu söndürmek gibi küstahça, ahmakça niyetlerle, düşüncelerle kimeleşen, hıziplenen mürikler, münafıklardır...

Ve bulanık ruhları daha da bulandırmak, bal peteklerini karıştırmak için uzanan bir çamur gibi Yahudiler...

Küfür bulutlarıyla sarılmış ruhlarında daha doğrusu nefislerinde kinden nefretten, hınçtan kavgadan başka duygular barınmayan, barındıramayan onbegbin zavallı, bahtsız...

(oniki bin) Başlarında ünlü ve kahraman(!) komutanları Ebu Sufyan... (bazı kaynaklarda 3000)

Bedir'den sonra en büyük kuvvet(400 ya da 800 kişi) ve 400 mülk(750 k^{ar}) uzunluğu ile -ilerideki imparatorluk sınırlarının fetihlerine açılan bir yol- çok önemli bir sefer olan Medine'nin kuzeyindeki Düme-ül Cendel'e yaptıkları seferden büyük bir başarıyla dönen, efsanevi ve yüce amaçlı hayatlarını daha bir anlamlı kılan daha bir yücelten sayısız mücadelelerden birine, belki de en önemlisine adım atar Hz. Muhammed, sevgili dostları, dava arkadaşlarıyla saldırıya hazırlanan düşmana karşı alınması gereken önlemler, yapılacak işler hakkında karşılıklı fikir alış-verişinde bulunuyorlar...

Özellikle süvari birlikleri bakımından güçlü olan düşmana karşı Medine'yi içerden savunma konusunda görüş birliğine varılıyor.

Ancak, düşmanın-kemiyetçe de olsa-üstün görünen kuvveti karşısında yeni bir taktik, bir strateji geliştirmek, uygulamak gerekiyordu.

Ortaya atılan değişik fikirler içinde Selman-ı Farisi(RA)'ninki en uygun ve akla yakan bulundu. Hemen uygulama safhasına geçildi.

Şehrin dörtbir yanına geniş ve derin hendekler kazılmaya başlandı. Herkesin canla başla çalıştığı bu kutsal işde, Bizzat Hz. Muhammed(SAV) de yardımcı oluyorlardı.

Kazı sırasında ortaya büyük bir kaya çıkıyor. Kimsenin gücü bu kayayı parçalamaya yetmiyor.

Nihayet Hz. Muhammed(SAV) kasmasını- ya da balyozunu- bu dev kayaya indiriyor. Peygamber kuvvetiyle kaya tuz-buz oluyor.

Birinci vuruşta;

"Allahüekber! Şam'ın bütün köşklerini görüyorum." buyuruyorlar.

Bir sefer daha vuruyorlar;

"İran'ın(Kırsa'nın)saraylarını görüyorum!"

Üçüncü ve son vuruşlarında;

"San'a'nın kapılarını görüyorum!" buyurdular...

Bu sözler; İslamiyet'in Hakk'ın, küfrün başına-beynins-böyle inerek, onu esip parçalayarak İran'a, Şam'a(Suriye), San'a'ya(Yemen) bütün Arap Yarımadası'na tek mil zamanlara/mekanlara yayılacağına, insanlığı, barış, adalet, sevgi, medeniyet... ışıklarıyla aydınlatacağına işaret eden bir müjde, mucizevi Peygamber sözleriydi...

Kureys ordusu kazılması henüz biten hendeklerin önünde-karşı tarafında bir sabah aniden belirivermişti...

Büyük bir gurur, kibir ve azamete gelmiş ama gördükleri karşısında adeta donakalmış, ne yapacağını bilmez halde, kelimenin tam anlamıyla sevinci kursağında kalmıştı.

Ne büyük umutlar ve çığınca düşüncelerle geldikleri Medine kapılarında (önerinde) karşılaştıkları bu olağanüstü görüntü üzerine neler hissettikleri gerçekten düşünölmeye, tartışılmaya değer bir konudur.

Derin ve geniş hendeklerle çevrili Medine'de üçbin yigir müslüman mücahid¹ düşmana rahatça karşı koyabiliyordu, Allah(CC)'ın işin ve yardımlarıyla... Ancak bir de madalyonun öbür yüzü vardı...

Beni Kurayşo Yahudileri, müslümanlarla saldırmazlık andlaşmaları olma -sına rağmen, güvenilecek kimseler değildiler. Fırsatını buldukları an arkadan vurabiliyorlardı.

Bunu çok iyi bilen yüce kumandan Hz. Muhammed(SAV), gerilere adamlar gönderip Kurayşolar'ın durumunu sık sık kontrol ettiriyordu.

Sonunda beklenen olmuştu. Yüce kumandanın ileri görüşlülüğü ve üstü sezgisi bir kez daha kanıtlanmıştı. Nadir Yahudilerinden bir heyet Kurayza Yahudileri kandırarak kendi saflarına çekmeyi başardı. Daha doğrusu Müslümanlarla olan ahidlerine rağmen onlara karşı savaşmaya karar vermelerini sağlamıştı.

İşte şimdi belanın büyüğü gelmiş çatmıştı!
Gündeki düşman yetmiyormuş gibi bir de içte ve arkadaki düşmanla uğraşmak gerekiyordu.

Medine'de, savunmadan uzak evler, kadınlar, çocuklar, yaşlılar, halk, müslüman halk vardı.

Münafıklar yine sinsi fısıltıları, iğneleyici dilleriyle durgun ruhları bulandırmak için ellerinden geleni ardlarına koymuyorlardı.

Resulallah(SAV) ve dostları, dava arkadaşları, ordu tedirgin, fakat en küçük bir ümitsizlik izi yok gözlerde, gönüllerde...

Sabır, sabır, sabır... Ve Allah(CC)'a sonsuz güven ve sığınış... Zaferin en etkili ve biricik silahı...

Ve bu bunalımlı anlarda inen kinayıcı ayet;

"Dem o dem ki, münafıklar ve kalblerinde hastalık bulunan(inançsız)lar- Allah ve Resulü bize sadece boş(batıl)vaadlerde bulundular diyorlardı. Ahzab(33), A:12

İnancın, gerçek, samimi, derin inancın ne kadar inca, nazik...olduğu, bu ve buna benzer olaylarla daha iyi anlaşılabilir.

Hendekleri aşmaları mümkün olmayan düşmanla, İslam mücahidleri arasında ilk çarpışmalar karşılıklı ok atışları ve söz düellosu şeklinde başladı...

Karşı taraftan birkaç süvari cins atlarını mahmuzlayarak hendeki açacak gibi oldularsa da; Hz. Ali(RA), Zübeyr(RA) ve diğer kahramanlarca geri püskürtüldüler.

Kuşatma ve savunma usulüğe uyuyor, bir türlü kesin bir sonuç alınamıyordu.

Şehrin her tarafı düşman kuvvetleriyle sarılıydı. Bu şartlarda savunma da güçleşiyordu.

Ve Habibullah, mübarek ellerini açtı, gönlü en yüce aşkla ürpererek, gözleri dolu dolu dua etti...

"Ey Kitab indiren Allah'ım! Ey, herşeyi Bilen, Gören Rabb'im! Düşmanlara bozgun ver, aralarına zelzele(sarsıntı)ve ızdırab düşür, onları bağımızdan defet!"

Elden gelen herşey yapıldıktan sonra artık Allah'a sığınmanın, O'ndan -her zaman olduğu gibi-yardım dilemenin zamanı gelmişti. Bunun yolu da duaydı...

Çöl Fırtınası

Çarpışmaların hafiflediği bir sırada geceleyin, ansızın nereden, nasıl çıktığı, geldiği belli olmayan korkunç bir rüzgar, bir çöl fırtınası ortaya çıktı, ortalığı kasıp kavurmaya başladı...

Sanki uçsuz bucaksız bir umman gibi yayılan çölün ağır humlarını dev eller avuçluyor, dörtbir yana savuruyor, çadırlar, direkler, ağaçlar devriliyor, hasırları sökülüyor, erzaklar uçuşuyor; atlar, develer, iplerini koparıp acı çığlıklar, kısnemelerle karanlık sonsuzluklara dalıyor, insan ve hayvan seslerini gökgürültüleri ve ardından sağnak sağnak indiren yağmur bastırıyordu... Ortalık bir anda ona-baba gününe, hallaç pamuğuna dönmüştü.

Düşman korku ve dehşet içinde darmadağın olmuş, büyük zarar görmüş olarak kumandanları Ebu Sufyan'ın ardından süklüm-püklüm Mekke'ye doğru kaçırca -sına uzaklaştılar.

Peygamber duası kabul olmuştur.

Ve ayet; "Ey inananlar! Allah'ın o nimeti anınız ki; hani size karşı askerler (düşman orduları) gelmişti de, Biz onların üzerine rüzgar ve sizin görmediğiniz askerler (melekler) göndermiştik. Allah yaptıklarını görmekteydi." v. d. Ahzab(33), Ayet: 9-15

Yüce Resul(SAV) ise, -Allah(CC)'ın izin ve yardımlarıyla- Kâbe'yi ziyaret etmeye kararlı görünüyordular.

Bir tartışmaya, tatsızlığa meydan vermeme için özellikle barış ayını seçmişler, savaş emeli olmadığını belli etmek için de Medine'den silahsız olarak yola çıkmışlardı.

Fakat Kureys'in kötü niyetini öğrenince mühür altında bulundurduğu silah deposunun mühürünü açtı ve pusatıldılar

Resulallah'ın arkadaşları ile yaptığı fikir alış-verişi sonunda Hz.Ebu Bekir(RA)'in görüşünde karar kılındı.

Kafile doğruca Kâbe'ye yönelecek, eğer siyaretten alıkonulacak olurlarsa cenk edilecekti.

Sakin ve vakur ilerleyen hervan Cidde'den Mekke'ye doğru giden yolun yüksek dağlar ve dar bir geçitle korunduğu stratejik bir bölgesine varmıştı ki burada Hz.Muhammed(SAV)'in devesi Kusva aniden durdu ve çöktü.

Herkes devenin huysuzluk ettiğini sanırken, Allah Elçisi, bunun manevi bir işaret olduğunu belirttiler.

Barıştan yana olduklarında öylesine samimiydiler ki; Allah'ın sınırlarını aşmamak kaydıyla, Kureyşliler(Mekke'liler)bugün ihşan olarak benden ne isterlerse istesinler hepsi kabulümdür, buyurdular.

Bununla barış şartlarının tümünü kabule hazır olduklarını belirtmiş oluyorlardı.

Ve develerini sürer sürmez, bir hamlede doğrulan mübarek hayvan neşeli neşeli sonsuz çölde ilerlemeye başladı.

Seferin asıl, gerçek amacı böylece şekillenmeye başlıyordu.

Kureys'e barış çağrısı... Ve onları bu yolla kazanmaya çalışmak...

Kuşkusuz anlayabilirlerse...!

Az sonra yöreye adını veren Hudeybiye Köyü'ne vardılar. Konakladılar...

Köyde bir kuyu ya da kaynak... Suyu çok azalmış... Büyük hervanın su ihtiyacını karşılamaktan uzak... Nitekin bu amaçla kullanılan su kıs bir sürede tükendi

Hz.Muhammed(SAV) sadığından bir ok çıkarıp bunu kaynağın-ya da kuyunun-dibine koydurdu. Okun toprağı deldiği yerden fışkıran gür suyla insanlar ve hayvanlar kana kana içtiler her türlü ihtiyaçlarını giderdiler... Suda herhangi bir azalma görülmedi. Bu da Allah'ın izniyle gerçekleşen-bir peygamber mucizesiydi.

Müsrif Kureys psikolojisinin en açık, en çarpıcı bir dışavurumu olarak; ard arda aralıksız Hz.Muhammed(SAV)'i-ve arkadaşlarını-tahrik etmek için yapılan bazı girişimleri peygamber sabrı, soğukkanlılığı ve hoşgörüleriyle karşılıyor, müslümanlara da metin ve sabırlı olmalarını tavsiye ediyordu.

Bir seferinde 40-50 kişilik tahrikçi müsrif birliği esir alındı. Resulallah'ın huzuruna çıkarıldılar. O, onları affetti, gitmelerine izin verdi.

Daha sonra gelen Mekke'li delegeler de andlaşma yapılacak kadar deneyimli, yetkili ve dirayetli bulunmadılar, göz doldurmadılar

Bunun üzerine Hz.Peygamber(SAV)Mekke'ye delege göndermeye karar verdi. Bu işle Huzaa Kabilesi'nden Hıraç İbn Umeyye'yi görevlendirdi.

İkrime İbn Ebu Cehil bu elçinin devesinin ayaklarını kestirdi, elçi canını zor kurtardı.

Bu görevi önce Hz.Osman(RA)'a teklif eden Hz.Peygamber, O'nun ısrar dilemesi üzerine Hz.Osman(RA)'ı -Ebu Sufyan ile akrabalığını da göz önünde bulundurarak-Mekke'ye elçi tayin etti.

Fakat Mekke oldukça karışıkı. Ebu Sufyan Suriye'de seyahatleydi. Kabile reisleri kararsızlık içindeydiler.

Hz.Osman(RA)uzun süre dönmeyince O'nun hapse atıldığı, ya da öldürüldüğü olduğu söylentisi yayıldı.

Haram aylarda bir elçiye, hem de Harem-i Şerif'te böyle bir davranış çok çirkin, yanlış ayıp bir şeydi. Affedilmez bir diplomatik skandaldı!

Biat(Bey'at)

Hı.Peygamber(SAV) derin bir teessür içinde bir ağaç altında yerni aldı ve sahabeler teker teker gelerek ellerini O'nun mübarek elleri üzerine koyarak biat ettiler,bağlılık yemini ettiler.Ölünceye kadar İslam davası uğrunda canlarını-mallarını,her şeylerini feda etmeye hazır olduklarına dair and içtiler.

İki cihanın gerçek Efendisi,sağ elini sol elinin üzerine koyarak;

" Bu da Osman'ın biatıdır..." buyurdular.

Üstüste binlerce el...Ve ölümsüz and...

Ve en üstte biatı onaylayan Allah'ın Kudret Eli...

Bu olay tarihe "Rıdvan Biatı olarak geçmiştir.

Bu olayı duyan müşrikler için çakaya gelir yanı olmadığını idrak eder

gibi oldular,sarsıldılar,ürperdiler...

Hı.Osman(RA)'ı hemen serbest bıraktılar ve andlaşma için yeniden daha ciddi temsilciler gönderdiler.

Hı.Muhammed(SAV) - her zaman olduğu gibi- verdiği sözü tuttu ve şartlarını kabul etti.

Şartlar şunlardır;

1. Müslümanlar bu yıl Kabe'yi ziyaretten vaz geçerek Medine'ye dönecekler ve bir sene sonra yapacakları ziyaret 3 günle sınırlı kalacaktır.

2. Medine'deki müslümanlardan Mekke'ye sığınanlar iade edilmeyecek, fakat Hı.Muhammed(SAV),Medine'ye gelen her Mekke'liyi-eğer köleyse ve sahipleri de istiyorsa- iade edecektir.

3. Taraflar arasında-yapılan barış andlaşması gereğince-10 yıl savaş yapılmayacaktır.(Tarafların müttetikleri de andlaşma şartlarına dahildir.)Taraflar topraklarını birbirlerinin geçişlerine açık tutacaklar,taraflardan biri,üçüncü bir tarafla savaş halinde olursa diğer taraf tarafsız kalacaktır.

İşte Hı.Muhammed(SAV)'in kabul ettiği şartlar bunlardır.

Şartlar ilk bakışta(dış görünüş itibarıyla)agırdı,müslümanların zararına görünüyordu.Ancak,gerçek bir dahi ve büyük bir devlet adamı olduğunu,ileriye görerek bu andlaşmaya "Feth-i Mübin" demekle bir sefer daha gösteren Yüce İnsan'ı,çok geçmede: dönüş yolunda Ulu Allah(CC) da haklı çıkaracak,"Fetih Suresi"ni vahyederek O'nu -ve mü'minleri-gönülden sevindirecek,mutlu edecekti.

Barış andlaşmasının metninin kaleme alınması sırasında Kureys'liler yin c tıynetlerini gösterdiler!

"Allah'ın Rahman ve Rahim olan Adıyla,Allah'ın Resulü Muhammed" ibaresini kabul etmeyerek sadece;"Allah'ın ismiyle,Abdullah oğlu Muhammed" yanılması istediler.

Hı.Ali(RA)'nin buna güç yetiremeyeceğini anlayınca,kelimelerin yerlerini göstermesini istediler ve kendi elleriyle sildiler...Böylece barış andlaşması karşılıklı olarak-bu şekliyle- kabul edilerek imzalandı,mühürlendi...

Bu andlaşma,ileride doğuracağı güzel sonuçlar bakımından;İslamiyet hesabına,Peygamberane bir ileri görüşlülük ve bir diplomasi şaheseri-harikası-olarak tarihteki seçkin yerini almıştır.

Medine'ye -bu şartlar altında -dönen Hı.Peygamber,Hayber meselesini mutlak olarak üç haftada sonuçlandırdı.Fran kolonileri ,ile yapılan temasi⁹ sonunda Bahreyn bölgesi Sasaniler'den ayrılarak İslam'a bağlandı.

Andlaşmanın imzalandığı günlerde birkaç bin kilometrekarelik bir alanda hüküm süren Hı.Muhammed(SAV),dört yıl sonra Sonsuzluk Ülkesi'ne göçtüğü zaman, İslam Devleti üç milyon kilometrekarelik Arabistan Yarımadası'ndan taşmış,güney Filistin,güney Irak topraklarını sınırlarına katmış ve Akdeniz'de bir güç olmaya başlamıştı;

İlahi, Evrensel Çağrı...
(Bütün zamanlara/ mekanlara
sonsuz mutluluğa, iyiliğe, güzelliğe,
kurtuluşa, özgürlüğe ve aşka...)

Ortağı barış, sukun ve huzur atmosferinin kapladığı günlerde, artık site-devletini kurmuş ve büyük ölçüde teşkilatlandırmış olan Hz. Muhammed(SAV); mesajını evrensel boyutlara taşımak amacıyla, orğânında Bizans İmparatoru Heraklius İran(Pers) Hükümdarı Kısra, Habeş İmparatoru Necaci, Mısır'daki Kipti'lerin reisi Mukavvis'in de bulunduğú birçok devlet adamına (başkanlarına) mektuplar göndererek onları ve uluslarını İslam'a, Allah'a giden aydınlık, sonsuz Doğru Yol'a, Kurtuluş Yolu'na(hidayete), yani sonsuz mutluluğa, iyiliğe, güzelliğe, kurtuluşa, özgürlüğe ve aşka davet etti.

Habeş Kralı Necaci'ya yazılan mektup;

"Acıyan Bağışlayan Allah'ın Adı'yla...

Allah'ın Elçisi Muhammed'den Habeşlerin Kralı(Meliki)Necaci'ye.

Ey Melik/Müslüman olmanı dilerim. Ben senin namına Kendisinden

başka ilah olmayan, noksan sıfatlardan uzak, selamet verici, yarattıklarını koruyucu, yardım edici, (Melik, Kudüs, Selam, Mü'min, Müheymin) ilahi sıfatlarını taşıyan Allah'a hamd ve şükûl ederim. Sana bildiririm. Ve şahadet ederim ki; Meryem oğlu İsa Allah'ın Ruhü'l-Kudüs'ü ve bakire, fasiletli, temiz, kendisine dokunulmamış Meryem'e bıraktığı kelimesidi Allah o kelimeyi ki İsa'ya vucut veren "Ol" hitabıdır ve ruhu çok temiz ve afif olan Meryem'e üflledi. Ve bu suretle Meryem, İsa'ya gebe kaldı. Ve böylece Allah ruhuyla ve üflemeyle İsa'yı yarattı. Nasıl ki Adem'i de, yed-i kudretiyle ve bir harike olarak yaratmıştı....

Ey M'e lik, o halde seni, eşi, benzeri, ortağı olmayan bir Allah'a imana ve O'na ibadete ve bana uymaya (tabi olmaya), Allah tarafından gelen şeylere inanmaya davet ediyorum. Çünkü ben Allah'ın bunları tebliğe memur-Resûlüyüm. O halde seni ve teb'anı (ulusunu) Kadir-i Mutlak ve büyüklük (Azis ve Celil) kendisine mahsus olan Allah'a çağırıyorum. Benim nasihatlemimi-size tebliğ ettiğim İslam prensiplerini-kabule davet ediyorum.

Doğru yola gidenlere selâm olsun!"

Daha önce de sözü edildiği gibi Necaci'nin İslam'a ve Hz. Peygamber'e yaklaşımı daima olumlu olmuştur. (Vefatından sonra Peygamber'in O'nu gıyabi cenaze namazını kıldığı bilinmektedir)

Yeryüzünü -hatta bütün zamanları/ mekanlarıyla (koordinatlarıyla) evrenleri-saran, aydınlatan muhteşem ve mukaddes ışıltı bir türlü görmek istemeyen savallı İran Hükümdarı(Kısra) elçiyi kötü karşıladı, mektubu öfkeyle yırttı.

İran Hükümdarı'na(Kısra'ya) yazılan mektup;

" Acıyan, Bağışlayan (Rahman ve Rahim) Allah'ın Adı'yla.

Allah'ın kulu ve Resul'ü Muhammed'den, İranlılar(Farslar)'ın büyük reisi(ulusu)Kısra'ya.

Doğru yola gidenlere Allah'a ve Resulüne inanan, eşi ve ortağı olmayan Bir Allah'tan başka hiçbir ilah tanımayan, Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğunu şahadet edenlere selam olsun.

Ey Kısra/Seni İslam'ın bütün çağırışıyla Allah'ın dini müslümanlığa çağırıyorum. Çünkü ben her canlıyı dine davet, kâfirlere karşı Allah'ın sözünü yerine getirmek için bütün insanlar nezdinde Allah'ın Resulüyüm.

Ey Kısra/O halde müslüman ol ki selamete eresin/Eğer olmazsan (reddedersen)Mecusi kavminin günahı boynuna(üzerine)olsun

İranlılar Ninova'da büyük bir yenilgiye uğramışlar, diğer ülkeler yanında Mısır'ı da terk ederek çekilmek zorunda kalmışlardı. Bu arada kipti patriğin içine düştüğü derin yeis tahmin edilebilir. İşte böyle bir zamanda Hz. Peygamber(SAV)'in elçisi gelip O'na kendisini ve halkını İslâm'a davet eden bir mektup verdi. Bir patriğin içten bağlı bulunduğu dinini bırakarak davet mektubundaki kısa bilgi haricinde hakkında birşey bilmediği yeni bir dini hemen kabul etmesi beklenemez ve düşünülemezdi.

Mektubun metni şöyleydi:

"Acıyan, Bağışlayan(Rahman ve Rahim)Allah'ın Adı'yla.

Allah'ın kulu ve Resülü Muhammed'den, Kibt Milletinin ulusu(büyük reisi) Mikavkıs'a;

Selâm hidayet yoluna giden kimselere olsun! Bu dua ve temenniden sonra derim ki, Seni İslâm'ın bütün çağırışıyla İslâm dinine davet ediyorum. İslamiyet'i kabul et ki selâmete eresin ve Allah mükafatını iki kat versin. Eğer bu davetimden yüz çevirirsen bütün kiptilerin günahını sen üzerine almış olacaksın!

Ey Kitap Ehli! Sizin ve bizim aramızda eşit ve ortak bir söze(tevhid kelimesine)geliniz ki, o Allah'tan başkasına ibadet etmemek, her ne olursa olsun hiçbir şeyi O'na ortak koymamak ve aramızdan bazılarımız Allah'dan başka bazı insanları -O'nun yerine koyarak-Rab edinmemeleridir. Şayet onlar(Kibt kaumi) bundan yüz çevirirlerse, ey müslümanlar, siz de dersiniz ki, bizim Allah'a teslim olan müslümanlar olduğumusa şahit olunuz."

Allah
Mühür: Resul
Muhammed

Bu mektuba verilen cevapta Mikavkıs, nezaketle Araplar arasında bir peygamber çıkma ihtimalini reddetmekte, ancak bazı hediyeler gönderdiğini bildirmektedir.

İki kadın köle-ki bunlardan Mariye daha sonra Efendimizin nikahı altına alacağı, Mariye'dir-bir elbise, bir katır, camdan bir su kabı, Mabur isimli bir kadın, yine efendimizin içine aynasını, fildişi tarağını, mukaslarını, misvakını koyacağı bir kutu, bir merkep, bir at, 20 miskal altın, 20 parça kumaş, bir miktar bal, bunların başlıcalarıdır.

Hız. Muhammed gençliğinde iki kez Suriye'ye gitmiş burada Bizans sınırında bazı kişisel deneyimler edinmiştir. Bizans'a karşı duyduğu ilgi, Bizanslıların İranlı tarafından bozguna uğratılması üzerine Kur'an-ı Kerim'in onlara karşı açık bir sempati ifade eden ayetleri(Rum(30), A:2-6) üzerine daha da pekişmiştir. Bu mucizevi haber Bizanslıları Ninova zafere ile gerçekleştirmiştir.

Birkaç ay sonra Hudeybiye anlaşmasının ardından Hz. Peygamber(SAV) kayser Heraklius'e de bir mektup gönderdi.

"Acıyan, Bağışlayan(Rahman ve Rahim)Allah'ın Adı'yla.

Allah'ın kulu ve Elçisi Muhammed'den, Rumların büyük reisi Heraklius'a;

Hidayet yoluna uyanlara(girenlere)selâm olsun! Ey Rum Milletinin ulusu!

Seni İslâm topluluğuna, ve müslümanlığa tam bir İslâmi çağırışla çağırıyorum. Müslüman ol ki selâmette olasın! Müslüman ol ki Allah ecrini iki kat versin!

Eğer bu davetimi kabul etmez, yüz çevirirsen köylülerinin(çiftçilerinin, teb'anın)günahı da senindir. (boynuna olsun!)

Ey Kitap Ehli! Bizimle sizin aramızda eşit ve ortak olan bir söze(tevhid kelimesine) geliniz ki, o Allah'dan başkasına ibadet etmememiz, O'na hiçbir şeyi ortak(şerik) koymamamız ve bir kısmınızın Allah'tan başka bazı insanları O'nun yerine koyarak-Rab edinmemenizdir. Eğer Kitap Ehli bu davetten yüz çevirirlerse ey müslümanlar, siz de onlara; şahid olunuz biz müslümanlarız deyiniz."

Mühür: Muhammed Resulallah

Mektup Bizans Kayserine ulaştığı zaman Ebu Sufyan ticaret hervanları ile Suriye'de bulunduğundan, Hız. Muhammed (SAV) hakkında ondan bilgi almıştır.

(O zamanlar müşrik bir düşman olarak bile Ebu Sufyan'ın Yüce Elçi hakkında olumsuz şeyler söyleyebileceğini sanmıyoruz.)

Hayber Efsanesi.

Fatih (68/1) - 15.12.14

Allah'ın Nur'u gügide parıltısını artırarak büyüyor, mevsimler, ülkeler huşaklar aya aya yayılıyor, gönülleri fethediyordu...

Ancak ışığın önünü kesmek, yayılmasını önlemek niyetinde olan şer odakları da her zaman vardı, onları yola getirmek, gelmeselerse ortadakı kaldırmak gerekiyordu.

İşte Hayber... Medine ve Suriye yolu üzerinde Şam'a doğru sekiz konaklık yolda büyük bir şehir olan Hayber'in -bugün ayakta kalan- ve stratejik bir önem taşıyan kalesi...

Burada İslam Yıldızı'nın parıltısına gözlerini sımsıkı yuman, dahası onu söndürmek için yanan kavruhan, barışa, kardeşliğe, iyiliğe, güzelliğe, sonsuz mutluluğa, özgürlüğe... çağırın Evrensel Sesi'ne kulaklarını, kalblerini kapatan zavalı Hıcas Yahudileri ve Medine'den bazı nasipsizler, talihsizler barınıyor... Reisleri Yesir...

Bu siyri akıllı Medine'ye saldırarak için planlar düşünmeye, düzenlemeye çalışıyor...

Yüce Resül(SAV)' , güçlü istihbaratıyla öğrendiği bu durum üzerine, -İslam'ın güzeller güzeli prensiplerinden(geleneksel uygulamalarından)biri olan barış teklifi için Abdullah b. Revaha'yı Hayber'e elçi olarak gönderiyorlar.

Fakat Yahudiler-tahmin edileceği gibi-kendilerinden beklenilene yaptılar, barış teklifini küstahça bir küçümseme-ve ahmaklıkla- geri çevirdiler.

Artık İslam Peygamberi'nin yapacağı tek şey vardı. O da onu yaptı...

Zırhını giydi, ordu pusatlandı.

Hayber'e doğru yola çıktılar... Ordu gece hareket etti...

Yolda imanın verdiği coşkunluk, Allah Yolu'nda savaşanlar için gelen müjdelere sevinciyle mücahitler tekbirler getiriyorlar, adeta kablalarına sığmıyorlardı. Öyle çıpmuşlardı ki, bir ara Güzel Kumandan onları ikaz etme gereğini duydular...

Bir sabah Yahudiler işlerine gitmek üzere Kale'den çıkıp Şehir'e dağılmak üzereyken kendilerini, İslam Ordusu'nun heybetli, muhteşem safları karşısında buluverdiler...

Ve dehşet içinde haykırdılar;

"Vallahi işte Muhammed ve İslam Orduları..."

(Yavaş olunuz, seslendiğiniz, adını dehşetle andığınız insan size çok yakındır.)

Yahudiler'in o andaki ruh hallerini anlamak ve anlatabilmek için ya yahudi ya da gerçek enlemede bir mü'min olmak gerekir!

Yüce Elçi, eşsiz başkomutan, ilahi bakışlarını onları üzerinde dolaydırarak ;

"Hayber harab olmuştur!" buyurdular.

İslam Ordusu'nda mücahide hanımlar da var...

Sevgili Peygamberlerine, askerlere böyle zor demlerde ellerinden gelen her türlü yardımı yapmak, desteği vermek üzere birlikte gelmek istediklerini söylemişler teklifleri kabul edilince de çok sevinmişler, mutlanmışlardı...

Hz. Peygamber(SAV), Hayber'e girerken şöyle dua buyurmuşlardı;

"Ya Rabbi! Senden bu beldenin halkının ve buradaki herşeyin iyiliğini istiyorum. Onun halkının ve içindeki herşeyin gerrinden Sana sığınırım."

Hz. Aişe(R.Ahha)'nin mağlahından, siyah renkli bayrağı-ki ilk kez bu savaşta kullanılıyordu- alan Hz. Ali (RA) büyük bir vakar ve heybetle ileri atıldı...

Aldığı Peygamber öğütüne uyarak düşmanın ortalarına kadar ilerledi ve onları son kez barışa davet etti...

Sonra mülthiş bir cenk başladı...

Hz. Ali(RA) büyük kahramanlıklar gösterdi.

Arapların bin yigide bedel saydıkları-daha doğrusu sandıkları--ünlü Yahudi pehlivani Merhab'ı yenerek, haklı olarak "Hayber Fatih" ünvanını aldı.

Ardarda yapılan saldırılarla mentezeleri gevşeyen Hayber'in dev kapısını bir omuz vuruşuyla yerinden söktü, devirdi. Savaş arkadaşlarına ebedi zafer yollarını açtı.

Müslümanlar 15 şehid verdiler.

Yahudilerden 93 kişi can verdi.

Kale'nin zengin hasinelerine-savaş ganimeti olarak-el konuldu.

Hayber'in ileri gelenlerinden Ehtapoğlu'nun soylu ve güzel kızı Safiyye Allah Elçisi'nin zevceleri arasına girmek mutluluğuna ve onuruna erişti.

Cenk sonrası mağlup,zelil fakat içinden pazarlıklı Yahudiler-sözde-bir ziyafet veriyorlar.

İslam ve Peygamber düşmanı bir yağlı kadın açığı hazırladığı nefis(!)keçi -ya da koyun-kızartmasını özellikle Resulallah'a kendi-kopasica-elleriyle sunuyor.

Hz.Peygamber(SAV)'in et parçasını ağularına getirmeleriyle,herkesin ellerini yemekten çekmesini söylemesi bir oluyor.

Etin zehirli olduğunu Peygamberlik önsezisiyle anlamışlardır.

Kadını çağırıyorlar...İtiraf ediyor...

Ve-büyük bir alıcenaplık örneği göstererek-onu affediyorlar...

Evet...İşte peygamberce bir davranış,üstün ahlaklı ideal bir insan

örneği...

(Heride Emr-i Hak vaki olduğunda,bu ziyafette sıvıdıkları etten aldıkları zehir sebebiyle şahadet sevabını da alacaklardır.)

Burada son derece önemli,dikkate değer bir olaya değinmeden geçmek haksızlık olacaktır.Bu olay bir kişiyle ilgilidir.

Bus Kabilesi'nden sıradan-görünen-bir kişi...Eba Hureyre...

Hayber önlerinde Allah Elçisi'nin huzurlarında hidayete erdi.

O'nun ve dolayısıyla Allah(CC)'in hoşnudluğunu kazandı.

Daha sonralar İslam'ın potasında yoğrularak,tarihe büyük bir insan,daha önemlisi halis bir müslüman kul ve "en çok hadis nakleden sahabi" olarak geçti.Allah (C.C) O'ndan razı olsun!

Bu da savaşın manevi cephesinde kazanılan büyük bir zaferdi.

Hedef Kâbe...

Hudeybiye Andlaşması gereğince Hicri 7.yılda Müslümanların Mekke'ye giderek Kabe'yi ziyaret etmeleri imkanı doğmuş oluyordu.

Ananevi Hacc zamanı dışında yapılan ziyaret "Küçük Hacc"(Umre) için Resulallah'ın müjdeli emirleri üzerine 2000 civarında sahabi silahsız olarak-ancak kılıçları kınlarına saklıyarak-ulaştılar.

Hakkaniyet şehri boşaltılmıştır,tepelere,yamaçlara,kurdukları çadırlara çekilmişler,fakat hergeylerini evlerinde bırakmışlardır.

Hz.Muhammed(SAV) güçlü bir ordu ile gelmişti.Boşaltılmış şehri kolayca ele geçirerek bütün mülküne el koyması isten bile değildi.

Fakat hayır öyle yapmadı.Çünkü;"O,maddi hakimiyet ve bedenlere sahip olma arzusunda değildi.O'nun Allah(CC) tarafından gönderilmesinin hikmeti kalbleri kazanmak ve ahlakı değiştirmekti,"güçelleştirmekti.(1)

İşte O,Mekke'ye usun süredir ayrı kaldığı,bıraktığı çayurduna bu ruh,bu bilinçle giriyordu.

Yıllar önce hemşehrilerinin,O'nu hiç anlamayan,anlamak istemeyen,büyük çileler,acılar çektiren,ortadan kaldırmak için and içtikleri mukaddes Zat idi.

(1):İslam Peygamberi;M.Hamidullah,C:1,Sh:187

O zaman tek başına ölüm çemberini Allah'ın izin ve yardımlarıyla yararak çıktığı Belde'ye yimdi başı dik, ama aydınlık yüreği sevgi ve merhametle dolu hayatını ortaya koyduğu kutsal, evrensel, çağlarıüstü davada başarıya ulaşmış olarak, güçlü, onurlu, yengin, bu ideale ve O'na bütün kalbleriyle inanmış, bağlanmış, herşeylerin seve seve feda etmeye and içmiş, tarihin en seçkin benlikleriyle (topluluğuyla) bir tevhid kütlesiyle gelmişti.

Bu ne muhteşem bir geydi!

O'nu yıllarca anlamayan, anlamak istemeyen, horlayan, önemsemeyen, görmezden gelen, dahası ortadan kaldırmayı bile planlayan bahtsız hemşehrilerine bundan güzel bir cevap mı olurdu!

Umre büyük bir vakar, ihtiyam ve huku içinde yerine getirildi.

Medine'nin ağır havası sebebiyle kuvetten düştükleri iddia edilen

Yüce Elçi ve dava arkadaşları-dünya ahiret kardeşleri-ziyaret sırasında, söylentilerin aksine oldukça dinç ve hareketli görünerek Mekke'lileri hayreta düşürdüler.

Andlaşmaya göre; 3 günlük süre dolunca, bir heyet gelerek müslümanların Belde'yi terketmeleri gerektiğini bildirdi, hatırlattı.

Hz. Muhammed(SAV) heyeti hürmet ve güler yüzle karşıladı. Hatta bütün Mekke'lilerin hazır bulunacağı bir ziyafete davetli olduklarını söyledi.

Teklif kabul edilmeyince Hz. Peygamber ve arkadaşları Mekke'den onlara yaraşır bir vakar ve tevazu içinde ayrıldılar.

Hz. Peygamber ve arkadaşlarının bu davranışı Mekke'lileri derinden etkilemiş olmalıdır.

Bu davranışın sosyo-psikolojik, sosyo-politik, sosyo-ekonomik... etkilerini ve doğuracağı -doğurduğu- sonuçları bugün daha iyi tahmin edebiliriz.

Halid Bin Velid Ve...

Uhud Savaşının unutulmaz kumandanı-savaşın Müslümanlar yönünden Mekke'liler cephesine dömesinde en büyük etken-Halid bin Velid, ruhunda nasıl bir med cezir, oldu, nasıl bir fırtına kaptıysa bilinmez, kendi arzusıyla Medine'ye geldi, Hz. Muhammed'in huzuruna çıktı.

İslamiyet'in yüceliği, Hz. Peygamber'in olağanüstü kişiliği önünde diz çöktü, boyun eğdi, secdeye vardı, ruhundaki fırtınalar, yangınlar dindi, esenliğe kavuştu. Mutluluğu, onuru, özgürlüğü doyasıya tatın.

Dünyanın en büyük askeri dehalarından biri olarak tanınan ve kabul edilen, sonraları bizzat Resulallah tarafından Seyfullah (Allah'ın Kılıcı) olarak vasıflandırılan Halid bin Velid'in müslüman oluşu, başta Allah Elçisi olmak üzere, bütün mü'minleri gönülden sevindirdi, coşturdu, mutlu etti.

Mekke ulularını (mağrur suylularını, aristokratlarını) ve inatçı müşrikler ise düş kırıklığına uğrattı!

İkinci olarak Arap diplomatlarının en büyüklerinden biri Mısır fatihi Amr İbnü'l As...

O da Yüce Resul'un yüksek insanı, askeri, politik, dahası, ahlaki karşısında önceleri büyük bir hayranlık duymuş, sonra O'na yakın olmanın anlatılmaz, ölçülmez mutluluğunu, onurunu tatmış, yaşamış gerçek özgürlüğe ve ölümsüzlüğe kavuşturan "kutlu cümleyi" diliyle söylemiş, yüreğiyle onaylamıştı.

Ve Osman İbn Ebu Talha...

O da bu altın zincirin kopmaz halkalarından biri olarak perçinlenmiştir.

Artık gerçek evrensel kimliğini hızla kazanmakta olan İslam'ın bu tür katımlarla, Mekke'ye ve diğer aykırı güçlere karşı etkin, kararlı, göz doldurucu, saygın, güvenli bir ortamın oluşmasıyla, müslümanlar arasında da büyük bir rahatlama geleceği daha sağlam adımlar atabilme ümidini güçlendirmiş oluyordu.

Mö'te Seferi(Savaşı):

Hicri 8.yıl...

Hı.Peygamber(SAV)'in bir elçisi Haris bin Umeyr,Basra Meliki'ne Peygamber mesajını(mektubunu)götürürken yolda Mö'te mevkiinde Bizanslı kumandan Şercil tarafından şehid edildi.

Bu haksız davranış karşısında İslam'ın Bizans'a hesap sorması gerekiyordu,normaldi,mukadderdi.

İslam,evet yalnız ve ancak İslam,Allah(CC)'ın ilahi yasalarına,buyruklarına karşı gelenlere hesap sorabilir,sormalıdır.

Zeyd bin Haris kumandasındaki 3000 kişilik İslam kuvveti Suriye'ye, Mö'te'ye doğru harekete geçti. ^{bulunduğu ordu}

(Bilindiği gibi,Zeyd bin Haris azatlı bir köle idi.Ashabın uhularının başına O'nu kumandan seçip görevlendirmekle Hı.Muhammed(SAV),İslam'ın getirdiği fırsat eşitliği ilkesine ölümsüz bir örnek vermiş oluyordu.)

İşte İslam'ın prensiplerinin böylesine titizlikle uygulanmasıyla da ki, yeryüzünün dört bucağı,yedi iklimine barış,kardeşlik,sevgi,adalet...süslü kısası insanlık ve gerçek medeniyeti götürmek,yerleştirmek mümkün olabilmiştir.

Hı.Peygamber(SAV),beyaz sancığı bizzat Zeyd'e teslim ederek İslâm Ordusu'nu Medine'nin Veda Yokuşu'na kadar gelerek uğurlarken şöyle buyurdular;

"Eğer,ya Zeyd,sen şehid olursan,yerine Cafer bin Ebu Talib geçecek, o da şehid olursa Abdullah bin Ravaha kumandayı alacak,o da şehid düşerse müslümanlar aralarından birini kumandan seçsinler.

-Mö'te'ye kadar ilerleyin...Orada rastlayacağınız,karşılaşacağınız küfür ehlini önce barışa ve İslam'a davet edin,kabul etmezler size saldırırlarsa siz de savaşın. Yalnız çocukları,kadınları,yaşlıları,özürlülere öldürmeyin,ağaçları kesmeyin."

İşte İslam'ın dünya çapında yeni açılımlara,fezihlere doğru ilk adımları. Bir daha geri dönmek üzere yapılan hamlelerin,atılımların ilki ve en önemlisidir bu sefer...

Maddenin hakim olduğu geniş kara parçalarında barınan-ve ilkel bir hayat süren-hasta,hatta ölü ruhlu kalabalıklar üzerine hayat verici,diriltici bir soluk, bir,bir rüzgar,ölümsüz ışıklar saçan sonsuz kadırlı bir yıldız,bir galaksi gibi yayılan İslâm...

Bizans Kayzeri'nin kardeşi Teodor kumandasındaki 100.000 kişilik düşman ordusu ^{Belki mevkiini tutmuş İslam Ordusu'nu beklemekteydi.} Zeyd bin Haris'e gelen büyük nimete kollarını,kalbelerini,kucaklarını açacaklarına,silahlarını,kinlerini yöneltmişler,birer zehirli ok gibi sabırsız kaynaşıyorlar...

Kuvvetler arasındaki orantısızlık,dengesizlik müslümanlarda bir ara duraklamaya sebep olduysa da;hemen toparlandılar,geri dönmektense Allah(CC)'ın ve Resûl(SAV)'ünün buyruğunu dinlemenin,bu yolda şehid ya da gazi olmanın daha yerinde daha müslümanca,daha yiğitçe bir tercih olduğuna karar verdiler...

Bu anda düşman güçlerinin -keyfiyet olarak-birden küçüldüğünü fark ettiler.

Müslümanlarca yapılan barış teklifi kabul edilmeyince hucuma geçildi... 3000 imanlı göğüs,çağları saran,sarsan naralarla 100.000 kişilik küfür ordusu karşısında ölümlü hiçe sayarak şahadetin-gerçek ölümsüzlük ve şükrîlik olduğunun bilincinde olarak-o ihsiri içmek ve ölümsüzlüğe kavuşmak için-arslanlar gibi saldırıyor,vuruşuyorlardı.

Ve genç kumandan Zeyd şahadet şerbetini ilk içenlerden...

Peygamber sâdık doğrulanmıştır...

Tam bu anda Medine'de Yüce Resûl(SAV)'ün şahane gözleri doldu,inci taneleri gibi sessiz gözyaşları gül yanaklarından mübarek sakallarına süzülür.

Sancağı Cafer bin Ebu Talib aldı...

İmanla yanan, kavrulan, cogan, gahlanan ruhıyla sinesini düşmana açtı, soldırdı... Sağ kolu kesildi... Sancağı sol eline aldı.. O da kesilince göğsüne bastırdı Bu efsanevi savaşçı gerçek bir islam mücahidi gibi savaştı... Göğsünde dökülen ok ve mızrak yarasının erişilmesiyle, hazıyla Resulallah(SAV)'ın müjdesiyle, kesilen iki kolunun yerine Allah(CC)'ın taktığı iki-belki sonsuz-ışık kanatla Cennet'e doğru uçtu..

Ve Cafer-i Tayyar oldu...

Şimdi sancak gair Abdullah bin Revaha(RA)'da...

O da kahramanlık giirleri okuya okuya, yığılçe vuruşa vuruşa şehid düştü... O da tarihin karanlık sahifelerine adı ıgk harflerle yazılan bahtlılar bahtlıları mutlular mutlusu bir insan...

Orduda-mücahitler arasında-bir sarılma ve gerileme belirtisi sezilir gibi oldu...

Sancağı düştüğü yerden bir sahabi aldı, elden ele devredilerek güvenli bir yere ulaştırıldı.

Ve kumandayı-müslümanların da yürekten onayıyla-Resulallah'ın "Seyfullah" lakabıyla onurlandırıldığı Halid bin Velid(RA)aldı...

Halid bin Velid(RA) yüksek askeri dehasını göstermekte gecikmedi. Dağılmak üzere olan orduyu topladı, onlara moral verdi ve yeniden hücumu geçmeleri sağladı.. Ustaca manevralarla müslüman güçleri düşmana olduğundan fazla göstererek moralleri bozdu...

Kendisi de öylesine kahramanca bir dövüş sergiledi ki, o gün elinde -"Seyfullah" olduğunu kanıtlarcasına- dokuz kılıcın parçalandığı söylenmektedir.

Zafer müslüman kuvvetlerin oldu...

Hak batıl karşısında bir sefer daha efsanevi bir zafer kazanmış, hergeye rağmen evrensel güçlenme ve yayılma yolunda önemli bir atılıma silinmez bir imza attı...

Yine yüce Allah(CC)'ın sözü gerçekleşmiş, imanlı as bir güç karşısında imansız çok bir güç yenik düştü. Al-i İmran(3), A:13 v.b.

Mekke...Gönüllerin Fethi;

İslam Ordularının Zeyd bin Haris ile başlayan Mâ'te seferinden, Allah(cc)'ın yardımları, dahi kumandan Halid bin Velid'in mükemmel sevk ve idaresiyle yenilmeden dönmesi üzerine, Medine'de kabileler arasında coşkun bir atmosfer oluşmuştu.

Bu ruhla, bu yüksek moralle müslümanlar en büyük zaferleri kazanmaya aday ve arzulu görünüyordular...

Bu ruh cihat ruhuydu, fetih ruhuydu...

Yeryüzüne-ve evrenlere-barış, adaleti, kardeşliği, huzuru, mutluluğu...

yani topyekün İslam'ı, yani gerçek medeniyeti taşıma, yayma, anlatma arzusu, coşkusuydu.

Bu arada iki ^{kabile} var ki, birbirlerine kıyasıyla düşmanlar... Henüz bu ilhel geleneksel duygularını aşamamışlar... Beni Bekr ve Huxaa...

Hudeybiye Andlaşması gereğince, Beni Bekr'ler Kureyş'in, Huxaa'lar Resulallah'ın himayelerinde.

Andlaşmanın ethisi zaman geçtikçe azalmış, körülen kin, düşmanlık duyguları yeniden depremiş olmalı ki, Beni Bekr'lerden bir grup, bir gece aniden Huxaa'lara bir baskın düzenliyorlar.

Çığlıklar, gürültüler, patırtılar üzerine uyanan kabile sakinleri, saldırganlarla vuruşa vuruşa, dövüşe dövüşe Mekke yakınlarına kadar geliyorlar.

(Beni Bekr'lerden bir kişi bir gün Hz.Peygamber(SAV) hakkında kötü, yakışıkless sözler söylemiş,Huzaa'lı bir kişi de ona saldırarak yaralamıştı.)
Huzaaoglu Amr bin Salim iki cihan güneşinin huzuruna çıkarak olan biteni anlattı ve yardım talep etti. Ve şu anlamda bir şiir okudu;

"Ey Allah'ım!Muhammed'e hatırlamasını arz ederim,
Bahamızla babası arasındaki andlaşmayı,
Bize yardım et ey Muhammed!
Çağır Allah'a yardıma koçacak kullarını,
Allah de seni etsin(eder)irşad.
İşte,gerçekten Kureyy andlaşmayı bozdu,
Vetir yakınında bizi geceleyin arkamızdan vurdu,
Bizi ruku ve secde halindeyken bile öldürdü..."
(Son mısra onların kısmen bile olsa müslümanlığa girdiklerini gösteri

Bu içten,dokunaklı mısralar Resulallah'ın rikkatli ruhunu Arş'a kade çıkan ürperişlerle sarmış olmalıdır.

Nitekim Hz.Peygamber(SAV)'in himayelerindeki Huzaa'lar aleyhine andlaşmanın tek tarafı bozulması,çiğnenmesi üzerine;Yüce Elçi yalnız Allah ile Kendilerinin bildiği bir hedefe doğru sefer(sevce)hazırlıkları yapılması için emir buyurdular. Ebu Süfyan kızının(Hz.Ummu Habibe(R.Anha)'da Hz.Peygamber(SAV)'in zevcesi olmasından cesaret alarak;bizzat Resulallah'a gelerek görüşmeyi arzu ettiyse de,Mekke'nin(Kureyy)'ın bu en hatırlı,saygın ve nüfuzlu adamı,değil Aziz Elçi'yi fihrinde caydırmak,bir kelime bile konuşma imkanı ve hiç yüz bulamadan süklüm,püklüm gerisin geriye döndü.

Sefer(Fetih)Hazırlıkları İlerliyor

Hazırlıklar yoğun ve kesiksiz bir tempoyla sürdürülmektedir.
Fakat kimsenin kesin bir bilgisi yok...Hareketin(seferin)yönü,amacı, zamanı hakkında henüz bir açıklama yapılmıyor Yüce Kumandan tarafından...
Medine'den çıkışları yasak etti.Müttefikli olan kabilelere (Eslem,Gifar.. yerlerinde beklemelerini bildirmek üzere özel elçiler gönderdi.
Peygamber'in buyrukları harf harfine uygulanmakta,yerine getirilmektedir...O kadar...Kimsenin birşey bildiği yok..
Hatta bir gün Ebu Bekir(RA),Efendimis'in çok sevdiği,fikirlerine önem verdiği zevcelerinden olan kızı Hz.Aişe'ye(R.Anha) bu konuda bilgisi olup olmadığını sorduğunda,O;"Bilmiyorum,belki hedef Beni Süleym'dir,belki Sakif,ya daHavazin..."diye cevap verebilmiştir.

Bu arada,belki de Mekke'lilerin dostluğunu kazanmak niyetiyle,saf bir müslüman olan Hatib İbn Belta,bir mektup yazarak,Hz.Peygamber(SAV)'in büyük bir orduyla yola çıkmak üzere hazırlandığını,buna göre tedbir alınmasını bildirdi.
Bedr Gazası gazilerinden olan bu mü'minin niyetinin kötü olmadığı, mektubu Mekke'deki yakınlarına yardımcı olmak için yazdığı anlaşıldı Resulallah onu bağışladı.

Büyük Yolculuğa Çıkış...

H'eri 8.yıl...Ramazan'ın 2.günü...
Medine'nin bugüne kadar çıkardığı en büyük sayısal güç olan 10.000 kişi Yüce Kumandan'ın işaretleriyle çöllerin sonsuzluğuna daldı...

Çöl kımıldadı, ürperdi, uğuldadı, sarsıldı, dalgalandı...
 Gelenleri hedeflerine ulaştırmak, bir an önce ulaştırmak, kavuşturmak
 için elinden geleni yapar gibiydi.
 Yolda amcaları Hz. Abbas(RA) ve yakınlarına rastladılar. Abbas İslâm'ı
 kabul etmiştir. Onlarla, seviçle onlara katılıyor...
 Yine bu arada Allah Elçisi'nin amca oğlu ile, onun hardegi Haris oğlu
 Ebu Sufyan, oğlu Cafer, yeğenleri Abdullah bin Ümeyye müslüman olmak arzusuyla
 huzura kabul edilmek istediler...
 Yüce ruhlu insan-önce-kişisel saafî yüzünden değil, ancak İslâm'a ve
 müslümanlara verdikleri zarar, yaptıkları kötülükler yüzünden, onlardan yüz çevirdi.
 Ancak, yine erişilmez kişiliklerini, asaletlerini, büyüklüklerini bir sefer
 daha göstererek onları affettiler ve İslâm'la onurlandırdılar.

Işık Ve Ateş Denizi..

Gece... Olağan çöl gecelerinden biri... Derin ve duru göklerde yalap yalap
 yıldızlar, samanyolları... Çöller ıssız, karanlık ve ürpertici...
 Fakat birdenbire Mekke'nin çevresindeki tepelerde o güne, o geceye kadar
 görülmedik birşey, birşeyler oldu...
 Buraya kadar gelip dayanan kutsal ordu, Yüce Kumandan'ın buyruğu
 üzerine ateşler yaktı.
 Karanlık ve soğuk çöl birden aydınlandı, ürperdi, ısındı... Ateşten bir deniz
 bir gülşen, sonsuz bir çığır tarlası gibi dalgalandı, dalgırlandı...
 Sanki gökyüzü, yeryüzüne, inmişti.
 Mekke'liler hiç alışık olmadıkları, böylesine muhteşem, olağanüstü bir
 görüntü karşısında tepeden turnağa şaşkınlık, heyecan ve dehşetle ürperdiler, donakal-
 dılar.

Göklerden Medine'ye yağın-in-e-nur sağanakları şimdi burada karar
 kılmuş gibiydi... Ve gitmeye de niyetli görünmüyordu...
 (Aynı olay sekiz yüzyıl sonra, O'nun yolundaki en gözde insanlardan biri
 olan Fatih Sultan Mehmed'in güzel ordusunun İstanbul surları önünde yaktığı meş'a-
 lerle-ateşlerle-köhne Bizans'ın dehşetle ürpermesiyle de yaşanmıştır)

Bütün bu olanlar karşısında Mekke, Ebu Sufyan'ı, Hz. Peygamber(SAV)'e
 O'ndan eman dilemek için gönderdi.
 Aralarında Hz. Abbas(RA)'ın da bulunduğu İslâm öncü kuvvetleri Ebu
 Sufyan'ı bularak Hz. Peygamber(SAV)'in huzuruna çıkardılar.
 Önce yapılan İslâm'a davet teklifini kısa süren bir direniş ve kararsızlık
 sonunda, o yüce Ruh karşısında kabul etti.
 Böylece İslâm'ın amansız düşmanlarından biri, onurların en büyüğüyle
 onurlanmış, ölüyken dirilmiş, Peygamber dostu, arkadaş, yoldaşı-sahabi-olmuştur...
 Geçmiş günahları hemen affedildi, yeniden doğmuş gibi oldu... Ve bunu
 bütün benliğinde hissetti, yaşadı, duydu...
 O gece-özellikle Resûlallah'ın isteğiyle-karargahta kalan, alıkonulan en
 büyük reis Ebu Sufyan'ın "kaybolması" zaten koruyık olan Mekke'li kabileleri iyice
 şaşkına çevirmiş, endişelendirmişti.

Mekke'ye Doğru...

Sabahın serin alacakaranlığında kutsal ordu Yüce Başkumandan'ın sevk
 ve idaresinde, gür meş'aleleri ve coşkun tekbirleriyle yürüyüşe geçti...

Gerçekten görülmeye değer bir ihtişam, sadelik ve heybetle ilerliyorlardı yeryüzünün tüm zamanlarda/mekanlarda görüp göreceği en seçkin, en yiğit, en inançlı ordusunun kutlu Allah erleri... Tahmil çağları ardıları sıra sürüklercesine...

Ebu Sufyan, en büyük reis, şanlı ve soylu Mekke'li Ebu Sufyan, kısa bir zaman önce nefret ettiği İslam Ordusu'nu-ruhundaki büyük devrimden sonra-hayranlık seyrediyor. Bir ara yanındaki Hz. Abbas(RA)'a dönerek;

"Ya Abbas! Kardeşinin oğlu ne büyük bir saltanata erişmiş" diyor.

Hz. Abbas(RA): Ebu Sufyan(RA)'ın halen sürmekte olan aristokrat man-tığına ve öçücüleri ne göre saltanat sandığı'na dönülür,

"Bu saltanat değil "Nübüvvet" ya Ebu Sufyan" zekîndeki bilinçli cevabıyla, Allah'ın son Elçi'sine verdiği görkemin bir yansıması olduğunu anlatmaya çalıştı.

Evet, "Nübüvvet", bütün dünya saltanatlarının, yanında köhne, anlamsız kaldığı-Allah'ın yalnız peygamberlerine verdiği-en büyük ilahi armağan, makamların en yücesi...

İslam kuvvetleri boy boy, bölük bölük, kol kol ilerliyor...

İki cihanın sönmez güneşi, gerçek efendisi, bütün zamanlarda/mekanlar cümle yaratılmışlara önder ve yol gösterici Yüce Elçi(SAV), devlerinin arkasına Usame bin Zeyd'i almışlar, şanlı, şerefle ama alçakgönüllülükle, çevre yanında kumandanlarıyla ağır ağır ilerliyorlar...

Karşı taraftan bir saldırı olmadıkça asla kalç çekilmemesi için İslam mücahitlerine kesin emir verilmiştir.

Ancak Halid bin Velid kumandasındaki birliğe kardeş çocuğu olan İkrime İbn Ebu Cehil kuvvetlerince -bilinmeyen bir sebepten-saldırılınca karşılık verildi. Durum bizzat Hz. Peygamber'in el koymasıyla facia haline gelmeden önlendi, yatıştırıldı.

Mekke caddelerine dağılan müslüman tellallar Şehir halkını uyarıyorlar;

"Her kim evine girerse ya da silahlarını teslim ederse onlara dokunulma-yacaktır, zarar verilmeyecektir.

Kim Kabe'nin harimine sığınırsa, Ebu Sufyan'ın evine girerse emindir, emniyettedir..."

Kutlu Ordu hiçbir direnmeyle karşılaşmadan ve bir damla kan dökülme-den kutsal Şehir'in yoğun aydınlık sokaklarında ilerliyor...Anlatılmas bir vakar, heybet ve haşmetle olduğu kadar tevazu ile de...

Burada, ta Bedir Garası'ndan tanıştığımız bir kişilikle, benlikle yeniden karşı karşıyayız.

Hz. Peygamber(SAV)'in amcası Hz. Hamza(RA)'yı kölesi Vahşi'ye mızrak-latarak şehid düşmesinden sonra ciğerlerini söktüp çiğ çiğ yiyen Ebu Sufyan'ın karısı Hind.

Bu hasta ruhlu kadın Mekke sokaklarında çılgın gibi koşuyor, artık müslüman olan kocasının sakatından tutarak haykırıyor;

"Ey Mekke'liler, İslamiyet'ten, İslam'a davetten söz eden şu bunak adamı yok edin!"

Ebu Sufyan(RA), gerçeği hala görmeyen-görmek istemeyen-nasipsiz, bahtsız eşine;

"Hemen evine dönüp saklansan, senin için daha iyi olur. Ve bil ki iman etmezsen boynun vurulacaktır!"

İşte bu Hind ki, kölesi Vahşi ile Mekke'de ilan edilen en aslı 14 İslam düşmanı arasında bulundukları halde, kelime-i şahadet getirip iman ettikten sonra bağışlanacaklardır.

İşte İslamiyet'in hiçbir sistemle, görüşle kıyaslanamayan sınırsız hoggö-rüsü.

Hz. Muhammed(SAV) bir yanlarında Hz. Ebu Bekir(RA), diğer yanlarında Hz. Useyd bin Hudeyr(RA) ve ardlarında silahlı seçkin askerlerle Kâbe'nin önüne kadar geldiler.

*İnsanlık tarihinin en büyük, en kavurucu, en ondurucu fikrini taşıyan soylu başları öne eğik, tolgalarının üzerinde siyah bir sarık...
Onbinler hep bir ağızdan tekbir getiriyorlar...
Allahüekber, Allahüekber...
Muhteşem, olağanüstü bir an...
Dağlar, taşlar, yerler, gökler, inanan, inanmayan yürekler sarsıldı, ürperdi...*

*Kansız zafer burada, bu şekilde noktalanmış oluyordu...
21 yıl bu Şehir halkının hemşehrilerinin, hısım-akrabasının- eza ve cefalarına hedef olan ve Kendisine inananlarla Medine'ye göçe mecbur kalan, ancak Allah'ın yardımlarıyla-olağanüstü bir çaba ve cesitle verilen yüce kutsal görevi yerine getiren Hz. Muhammed(SAV), şimdi büyük bir ruh huzuru içinde güçlü ve muzafferdi...
Yapılan barış andlaşmaları hep Mekke'liler tarafından bozulmuş İslamiyet'in yayılmaması için bütün çarelere, engellemelere baş vurulmuştu.
Ancak sonuç ortadaydı...
Karanlıklara karşı aydınlık, kötülöklere karşı iyilik, nefrete karşı sevgi üstün-galip-gelmişti.
O, şu anda-isteseydi-Mekke'yi baştan başa ele geçirebilir, müşrikleri katlettirir, bütün mülklerine el koyabilirdi. Buna gücü ve hakkı fazlasıyla vardı.
O da etten, kemikten, sinirden bir insandı, muzaffer bir kumandan, büyük bir fatihi...
Ama hepsinin üstünde bir peygamberdi...
İyiliğin, güzelliğin, doğruluğun, adaletin, sevginin, barışın, merhame -tin sembolü, Allah'ın seçerek yeryüzünde Ölümsüz Mesajı'nı insanlara tebliğ etmekle görevlendirdiği elçisiydi, son peygamberiydi...
O da, O'na yaraşır şekilde davrandı...Afetti... Ve gönülleri feshetti...
Gönüller fatihi oldu...*

Hutbe...

*Ümmü Hani'nin evinde guslettikten sonra sekiz rekat-belki gülsür-namaz kıldılar.
Sonra Kâbe'de toplanan seçkin kalabalığa karşı son derece vaciz, özlü, şahane bir hutbe irad buyurdular.
Soylu ve mağrur Mekke'liler, Onu başları önlerinde-belki de utanç, pişmanlık, korku, kışkırtılılık... v.b.karışık duygular içerisinde sessizce dinlediler...
Hutbelerinin sonunda şöyle buyurdular;
"Ey Kureys!Şimdi benim ne yapmamı bekliyorsunuz?"
Derin, fakat yıllarca, yüzyıllarca süren kısa bir sessizlikten sonra cevap verdiler;
"- Sen soylusun, soylu bir babanın, ailenin çocuğusun.Kerim ve civanmert bir kardeşimizsin!Senden sadece merhamet ve af beklenir!"
Ve Hz.Muhammed(SAV), burada gerçekten ancak bir peygambere yaraşır soylu davranışıyla, bir sefer daha insanlık tarihinin en büyük müşridi(biricik önderi) en yüce gönüllü insanı olduğunu gösterdi.
"-Bugün sizler kınanacak, yargılanacak değilsiniz, gidiniz, hepiniz serbest ve özgürsünüz!"
İşte gönüller fatihi Yüce İnsan'ın sözleri bunlar oldu.
Bu sözlerin topluluk üzerinde oluşturduğu ruhi(psikolojik)etkiyi -bugünkü bilgilerimiz ışığında-daha iyi değerlendirebilir, anlayabiliriz.*

Çarpıcı bir örnek olarak şu olayı göstermek mümkündür.

Bir zenci olan müezzinlerin piri Hz. Bilal(Bilal-i Habeşi)(RA), Kabe'nin duvarlarına(ya da dmına) çıkmış yanık ve gür sesiyle ezan okumaktadır. Kalabalık arasında bulunan Attab bin Esid öfke ve nefretle söylendi;

"Allah'a şükürler olsun ki,, babam yaşamıyor. Yoksa şu bayalı(!) görseydi kahrolurdu!"

Bu mantığı taşıyan, böyle konuşan birinin gafletinin, iyiliğe, güzelliğe, doğruluğa, sevgiye, sonsuzluğa, özgürlüğe... olan uzaklığının derecesini bir düşünün!

Fakat bir süre sonra Hz. Peygamber(SAV); genel af ilan edince, hemen ortaya çıkarak ve ileriye atılarak müslümanlığı kabul eden de yine bu Hattab'tı işte!

Hz. Muhammed(SAV) olağanüstü iyi niyetini ve yüce gönüllüğünü bir kez daha göstererek Attab'ı affetmekle kalmayıp- Mekke'ye vali tayin etti.

Birkaç gün sonra Huneyn'e doğru yola çıkıldığında, Yüce Fatih'in kuvvetlerine müslümanlıkla onurlanmış 2000 gönüllü bahtlı ve yiğit Mekke'li katılmıştı bile....

Kabe Ve Putlar...

Yıllar, yıllar öncesi, bugün olduğu gibi, o gün de Kabe'nin bekçisi olan Osman bin Ebi Talha'dan Kabe'ye girmek için anahtarı istediğinde hakarete uğrayan Allah'ın Sevgilisi, şimdi bir fatih fakat aynı insan olarak, aynı teklifte bulunurken, bekçi utancından yerin dibine geçiyordu...

O, Kabe'ye girip- yakınlarıyla- namaz kıldıktan sonra anahtarı tekrar yağlı bekçiye teslim ederken;

"Ya Osman, al anahtar sende kalsın! Senin ve senden sonrakilerin elinde ebedi olsun!" buyurdular.

Ve nitekim de öyle olmuştur

Biraz sonra göklere yükselen uğultularla tavaf bağladı.

Yüce Resul(SAV) mübarek ellerindeki ince dalı önünden geçtikleri her puta doğru kaldırıyor, usatıyorlar, ve; "Hak geldi batıl gitti, çöktü, yok oldu..." anlamındaki ayeti okuyorlar...

Putların perçinleri, lehimleri eriyor, sökülüyor, payandaları kırılıyor,, bağ-aşağı yere düşüyor, paramparça oluyorlar...

Evet Hak gelmiştir... Batıl yok olup gitmeye mahkumdur...

Sevginin, barışın, kardeşliğin, huzurun egemen olduğu aydınlık günler, çağlar başlamaktadır İnsanlık için...

Yine Biat...

Şimdi O, kazandığı bu muhteşem zaferin değil, ama, Allah(CC)'in kendisi verdiği kutsal, evrensel görevi-elinden geldiğince yerine getirmenin ve bugünlere gelmenin haklı huzuru, güven ve sükuneti içinde Safa'da lütfedip Kureyy'in biatını kabul ediyorlar,

O'nu kutlamaya, O'na bağlılık andı vermeye gelenler arasında kimler kimler yoktur ki!

Hz. Ebu Bekir(RA)'ın yağlı babası Kuhafe... Saffan bin Umeyye... Süreka... Mekke seferinde pürüz çıkarılardan İkrime...

Hamımlardan... Hz. Ali(RA)'nın kız kardeşi Ümmi Hani... Ve ünlü Ebu Sufyan'ın karısı Hind... Ve kölesi Vahşi... Halid'in kız kardeşi Fatihe...

Evet, O, merhamet pınarlarının çarlarılaştığı, gayzerleştigi Yüce Benlik, bunları bile affettiler, İslam'la onurlanmalarına ön ayak oldular, buna gönülden sevin-diler.

Yalnız Vahşi için; "O, gözüme pek görünmesin, sevgili amcamı hatırlıyo-rum, içim paralanıyor..." buyurdular...

Hs. Muhammed (SAV), Mekke'yi 15 gün onurlandırdılar... Sonra Medine'ye döndüler...

Bu 15 gün içinde, bir insanın 15 yılda yapamayacağı muhteşem işler başa -rılmış, olağanüstü bir safer elde edilmiş, gönüller fethedilmişti...

Artık, hemen hemen bütün Kureyş-aristokrasisiyle birlikte İslam'la onur-lanmıştır.

Kapkaralık bir toplum temellerinden sarsılmış, gerçek bir devrimle tümünden değişime uğramış, bütün noktaları aydınlanmış, ölü dokuları canlanmış.

Gerçek zenginliğin, sayıluğun, gücün, özgürlüğün tadına varmıştır.. Bunun ne demek olduğunu anlamak için, çok değil 15-20 yıl öncesine bakmak yeterlidir!

Huneyn'e Sefer Var...

Artık hakkı olan şana, şerefe, saygınlığa İslâm sayesinde kavuşan ve nurdan dev bir sütun halinde göklere yükselen, bu ilahi ıyılıyla Çağ'ını, Çağlar'ı aydınlatan, nura boğan kutsal gehir Bekke'nin çevresinde ne yankı ki-onun ölümsüz ışığından, aydınlığından nasibini alamamış bahtsızlar, kârlar da vardı hala...

İşte putperest Havasinler...

İşte Sakifler...

Niyetleri bozuk! Birlik olup-akılları sıra Allah'ın Nuru'nu söndürecekler!

Huneyn Vadisi'nde bu amaçla toplanmışlar... 20.000 kişilik bir kuvvet...

Havasinler'in reisleri Melik, Düreyd isimli yağlı bir kişiyi de görgü ve

bilgisinden yararlanmak amacıyla savaş meydanına birlikte getirmiştir.

Yağlı adam kadın sesleri, çocuk ağlayışları duyunca; "Bunlar da ne oluyor?" diye sormuş, Melik; Askerlerin döñüp kaçmamaları için ailelerini ve taşınır mallarını da birlikte getirdiklerini, söyleyince Düreyd acı acı gülmüş;

"Ordu bir kez bozulup, dağılınca böyle şeylerle toparlanamaz! Eğer mağlup olursanız, bir de kadınlarınızı kendi ellerinizle esir vereceğinizi düşünmüyor musunuz?" diye cevap vermişti.

Ancak askerler onunla alay ettiler!

İslam ordusu 12.000 (10.000 Medine'li, 2.000 Mekke'li) kişiydi.

Dar Huneyn Vadisi'ne sabah alacakaranlığında giren İslâm kuvvetleri

pusudaki düşmanın her yönden ani saldırısı karşısında gafil avlandılar, çığırıp, bocalar gibi oldular... Bir dağılma bir panik baş gösterdi!

Öyle bir an geldi ki Yüce Kumandan'ın yanlarında 15 mücahitten başka kimse kalmadı...

İşte tam bu anda müthiş birşey oldu.

Muhteşem kumandan tek başlarına, nurlu yüzlerinde en küçük bir korku, endişe izi olmaksızın, çift zarhı ve sarıklı miğferleriyle daha da heybetli bir görünüş içinde atını düşmanın üzerine yığıtçe sürüyorlar...

Yapılan bütün müdahaleler boşunadır... Hayvanı kaptetmek mümkün değildir... Süvarisi ise bundan pek memnun görünmektedir...

Ordu darmadağındır... Toplanması, toparlanması da pek mümkün görül-memektedir. Aralarında ilk kez savaşa katılan yeni müslümanlar, müşrikler, hatta münafıklar bulunmaktadır... Ve bu bozguna sevindiklerini belli edecek söz ve davranışlar sergi-lemişlerdir.

Durum gerçekten kritiktir!

Nebiler Nebisi, Sevgililer Sevgilisi, Kumandanlar Kumandanı, bir yanda düşmanın arasına dalarken, öte yandan haykırıyorlar;

"Ya Abbas! Geri dön, askerleri çağır, gelsinler, toplansınlar, dağılsınlar

Hızlı Abbas (RA) gür sesiyle dağılan mücahidleri savaşa, zafere, şahadete, özgürlüğe, ölümsüzlüğe davet etti...

Dağılan ordu toparlanmaya başladı...

Alışık olmadıkları mağlubiyete yaklaşır gibi olmaktan doğan acı, utanç -ve belki de öfke- sanki onları şahlandırmıştı...

Olanca inançları ve coşkunluklarıyla-yeniden-saldırdılar düşmana...

Yüce Elçi mırıldandılar; "İşte şimdi ocak kıştı!"

Yerden bir avuç toprak-ya da kum-alarak düşman ordusuna doğru savur-

dular... Çok geçmeden bir kasırgadır koptu... Düşman neye uğradığını şaşırdı...

Hızlı Ali (RA) ve Hızlı Ebu Talha (RA) düşman çemberini yarıdılar...

Yüce Komutan;

"Ben Allah'ın Elçisiyim, Ben Abdülmüttalibogulları'ndanım, asla yalan söylemem, gelin çevremde toplanın, düşmana karşı durun..." diye haykırıyorlardı.

Ve Allah (CC)'ın yardımını gelmekte gecikmedi... Düşman korkunç bir bozguna uğratıldı...

"And olsun ki Allah, size bir çok yerlerde ve çokluğunuzun sizi böbürlen-dirdiği fakat bir yararı da olmadığı, yeryüzünün geniş olmasına rağmen size dar gelip de bezularak arkanıza dödüğünüz Huneyn gününde yardım etmişti. Bozgunun sonu Allah, Peygamberine, mü'minlere güvenlik verdi ve görmediğiniz askerler indirdi, inkar edenleri azaba (bozguna) uğrattı. İşte inkarcıların cezası budur. Sonra Allah, bunun ardından yine dilediğinin tevbesini kabul eder. Allah esirgeyendir bağışlayandır." Tevbe (9), A, 25-28

Bu savaş sonunda elde edilen ganimetler şimdiye kadar hiçbir savaştan elde edilmemişti.

22.000 deve, 40.000 koyun, 4.000 okka gümüş, 6.000 esir...

Burada ilginç bir kişilikten söz etmek yerinde olacaktır. Safvan ibn Ümeyye

İslamiyet'in en coşkulu karşıtlarından olan bu soylu Mekke'li, Mekke'nin fethi sırasında Hz. Muhammed'in huzuruna çıkarak; "Beni affetmek lutfunda bulundu-ğunu bana bildirdiler." sözüne olumlu cevap alınca; "Fakat ben İslamiyet'i kabul etmek istemiyorum, düşünmek için bana iki ay izin ver." deyince Hz. Peygamber (SAV); "Sana dört ay mühlet veriyorum." buyurmuşlardı.

Resulallah'ın bu jestine karşılık, Safvan Huneyn seferine çıkılırken yardım-cı malsemesiyle birlikte 100 adet zırh gömleği ve 50.000 dirhemi ödünç olarak vermişti. (Resulallah İslam davası için Abdullah ibni Ebu Rabia'dan 40.000 dirhem ve Hüveytip ibn Abdü'l-Üzza'dan 40.000 dirhem ödünç almış ve sefer sonunda iade etmişti)

İşte adı geçen Safvan, Huneyn savaşından sonra Hz. Peygamber tarafından ganimet olarak alınan büyük sayıda koyun sürülerini görüp imrenince, Resulallah onla-rın hepsini-arkadaşlarının onayını alarak- Safvan'a hediye etti. Ve Safvan aynı gün İslamiyet'i kabul etmeye karar verdi.

Öte yanda hur ve bilge ihtiyar Düreyd yanılmamıştı.

O'nun gülünç bulunan görüşleri doğru çıkmıştı.

Esirler arasında olduğu anlaşılan süt kardeşi Şeyma'yı Resulallah (SAV) hemen tanıdılar, gözleri doldu. Hırkasını yere sererek Şeyma'yı yanına oturtular, O'na iltifat ettiler. Güzel hediyeler vererek kabilesinin müslümanlarına teslim ettiler...

Bir zafer daha, bütün acıları, yorgunlukları unutturmuş, İslam Ruhu'na yeni bir güç, bir canlılık kazandırmıştı.

Yeni seferler ve fetihler için müslümanların kendilerine olan güvenleri artmış, pekişmiş düşmanlarına unutulmaz bir göz dağı vermişlerdi.

Kaside-i Bürde

Zamanın ünlü şairlerinden Kâb, Hz. Peygamber(SAV)'i hicvederdi. Bu yüzden Işık Ordu Mekke'ye girdiğinde korkup kaçmıştı. Fakat müslümanlık her gittiği yerde karşısına çıktıkça, Hz. Muhammed'in gücünü ve büyüklüğünü-şairliğinin de verdiği önsesiyle-anlamaya başladı. Müslüman olan kardeşine yazdığı mektupta, Mekke'ye dönüp, af dileyerek İslamiyet'e girmek istediğini bildirdi.

Gelmesine izin verildi... Ve affedildi...

Allah Elçisi'nin huzurlarında O'nun için kaleme aldığı ünlü kasidesini okudu. Peygamber(SAV)'in hoşlarına gitti. Yanlarında-o anda-verecek birşeyleri olmadı-ğundan,-aslında değerini bilen için,dünyanın bütün hazinelerinden değerli olan-hırkala rını çıkarıp Kâb'a hediye ettiler.

Bu yüzden bu manzume(kaside)Kaside-i Bürde adıyla tarihe geçmiştir.

Bu günlerde Tayy Kabilesi üzerine Hz. Ali(RA)tarafından düzenlenen seferde esir düşen zenginliği ve cömertliğiyle ünlü Hatem-i Tai'nin kızı da vardı.

Hz. Muhammed(SAV); O'nu da babasını iyi ve üstün huylarına överek, affetti. Yol harçlığı ve giyecek vererek kardeşinin yanına yolladı.

Bu ve buna benzer davranışları, taraflar arasındaki gerginlikleri yumuşatıyor, O'nu Allah ve insanlar yanında daha bir yüceltiyor, büyütüyor, İslâm'a bakış açılarını-olumlu yönde-değiştiriyordu...

Yine Taif

Taif... Yüce Elçi'nin ilk kez gidişlerinde mahaun ve kırgın döndüğü bahsis beldesi...
 Simdi yeniden ölümsüz evrensel ısk-ses'in hedefi, odağı oluyor...
 Huneyn artıklarının barındığı Taif Kalesi, mukadder sonunun bilincine varmış-ancak inanmanın bilincine varamamış-olmanın dehşeti içinde bekliyor...
 Öncü birliklerin kumandanı Halid bin Velid(RA) ilk tarruzu başlattı.
 Kanlı bir ok cenginden sonuç alınamadı. Müslümanlar 18 şehid verdiler.
 Onsekiz günlük kuşatma sırasında ilk kez mancınık kullanıldı.
 Düşmanın teslim olması için birçok savaş hilesine baş vurulmasına rağmen kesin bir sonuca ulaşılamadı.
 Kuşatma Hz. Peygamber(SAV)'in arzusu ve emirleriyle kaldırıldı. Bu fitne-fesad yuvasını temizlemek mümkün olmamıştı.
 İlahi irade böyle uygun görmüş olmalıydı.

Tebük

Hicri 9.yılın Recep ayı...
 İslâm güneşinin ıplıtısı artık Arap Yarımadası'ndan taşmış, Batı'yı, babası Hak Peygamber Hz. İsa(AS)'nın dininin bozulduğu, karanlıklara gömülen Batı'yı aydınlatmak amaç ve arzusuyla yanıp tutuşmaya başlamıştır.
 Bu düşüncenin aksiyona dönüştürülmesi için Hz. Muhammed((SAV), kumandasındaki onbin atlı(süvari) ve otuzbin yayadan oluşan muhteşem bir orduyla muazzam bir sefere hazırlanmaktadır.
 O yıl Hicaz'da müthiş bir kışlık hüküm sürmekte, ortalığı kasıp kavur-maktadır.

Başta Hz.Ebu Bekir(RA) olmak üzere, ashabın zenginleri ve halk görülmemiş fedakarlıklarda bulunarak-kadınlar mücevherlerini bağışlayarak-orduyu donatılar ve sefere hazır duruma getirdiler. (Orduya Ceyş'ül Üsre denilir)

Hız.Omer(RA)bütün mal varlığının yarısını bağışladığını söyledi.

Hız.Ebu Bekir(RA),dörtbin dirhem getirdiğini,fakat evinde sadece Allah ve Resulünün aynısını bıraktığını söyleyince,büyük bir heyecan uyandırdı.

Bu arada Doğu Roma İmparatoru Heraklyus'un İslâm üzerine büyük bir orduyla sefer hazırlığı içinde olduğu haberi Medine'ye ulaşmıştır.

İslam kuvvetleri işte tam bu sırada-ve tam zamanında-ilahi kumandanı mühemmel zamanlamasıyla,(İslam'ın tecessüm etmiş bir görünüşü)Tebük mevkiine doğru tarihi yürüyüşüne başladı.

İnsanlık tarihinin akışına yeni bir yön ve anlam verecek olan evrensel yürüyüşüne...

Münafıklar,kavurucu yaz sıcağında gerçekleştirilen ağır,ızdırablı yürüyüş sırasında bir takım asılsız ve kasıtlı söylentileri-ruhsal yapıları gereği-ordu içinde yaymaya çalıştılar. *Tevbe (9), 45-49*

Herşeyden haberdar olan Yüce Allah(CC) bir ayetle kundakçuları uyardı; "Sıcakta sefer olmaz diyorlar.Sen,ey Muhammed,de ki;Cehennem ateşi sıcakların en şiddetlisidir.Keski bilselerdi!" *Tevbe(9),A;81*

Sefer gerçekten dayanılmaz güçlükler içinde geçiyordu.Fakat ilerlediler... Durmadan,yılmadan,bıkmadan,usanmadan daima ilerlediler...

Geçtikleri,konakladıkları yerlerde gönüllere İslam'ın ışığını,merhametin vakarını,hoggürüsünü,adaletini...aşıladılar,nakışladılar,mühürlediler...

Tebük'e varılınca Hz.Muhammed(SAV);Heraklyus'a ikinci bir mektup yazarak İslam'a davet etti ve müslüman olan teb'asına iyi davranmasını istedi;

Mektup şöyledir; "Allah'ın Resulü Muhammed'den,Rumların Hükümdarına:Seni İslam'a davet ediyorum.Eğer müslüman olursan,Müslümanların sahip oldukları haklara sahip olacaksın,onlara farz olan(lar)sana da farz olacak.Fakat İslam'ı kabul etmezsen,cizye öde;Çünkü Allah-ü Tealâ buyurdu:"Kitaplar arasında Allah'a ve Ahiret gününe inanmayan,Allah'ın ve Resulünün haram ettiklerini haram tanımayanlarla ve hak dinini din olarak kabul etmeyenlerle zelil ve hakir kendi elleriyle cizye verecekleri zamana kadar muharebe edin"Aksi takdirde,ister Müslüman olsun,ister cizye versin tebeanla İslamiyet arasına girme!"

Ordu Tebük civarında bir su başına vardı..İncecik,cılsız bir derecik...

O büyük,kutlu,soylu ve arınmış ruhlu kumandan,dereden abdest aldılar avuçlarını doldurup tehrar suya döktüler...

O'nun sevgisiyle dolan,taştan,coşan molekül,atomlar,O'na hizmet için adeta çılgınca bir yarışa girdiler...

Su haynadı,höpdürdü,tatı...

Bütün ordu suya kandı...

Bizans İslam'ın heybeti karşısında savaşa girmekten çekindi.Imparator müslümanları teskin etme yolunu denedi ve yeğledi.Hatta Hz.Peygamber'e hediye olarak bir miktar altın göndermiş,ancak ne -Mât'e'de- müslüman elçinin şehid edilmesi sebebiyle bir ceza ödeme söz konusu olmuş,ne de Hz.Peygamber'in bu konudaki tekliflerine cevap verilmişti.

Bu yüzden Resûlallah gönderilen altını(dinarları) diplomatik bir hediye olarak değil de harp ganimeti olarak kabul atmış,askerleri arasında paylaştırmıştı.

Ordunun Suriye'ye toarrus isteğini Resulallah(SAV);"saldırmayana saldırılmaz" prensibini hatırlatarak kabul etmediler.

Hem Şam'da taun salgını da vardı.

Bu sefer,sonuç olarak İslamiyet'in yeryüzüne kuşak kuşak,iklim iklim,perde perde,çember çember yayılışında(evrensel boyut kazanmasında)yeni bir ses,bir soluk,önemli bir adım olmuştur.

Gerçek İnkilab(Ruh İnkilabı)

Hicri 8.ve 9.yıllar...

İslam'ın hemen hemen bütün hukuki,psikolojik,tıbbi,tarihi,etikadi,tarih alanlardaki evrensel-İlmîsıla-ilahi prensipleri(nase) vahiy yoluyla inmiş,tekmil zamanların/mekanların en mükemmel,tek kusursuz sisteminin oluşumu tamamlanmış,23 yıldan beri Hz.Muhammed(SAV) ve dava arkadaşları,insanüstü bir çaba ve iyiniyetle pratik hayata geçirmeye(uygulamaya)çalışmışlar-Allah(CC)'ın yardımlarıyla-tam bir başarıya ulaşmışlardır.

Arap kavmini adeta kışkacı altına alan,tutsak eden,ruhunu allak-bullak eden insaniyetten,medeniyetten uzaklaştıran zina,fuhuş,kumar,faiz,yağmacılık,putperestlik v.b.cirkinliklerden,sapkınlıklardan tamamen temizlenmiş,arınmış,insanlığa her çağda-örnek olabilecek bir "ideal toplum" haline getirmişlerdi.

İnsanlık tarihinin görüp göreceği bundan daha büyük,daha kalıcı bir inkilap(devrîm)düşünülebilir mi?

İlahî imbikten süzülme süzülme temizlenen,arınan(damıtılan)ruhların,benliklerin oluşturduğu örnek bir millet(toplum) evrensel bir topluluk(ümme)müslümanlar...

Evet,bütün zamanlarda/mekanlarda birey ve toplum olarak her insanın her toplumun,her alanda doruklara çıkabilmesi için örnek olabileceği,her dem sthili,geçerli,uygulanabilir,taze kalan tek Sistem olan İslam'ın, yegirdiği,boy attığı,dalbudak saldıgı topraklarda şimdi tam bir huzur,sukun,barış hüküm sürmektedir...

Ve Bizzat Yüce Resul(SAV),yerden göğe kadar haklı olarak;

"-Artık San'a'dan,Mekke'ye kadar(bütün Arap Yarımadası'nda)bir kadın bile tek başına seyahat edecek olsa,kalbinde Allah korkusundan başka bir kaygı taşımayacaktır." buyuruyorlar.

Ne kadar muhteşem,bir ülke için ne büyük bir onur vesilesi...

Bir zamanlar(15-20 yıl önceleri)aynı yerlerde olanlar göz önüne getirildiğinde,inkilabın,bayarılan için büyüklüğü ve sonuçları daha açık ve net olarak orta ya çıkar.

Mescid-i Dırar

Nice mihnetler,çileler,savaşlar sonu ulaşılan bu huzur,barış,kardeşlik... ortamından yine de rahatsız olan-her çağda olduğu,olacağı gibi- hasta ruhlu,sağlıklı dokulara,bünyeye sinmiş virüsler vardı.

Nitekim münafıklar İslâm'a nifak sokmak amacıyla Medîne'de Kuba Mescidi'ne karşı olmak üzere Mescid-i Dırar'ı inşa ettiler.

Mescid-i Nebvî'ye gelmeyecek burada toplanmaya başladılar. Hatta Tebük seferine çıkmak üzere olan Hz.Peygamber(SAV)'e mescidin açılışını yapma teklifinde bulundular.

Olanca iyiniyeti ve Peygamber safiyetiyle teklifi kabul eden Hz.Muhammed'e inen ayetlerle,işin iç yüzü(münafıkların kötü niyetleri ve mescidin bir fitne-fesat yuvası olduğu) anlaşılınca mescid yıktırıldı.Böylece bir ger odağı daha,fazla zarar vermeden dağıtılmış oldu. Tevbe (9), A: 107-108

Hiç kuşkusuz yüce ideallerin(aydınlık fikir,düşünce ve eylemlerin)karşısında her zaman karanlık fikir,düşünce ve eylemler olmuştur,olacaktır.

Aslında yaratılış yasalarına uygun olan da budur...

Böyle olmasaydı insanoğlunun mücadele gücü kalmaz,doğru ile yanlışın gerçek yerleri,önemleri anlaşılamazdı.

İlk Deniz Seferi

Mekke'nin fethinden 7 ay kadar sonra Hicri 9.yılın Rebiülahir ayında Mekke'nin limanı Suayba açıklarında gemilere binmiş Habeşistanlılar görüldü.
Deniz ve kıyılardaki güvenliği tehdit eden bu duruma el koymak amacıyla Hz.Muhammed(SAV), onlara karşı Alkame ibn Mücezzi² 'l-Müdlîc (RA)kumandında 300 kişilik bir askeri birlik gönderdi.

"Serıyyetü'l-Ensari" ya da "Serıyyetü'l-Alkame b.Mücezzis" adıyla anılan bu birlik(müfraz) kıyıya yakın bir adaya çıkarma yapması üzerine zenciler kaçtı- lar ve müslümanlar Medîna'ye geri döndüler.

Bu kemiyet olarak küçük-ancak keyfiyet olarak önemli ve büyük-çıkarma müslümanların denizdeki ilk askeri hareketidir.

Bu çağda amirallerden ve deniz harp filolarından söz etmek pek erken olsa da;müslümanları kıyıları ve yakın denizleri kontrol altında tutabilecek boyutta deniz araçlarına sahip olduklarını söylemek mümkündür.

Bu olayda ortaya çıkan iradedden anlaşılacak olan,İslâm'ın elinin erişebileceği her yerde baskınculuğu izi veremeyeceğidir.

İslâm karada olduğu kadar deniz aşırı ülkelere ve iklimlere de ulaştırılarak tebliğ edilecek,insanlığın huzurunu bozacak,barış,adalet,kardeşlik...ortamını zedeleyecek her türlü olaya seyirci kalınmayacak,aykırı unsurlara karşı gerekli önlemle alınacaktır.

Nitekim bu çıkarma olayından iki yıl önce Bizans hududunda Mû'te(Mu'ta) ye yapılan sefer sırasında da Hz.Peygamber(SAV) deniz yolunu değerlendirmiş,Eğ'ar kabilesinden bir sahabinin başkanlığında küçük bir heyeti denizden Eyle yöresine sevk etmiş,böylece belki orduya bir haber ulaştırmış ya da takviye amacı gütmüştü.

Bu ve benzeri olaylar,Hz.Muhammed(SAV) askeri dehasını,ileri görüş- lülüğünü ve çağından ne kadar ileride,adeta çağlarüstü bir insan olduğunu göstermeleri bakımından iyi değerlendirilmelidir.

Bir Acı Daha...

Sevgili,Aziz Resul(SAV)'ün son doğan oğulları Hz.İbrahim henüz 18 aylıkken rahatsızlandı.

Çocuklarından hayatta kalanlar sadece Hz.Fatıma ile Hz.İbrahim'di.
Küçük İbrahim gün geçtikçe sararıyor,soluyordu.Nihayet bir gün masum temiz ruhu,güçsüz,naif bedeninden ayrılarak göklere doğru kanatlandı.
Sevkatli babanın gözlerinden ılık yaşlar inci inci süzüldü...
Bunlar,rikhatlı bir baba kalbinin acısının,hüsnünün sessiz tanıklarıydı.

Mescid-i Dırar ve oğlunun vefatı dolayısıyla yaşanan acı ve hüsnü verici günler ardından,müslümanlara en dar günlerinde sığındıkları ülhesinde hucak açan, yardım eden,onları koruyan ve bu yüzden Allah Elçisi'nin hoşnudluğunu kazanmış olan Habeş Kralı Necaci'nin ölüm haberi geldi.

Ve O yeniden hüsünlendi...

Bir dostunu,kardeşini kaybettiği için yüreği burkuldu...

Necaci için gıyabında cenaze namazı(salat-ı gaip)kıldırıldılar...

Ve yine bu yıllar (9.Hicri Yıl),İslâm'ın yakın ve uzak çevreye yayacak, tebliğ edecek,öğretecek,sevdiyecek mürşidler(yol göstericiler,öğretmenler)'in gönderildiği günlerdir...

Kutlu Öğretmenler

İslam'ı tebliğle görevlendirdiği seçkinler seçkini öğretmenlere, tebliğciler, davetçilere Hz. Muhammed(SAV) şu talimatı verdiler;

"Kolaylaştırın, güçleştirmeyin, müjdeleyin, nefret uyandırıp korkutmayın. Uyuşunuz, anlaşınız, ayrılmayınız...Halka yumuşak davranınız, barışçıl, birleştirici, hoşgörülü olunuz, şiddet göstermeyiniz..."

Onlar da öyle yaptılar... Ve başarılı oldular!

Arabistan'ın her tarafından, hatta dışından(Süriyeli Gassaniler gibi) 20 kadar delege heyeti gelerek kavimlerinin İslamiyet'i kabul ettiğini, İslam Devleti'ne bağlandıklarını bildirdiler.

Hz. Peygamber, yönetimin teşkilatlanmasında yeni düzenlemelere gidilmesini bu dönemde gerekli görmüştür.

Velhasıl Hicri 9.yıl, İslam için-belki son, kesin ve en kapsamlı-zafer yılı olmuştur.

Bütün boyutları, nassları ve kurumlarıyla iyice ortaya çıkan İslam'ın, artık yaşanması, uygulanması(bireysel ve toplumsal ölçülerde pratiğe geçirilmesi)yağatılması çağı başlıyordu.

Nasr Suresi'ndeki ifadeler bir bir gerçekleşiyordu.

"Allah'ın yardımı ve fetih geldiği ve insanların dalga dalga(akın akın, fevç, fevç)Allah'ın Dini'ne(İslam'a) girdiklerini gördüğün zaman, Rabb'ini överek tesbih et, O'ndan mağfiret(af) dile. O tövbeleri kabul edicidir"(Nasr(110)A;1-3

İşte Suriye'den Hicaz'a doğru uzanan ünlü "Gözyaşı Vadisi", şimdiki ilahi nurdan nasiplerini alan(paylarına/hisselerine düğeni)almaya gelen gösü yağlı, gönüllü yarıncı insanların fevç fevç ahıplarına ve dönüşlerine, kurtuluşlarına özgürlüğe ve ölüm-süslüğe hoşmalarına tanık ve sahne olmaktadır.

Artık adının "Musluluk Vadisi" olarak değiştirilmesi mümkün ve yerindedir.

O, yeryüzünün ve gökyüzünün tüm hazinelerinin ayakları altına serildiği halde dönüp bakmayan, ancak ve yalnız insanın kurtuluşunu düşünen, bunun için seve seve ortaya koyan Muhtegem İnsan'da, en küçük bir kibir, büyükleme, kendine pay çıkar-ma, kasılma, gösteriş izi, belirtisi yok!

O, her şeyin Allah(CC)'dan geldiğine gönülden inanıyor, En Büyük, En Yüce, En Ulu, En Güçlü...O'nun olduğuna da...

Ve insanın yüreğini doğlayan, gözlerini elev alev yakan şu mübarek söz ler de O'nun;

"Kul gibi, köle gibi oturur, kul gibi, köle gibi yemek yerim, yazarım!"

Ne kadar doğru. Allah'a kul köle olmak gerçek özgürlük değil mi?

İşte insanlığın doruğuna, ufkuna yarağan da bu değil mi?

Evet...Her zaman olduğu gibi yine haklıydı Hz. Muhammed(SAV)

Allah(CC)'a "kul", "köle" olmanın sonsuz hazzını, musluluğunu, onurunu verdiği husuru, mutlak özgürlüğü anlatmak istiyordu...

Ah, insanlar!Bunu bir idrak edebilseler, edebilsediler!

O gerçek bir Sultan'dı...Bir mana sultanı...Yanında maddi saltanatın bir çöplük, bir toz zerresi bile olamayacağı mananın sultanı...

Nasr Suresi'nde dikkatli gözlerden, gönüllerden kaçmayan inceler incesi bazı işaretler, sanki bir "bitig", bir "veda" işareti var...

İnsanoğlu'nu En Yüce Hedef'e yöneltmekle görevlendirilen ve bu görevi -Allah'ın büyük destek ve yardımlarıyla-başarıyla yerine getiren Büyük Kurtarıcı'nın artık dinlenmeye hakkı yok muydu?

Bunu ilk sezen-hiç kuşkusuz-kendileriydi...

Müslüman Kâbe...

Hiz. Muhammed Kube'yi putlardan temizledikten-müslümanlaştırdıktan sonra, Hicri 9.yıldan itibaren artık müğriklerin bu kutsal mekana yaklaşmalarını yasakladı.

*İnen vahiyle Kâbe'nin yalnız müslümanlara tahsis edildiği bildirildi.
Teve(9),A;28*

Böylece onu ilk inşa eden Hz. İbrahim ve oğlu Hz. İsmail'in duaları kabul edilmiş oluyordu. Bakara(2),A;127-129

Kâbe... Yeryüzünün yedi iklim, dört bucağına yayılan kadın, erkek, çocuk, her yaştan, her renkten insanı bir araya toplayan, onlara "vahdet" ve "ümme" bilincini kazandıran olağanüstü bir yapı, kutsal bir kurum...

Yeryüzünde evrensel olduğunu iddia eden hiçbir dinde böylesine etkin önemli bir kurum olduğunu söylemek mümkün değildir.

İslam'ın gerçek ihtiyamını ve her şeyden üstün olan İslam kardeşliğinin boyutlarını görmek, o büyük coşkuyu yaşayabilmek için Kâbe'yi ziyaret etmek gerekir.

Hiz. Peygamber'in Haccın yüksek idarecisi olarak atadığı Hiz. Ebu Bekir'in önderliğinde aynı yıl müslümanlar Mekke'ye gittiler.

Resulallah(SAV) bazı sebeplerle Medine'de kaldı.

Müğrik kabilelerle imza adılan andlaşmaların dört ay sonra sona ereceği ilan ettirmesine rağmen, fiili olarak bunun pek önemi yoktu. Çünkü artık bu kabilelerin hemen tamamı müslümanlığı kabul etmişlerdi.

Veda Haccı

Hicri 10. Yıl, Zilkade ayı...

Hiz. Muhammed(SAV)'in bu yıl Hacca gideceği duyuruluyor.

Allah Filisi'ne katılmak, O'nunla birlikte sefere çıkmak, bir an O'nunla birlikte olmak... Hacc, Kâbe'ye O'nunla gitmek...

Bir mü'min için hatta bilseler her insan için, Allah'a kulluktan sonra daha büyük bir onur, bir mutluluk düşünülebilir mi?

Ve işte insanlar, inanan, seven bahtlılar bahtlı insanlar fevc, fevc (akan akan, kol kol...) geliyorlar...

25 Zilkade cuma günü yıkandılar, ihrama girdiler... Öğle namazından sonra Medine'den Mekke'ye hareket ettiler.

Muhtasamı kafilede yâhibini aşkan müslüman(sahabi) var...

Bu kafilde barış, kardeşlik, iyilik, sevgi, güzellik... kafilisi....

İnsanlık tarihinin en seçkin, en aydınlık, en temiz ruhları bu kafilde...

Hem kemiyet, hem keyfiyet olarak büyük, erişilmez topluluk, coşkun bir ıyık kuşağı, bir samanyolu, bir gökkuşağı halinde Medine'den, Mekke'ye uzanıyor, karanlık çölleri aydınlatıyor, ölümsüz ıyılısı göklere vuruyor ve sonsuz aynalardan yansıyarak yeryüzüne, tüm evrenlere, saçılıyor, yayılıyor...

Bu ıyılıya gözlerini, sinelerini, gönüllerini açanlar, açabilenler gerçek mutluluğu ve özgürlüğü tadıyor, açamayanlar talihsizliğin, nasipsizliğin bataklıklarında, burğaçlarında çırpınıp duruyorlardı...

Yüce Resül(SAV) ve ashabı Kâbe hariminin sınırı olan "Zülküleyfe"ye geceleyin vardılar ve geceyi orada geçirdiler.

Sabahleyin yeniden banyo yaptılar...Sevgili zevceleri Hz.Aişe(R.Anha) tarafından mübarek bedenleri kokulandı...İki rekat namaz kıldılar...Ve ihrama girerek Kusva isimle develeriyle yollarına devam ettiler...

Ve Kabe...

Yeryüzünün en eski mabedi...

Müslümanların krblesi...

Olanca görkemi ve sadeliğiyle yürekleri hoplattı...

Müslümanlar için yeryüzündeki en büyük hedef, en muhteşem görüntü...

Çevresinde yâşını aşkın müslüman...Allah(CC),Peygamber(SAV) aşkıyla yanan gönülleriyle,Resulallah'ın "Allahümme Lebbayh!" seslenişine eşlik ediyor Kutsal,coşkun avazları yerleri,gökhleri tutuyor,Çağ'ı,Çağlar'ı sarıyor, sarıyor...

Mürikler korku,şaşkınlık,öfke,kin-belki hayranlık duygularıyla olan biteni anlamaya çalışıyor...

Yâşınlar,anlatılması,tarifi-yaşanılmadan-mümkün olmayan bir ihtişam,vakar,heybet,coşkunkluk,düzen içinde bu olağanüstü görevi yerine getiriyorlar... Ölümsüz Nur'un çevresinde sonsuz yörüngelerinde dönen galaksiler gibi tavaf sürüyor...

Safa,Merve arasındaki "Say" ayrı bir anlam taşıyor...

İnsan ruhunun susuzluğunu gidermek için sonsuz bir çaba,bir hoşuş - turmaca...

Ve semzeyle yalnız bedenler değil gönüller de haniyor...

Uzunca süren yol yorgunluğu, Arafat'taki dinlenişle giderildi.

Yüce Elçi,Ölümsüz Önder(SAV),9 Zilhicce cuma(arefe)günü develeri kusvaya binip Arafat'a doğru ilerlediler ve arada develerinin sırtından(Rahmet Tepesi yamaçlarından)yâşını aşkın(140.000) müslümana(ve bütün zamanlara/mehanlara) harç büyük,tarihi hutbelerini irad buyurdular.

Veda Hutbesi

Tarihin en veciz,en etkili,en evrensel,çağının çok ilersinde,bütün çağlara çember çember yayılan kutlu Ses,tazeliliğini ve önemini her zamanda/mekanda koruyacak olan gerçek anlamda bir "İnsan Hakları Evrensel Bildirisi" niteliği taşıyan hutbesinde şöyle diyordu;

"Allah'a hamd ve senalar olsun.O'nu över,O'nun yardımını diler,O'nun affını isteriz.Ve biz O'na döneceğiz ve nefislerimizin hatalarından,fürlerimizin küstülüklerinden bizi korumasını O'ndan dileriz.Allah'ın hidayete erdirdiğini kimse delaletle düştüremez.O'nun delaletle düştürdüğüne de kimse hidayet edemez.Allah'tan başka hiçbir ilah bulunmadığını tasdik ederim,ve yine tasdik ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Resulüdür.

Ey Allah'ın kulları/Size Allah'tan korkmanızı emrederim ve sizi O'na itaat etmeye davet ederim.Böylece en iyi olanla başlıyorum.

Ey insanlar/Beni iyi dinleyiniz,size açıklıyorum.Belki bu yıldan sonra buraya ebediyen bir daha gelemeyeceğim,sizinle bir daha birleşmeyeceğim.

Ey İnsanlar!Şüphesiz bu günleriniz nasıl mukaddes bir gün ise,bu aylarınız nasıl mukaddes (haram)bir ay ise,bu geyriniz (Mekke) nasıl mukaddes bir geyir ise canlarınız,mallarınız,hanlarınız,namuslarınız da öyle mukaddestir,Rabbinizin huzuruna çıkıncaya kadar tecavüzden korunmuştur.

Ashabım/Yarın Rabbiniz'e kavuşacaksınız.Ve bu günkü her türlü hal ve hareketinizden sorulacaksınız.Sakın benden sonra eski sapıklıklara dönüp de birbirinizin boyunlarını vurmayınız.

Bu vasiyetimi burada bulunanlar bulunmayanlara ulaştırın/Olabilir ki, burada bulunmayan kimse, bunları daha iyi anlayabilen birisine ulaştırmış olur.

Ashabım! Kimin yanında bir emanet varsa onu sahibine versin/Faizin her şeyi kaldırmıştır, fakat sermayesinin aslında hakkını vardır. Ne zulmediniz, ne de zulme uğrayınız. Allah'ın emriyle artık faizcilik yasaktır. Cahiliyetten kalma bu çirkin adetin diğer adetlerle birlikte her tür-lüsü ayagının altındadır. İlk kaldırdığım faiz de dedem Abdülmuttalib'in oğlu(amcam) Abbas'ın faizidir.

Ashabım!

Cahiliyet devrinde güdülen kan davaları da tamamen kaldırılmıştır.

Kaldırdığım ilk kan davası Abdülmuttalib'in torunu(yegenim)İyas(Amir)bin Rabia'nın kan davasıdır. (Bir oğlu öldürülmüştü)

Cahiliyet devrinden kalma görevler de lağvedilmiştir. (Kabe'nin) muhafaza(sı) ve (hacılara) su verme müstesnadır.

Kasten cinayet işleme kısıtla cezalandırılacaktır. Değnek ya da sopa ile işlenip de kasdi görülmeyen cinayet(kan bedeli olarak) yüz deve ile ödenecektir. Bundan fazlasını isteyen Cahiliyet devri insanı gibidir.

Ey İnsanlar!

Bugün Şeytan sizin şu topraklarınızda yeniden etki ve hakimiyetini kurmak gücünü ebediyen kaybetmiş, kendisine tapınılmaktan ümidini kesmiştir. Fakat siz, bu kaldırdığım şeyler dışında, önemsiz gibi görünen ufak tefek işlerinizde ona uyarmanız bu da onu memnun(mutlu)edecektir. O halde dininizi koruman için bunlardan (ya da Şeytandan)sakınınız!

Ey İnsanlar!

Hakikat(Allah'ın barış aylarının ortasına kutsal olmayan bir)ay ilavesi (=nesiye)kafirlerin bir katmasıdır. Küfre sapanlar bu ilaveyle sapmışlardır. Onlar bu ayı bir sene helal, bir sene haram kabul ederler. Bu Allah'ın takdis ettiği(ayları)zahiren takip etmek içindir. Onlar Allah'ın helal kıldığını haram, haram ettiğini helal ederler. Ve şüphesiz zaman, Allah'ın gökleri ve yeri yarattığı gündeki haline dönmüştür. (=katma ayı seneye katması ayı senesini birbiriyle uyuzmaktadır.)Gerçekten Allah'ın Kitabı'nda gökleri ve yeri yarattığı günde Allah indinde ayların sayısı onikidir. Bu oniki aydan dördü kutsaldır.(=haramdır), bunları üçü ard arda, biri ayrıdır. Zilhade, Zilhicce, Muharrem ve Şaban ile Cumada arasında bulunan Mûdarogulları'nın Recep ayı.

Ey İnsanlar!

Kadınların haklarını gözetmenizi ve bu hususta Allah'tan korkmanızı tavsiye ederim. Siz onları Allah'ın bir emaneti olarak aldınız ve namuslarını(iffetlerini) Allah adına söz vererek(Allah'ın emriyle) helal edindiniz. (onlara yaklaşmanız size helal edilmştir.)Sizin kadınlar üzerinde haklarınızı, kadınların sizin üzerinizde hakları vardır. Sizin kadınlar üzerindeki hak(lar)ınız, aile yuvasını sizin hoşlanmadığınız hiçbir kimseye çiğnetmemeleri, siz hariç kimseyi yatağınıza bırakmamaları, sizin izin verdikleriniz dışında sevmedikleriniz hiç kimsenin evinize girmesine göz yumışlıkları ve kötü ilişkilerde bulunmamalarıdır. Eğer raat olmadığınız herhangi bir kimseyi aile yuvasına alırsanız, Allah sizin onları uzaklaştırmanıza, yataklarınızı ayırmanıza ve hafife döyüp sakındırmanıza izin vermiştir. Kadınlarınızın da sizin üzerinizdeki hakları meşru örf ve adetlere göre her türlü yiyecek ve giyeceklerini temin etmenizdir. O halde, kadınlarla ilgili olarak Allah'tan korkunuz ve onlara en iyi şekilde muamele ediniz. Onlar sizin korumanız altına verilmiş narin varlıklardır.

Ey Mû'minler!

Size iki emanet bırakıyorum ki, onlara sıkıca sarılıp uydukça yolunuzu hiç şaşırmasınız. O emanetler Allah'ın Kitabı Kur'an-ı Kerim ve Peygamber'in Sünnet'i'dir.

Mû'minler!

Sözlere iyi dinleyiniz ve iyi belleyniz! Müslüman, müslümanın kardeşi'dir ve böylece bütün müslümanlar kardeşlerdir. Bir müslümanın kardeşine kanı da mal mülkü de helal olmaz(hakkı yoktur.)Meğer ki gönül hoşluğu ile kendisi vermiş olsun!

Ashabım!

Kendinize de zulmetmeyiniz. Kendinizin de üzerinizde hakkı vardır.

Ey İnsanlar!

Cenab-ı Hak her hak sahibine hakkını (Kur'an'da) vermiştir.

Süphesiz Allah her varis için mirastaki hissesini belirlemiştir. O halde bir varis lehine (saklı hissesinden farklı olarak) bir vasiyet yapmaya müsaade (gerek) yoktur. V. bir yabancı lehine yapılacak bir vasiyet (mirasın bütünü'nün) üçte birini aşamaz. Çocuk kimin düşüğünde doğmuşsa ona aittir. Zina eden kimse için mahrumiyet vardır. Babasından başkasına ait soy iddia eden soysuz, ya da efendisinden başkasına bağlanmaya kalkın nankör, Allah'ın gazabına, meleklerin ve bütün insanların ilencine uğrasın!

Cenab-ı Hak, bu gibi insanların ne tevbelerini ne de adalet şahadetlerini kabul eder. (On(lar)dan Ahiret gününde hiçbir ödeme ve karşılık (kurtuluş fidyesi) alınmayacaktır.)

Ey İnsanlar!

Rabbbiniz birdir. Atanız da birdir. Hepiniz Adem'in çocuklarısınız. Adem ise topraktandır. Arab'ın Arab olmayana, Arab olmayanın Arab üzerinde bir üstünlüğü olmadığı gibi; kırmızı tenlinin siyah üzerine, siyahın da kırmızı tenli üzerine bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvada (Allah'tan korkmada)dır. Allah Kat'ında en kıymetli (fiyahasız) olanınız O'ndan en çok korkanıdır.

Organı kesik siyahi bir köle başınıza amir olarak tayin edilse, sizi Allah'ın Kitabı ile yönetirse, onu dinleyiniz ve itaat ediniz.

Suçlu kendi suçundan başkası ile suçlanamaz. Baba, oğlunun suçu üzerine, oğlu da babasının suçu üzerine suçlanamaz.

Dikkat ediniz! Şu dört şeyi kesinlikle yapmayacaksınız: Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayacaksınız. Allah'ın haram ve dokunulmaz kıldığı canı haksız yere öldürmeyeceksiniz. Zina etmeyeceksiniz. Hırsızlık yapmayacaksınız.

İnsanlar!

Yarın beni sizden soracaklar, ne diyacaksınız?

Size Allah'ın mesajını tebliğ ettim mi?

Kalabalıktan ; "Evet! Allah'ın sıçılığı görevini yerine getirdin, bize vasiyet ve öğütlerde bulundun, şahadet ederiz..." diye haykırdılar...

Bunun üzerine Hz. Peygamber (SAV); şahadet parmaklarını kaldırarak kemiyet ve keyfiyet olarak büyük topluluğun üzerine çevirdi ve indirdi; Onları şahit tutarak, kalabalığa doğru üç kez ardarda;

Şahit ol Ya Rab! Şahid ol Ya Rab! Şahid ol Ya Rab! diye seslendiler...

(Hz. Peygamber, bütün cemaatin büyük stilye dinleyebilmesi ve duyabilmesi için özen göstermiş, belirli noktalara yerleştirdiği düşgün konuşan ve "hoparlör" görevi gören-insanlarla her sözünün orada bulunan herkes tarafından anlaşılmasını böylelikle sağlamıştır.)

Aynı gün (9 Zilhicce cuma)inen vahiyde Resulallah (SAV)'ın ilahi görevinin sona erdiğine işaret edilmiştir.

"...Bugün sizin için dininizi olgunlaştırdım (burada din, dini ve ruhani olduğu gibi dünyevi ve maddi yasalar anlamındadır) ve üzerinizdeki nimet(ler)i mi tamamladım. Size din (yasalar, kurallar, nasslar) olarak İslam'ı (Allah'ın iradesine teslimiyet) verip ondan hoşnud oldum." Maide(6), A.3 (son kısım)

Müslümanlar bu tarihi günü kurban bayramı olarak kabul etmiş ve yüzyıllardan beri büyük bir inanç ve coşkuyla kutlamışlardır, kutlamaktadırlar.

Hz. Peygamber (SAV) birkaç gün sonra Medine'ye dönmek üzere Mekke'den ayrıldılar. Yolda kamp kurdukları Rabiğ limanı yanındaki Hum'da damadı Hz. Ali (RA) ile birkaç müslüman arasında çıkan anlaşmazlığı Hz. Ali (RA)'ye hak vererek halletti.

"Ben kiminle dostsam, Hz. Ali (RA) onun dostudur. Ey Allah'ım, Ali'nin dostunun dostu ve düşmanının düşmanı ol!" buyurdular.

Ölümsüzlüğe Doğru

Hicretin 11.yılı gelmişti...

Hz.Peygamber(SAV) şimdi 63 yaşlarına varmıştı ve 40 yaşlarından berisürdürdüğü ilahi,evensel çaba,yıldından yorulmuştu.

Yorulmaktan çok kendisine tevdi edilen olağanüstü,kutsal görevi -Allah'ın izin ve yardımlarıyla-en iyi biçimde yerine getirmiş olmanın sonsuz huzur ve mutluluğunu yaşıyordu.

Uzun Mekke yolculuğundan daha yeni dönmemiş miydi?

Böyle bir yorgunluk-aslında herşeye değerdi!

Sefer ayının 11..(ya da 13.)gecesi gizlice tek bağlarına Cennet-ül Baki kabristanına giderek,orada yatmakta olan ahabını selamladılar ve yakında aralarında

O,artık sonsuzluğa,ölümsüzlüğe yapacağı yolculuğa hazırı.Çünkü kutsal görevinin tamamlandığı Yüce Yaratıcı tarafından bildirilmişti.Maide(5),A;3 Sonsuzluğa doğru atılan her adım O'nu Rabb'ine,Ölümsüz Sevgili'ye daha da yaklaşıtıyordu.

Gece,gündüz gitgide yoğunlaşarak,ibadet,tessbih ve istiğfarlarını sürdürüyorlar.

Kederli değil sevinçliler,mutlular...

Muhteşem Veda Haccı dönüşünden kısa bir süre sonra Medine'de rahatsızlandılar..Belirtileri şiddetli bir baş ağrısı,bütün bedenlerini saran bir kıvrıklık ve yüksek ateş..

Buna rağmen Mescid'e çıkıyor ve imamlık görevlerini sürdürüyorlar...

Hastalıklarının ilk haftasını değişik zeucelerinin yanlarında geçirdiler...

Durumları ağırlaşınca onlardan izin isteyerek Hz.Aişe(R.Anha)'nin odasına çekildiler.

İmamet görevini yapamayacaklarını anlayınca Hz.Ebu Bekir(RA)'in yerini almasını istediler.

Mübarek bedenleri ateşler içinde yanıyordu...Yedi ayrı kuyudan su aldırıp,bununla banyo yaptılar.Hayli faydasını gördüler...Ateşleri bir süre düşer gibi olduysa da yeniden yükseldi...

Bir gün iyiden iyiye halsiz düşen bedenleri en yakınlarından iki sahabe'nin desteğinde Mescid'e çıktılar ve yaklaşan ölümü şu sözlerle ifade buyurdular;

"Allah'ın bir kulu vardı.O'nu bir seçime tabi tuttu.O da Yüksek ve Büyük Olan Allah'ın yanını seçti..."

Sonra Hz..Ebu Bekir(RA)'i öven sözler sarfettiler;O bunu hak etmişti.

"Sohbetleriyle,dostluğuyla,mahyla,canıyla bana insanlar arasında en büyük yardımcı ve destek Hz.Ebu Bekir olmuştur.Eğer bu dünyada bir dost seçmek gerekseydi,buHz.Ebu Bekir'den başkası olmazdı.Allah O'ndan razı olsun!"

Peygamber'in bile böylesine övgüsüne mazhar olan bir insanın derecesini düşününüz...

Hâdis;"Bütün inananların inancı bir tarafa,Hz.Ebu Bekir'in ki bir yana konya O'nunki ağır gelir..."

Hz.Peygamber ve Peygamberlerden sonra insanların en seçkini...

Başta en yakın dostu Hz.Ebu Bekir(RA) olmak üzere,qilesi,O'na canda bağlı dava-ve gönül-arkadaşları(ashab-ı kiram)dehşet ve hayret ,çindeler...İçleri yanıyor,ancak ellerinden gözyaşı dökmekten başka birşey gelmiyor...

O,mahzun ve mütebessim...Tâm bir teslîmiyet içinde görünüyorlar...

Sonra emir buyuruyorlar;

"Bugünden sonra Mescid'e açılan bütün kapılar kapansın,yalnız Hz.Ebu Bekir(RA)'inki açık kalsın."

Bütün bu söz ve davranışlarında, Kendisinden sonra devlet başkanlığın (Emir'ül Mü'minin) uygun ve layık gördüğü kişinin Hz. Ebu Bekir (RA) olduğunu ima ediyordur.

Yine birgün hastalığının hafiflediği bir zamanda Mescid'e gelerek;
 "Ey halk! Kimin arkasına ürdümse, işte arkam gelsin vursun! Kimin benden alacağı varsa işte malım gelsin alsın!
 O kadar ısrar ettiler ki 3 dirhem alacağı olduğunu söyleyen bir sahabiye hemen borçlarını ödettiler.
 Herkesle ayrı ayrı hem şahsıyla, hem devlet işleriyle ilgili olarak helal-
 leşiyorlar...

Daha hastalığının başında kuseye Bisanı sınırlarına doğru bir askeri harekati planlıyordu. Bunun için sevgili evlatlığı Zeyd'in Mü'te (Mu'ta)'da şehid edilmesini intikamını almak üzere oğlu Usame'yi kumandan tayin etmişti. Usame, boşuk burunlu bir zenciydi ve henüz pek gençti. 26 mayıs 632 günâ Usame'yi çağırarak bu görevi ona verdiğini bildirmişti.

Sefer sırasında taşıyacağı sancığı teslim etmiş ve ashabından, Usame'nin kumandanlığa layık olduğunu buna karşı çıkılmamasını istemişti.

Mübarek başları sarılı olarak çıktığı Mescid'te ashabına seslenerek kabirlere gösterilen aşırı ve gereksiz saygı ve bağlılığa karşı çıkarak;
 "Peygamberlerinin mezarlarına secde eden kavimleri Allah (CC) lanet-
 ler! Benden sonra kabrimi sakın ola ki bir secde-tapınma-yeri, bir put haline getirmeyin!"
 buyurdular.

Ve hutbelerinin sonunda, sahabilerin artık tutamadıkları gözyaşları arasında;
 "Allahasmarladık..." diyerek Hz. Aişe (R. Anha)'nin hüccesine çekildiler.

Şahadet Şerefi

Rahatsızlıkları yüksek ateş ve şiddetli baş ağrılarıyla devam ediyor..
 Bu hale geçenlere cevaben;
 "Musibetlerin, acıların en büyükleri nebilere, sonra velilere, daha sonra derece derece Allah (CC)'a yakın olanlara isabet eder..." buyurdular.
 Ve; "Rabb'im! Ölüm anında, ölüm şiddetine karşı bana kolaylık ver, seke-
 ratımı kolaylaştır..."

Ve insanlığı tek mil zamanlarda / mekanlarda Doğru Yol'a, Kurtuluş'a çağırarak mübarek dudaklarından şu sözler dökülüyor;
 "Hayber'de yediğim zehirli keçi etinin acılığını, bütün yakıcılığıyla içim de duyuyorum."

Sonradan İbn-i Mesud, şu doğru teğhisti bulunacaktır.
 "Hz. Peygamber (SAV), Hayber'deki ziyafette (!) yedikleri zehirli etin tesiriyle şehid olmuşlardır."

Hem peygamber, hem gazi, hem şehid..
 Allah (CC)'ın O'na lütfettiği şerefler üstüne şerefler, dereceler üstüne dereceler...

Sahabilerin gitgide yoğunlaşan hüznü ve acılarını içittikleri zaman, büyük bir gayret göstererek Mescid'e teğrif ettiler ve güzel bir hutbe daha irad buyurdular;

"Ey Ahabım! Duydum ki benim bu dünyadan ^{bu dünyadan} düşünlüp üzülmüyormuşsunuz! Hangi peygamber ümmeti içinde ebediyyen kaldı ki ben de -sizin aranızda- kalayım. Biliniz ki ben de her fani kul gibi, tek ölümsüz (baki) olan Allah (CC)'a kavuşacağım! Buna hepinizden çok layığım. Sialer de O'na döneceksiniz! Buluşacağımız yer Kevser Havuzu'nun kıyısıdır. Bunun için kötülüklerden uzak durunuz. Muhacirlere iyi muamele ediniz. Kur'an'a sımsıkı sarılınız..."

Ve işte bütün çağlarda tazeliğini, geçerliliğini, etkiğini koruyacak, sürdüreceğ olan ölümsüz sözler;

"Ey insanlar! Bilin ki günah, Allah'ın nimetlerini döndürür. Doğru yoldan olan halkın idarecileri de doğru olur. İsyân edenlerin idarecileri de zalim olur..."

Artık sonsuzluklara yolculuğa çıkacakları düşeklerine-belki- son kez döndüler...

Emir buyurdular; "Ebu Behir imameta geçsin, namas kaldırsın!"

Hız.Aişe(R.Ahha);babacığının rikhatli ve acılı kalbinin buna dayanamayacağını söylemek istiyor...Fakat tekrar tekrar ısrar ediyorlar...

Üçüncü emirden sonra Hız.Ebu Bekir(RA),bütün zamanları?mekanlarını en güzel,en sade,en uhrevi mescidinde imameta bağlıyor.

O,şimdi daha rahat,huzurlu ve mutlu görünmektedir.

Yüce başları Hız.Aişe'nin göğsünde,sonsuz gökyüzüne dalıyor,bakıyor.bakıyorlar...

Hız.Aişe'nin kardeşi Abdullah(kayın biraderi)ziyaretlerine gelmiş.Elinde bir misvak...Resûl-Allah misvake istekle baktılar...Hemen yumuşatıp verdiler...Dişlerini zarif hareketlerle misvakladılar.

Sık sık baygınlaş geçiriyor,ayılıyorlar...

Bir ara kağıt/kalem getirilmesini,birşey yazdırmak istediklerini söylediler.Rahatsızlıkları sebebiyle bağındakiler bir kararsızlık ve bocalama geçirdiler...

Başları son arzularının yerine getirilmesi gerektiğini söylediler...

Fısıltılar,tartışmalar uzayıp giderken O;

"Beni kendi halime bırakınız.Şu an bulunduğum mevki(manevi makam) sizlerin çağırıldığı yerden çok daha hayırlıdır."

Yazdırmak istedikleri bir sır olarak kaldı böylece...İlahi Hikmet ve Kudret böyle uygun görmüş olmalıydı...

Fatıma İle

Günlerdir bir gölge gibi sessiz,sedasız dolaşan,acısını içine atarak,nadide bir gül gibi sararan,solan Hız.Fatıma'yı,sevgili kızlarını istedikler.

Geldi...İşaret ettiler yaklaştı... Ta ki titreyen dudaklara hulağı değdi de-gecek...

Fatıma'nın soylu yüz çizgileri derin bir acının belirtisi olarak gerildi,güzel gölgesi doldu...

Birkaç saniye sonra sanki o müthiş acıyı çeken O değilmiş gibi,bir anda değişen,rahatlayan,huzura kavuşan bir ruhun yüzdeki yansıması,gülşen bir tebessüm.

Bütün zamanların en anlamlı,en hüzünlü tablosu...

İlk önce;

"Artık ölmek üzereyim.Allah(CC)'a emanet ol!"

İkinci kez;

"Bana ilk kavuşacak olan sensin!" buyurdıklarını söylüyor Hız.Fatıma daha sonra...

Ve-gerçekten-altı ay içinde ,en güzel çağında sevgili,aziz babalarına kavuştu-güzeller güzeli,soylular soylusu Fatıma... Ve muradına erdi...

Batı dünyasına İslâm'ın ölümsüz ışığını götürmek,Allah(CC)'ın ve Peygamber(SAV)'in adlarını duyurmak,adaleti,barışı,kardeşliği,sevgiyi,huzuru...egemen kılmak için çıkılacak seferden önce dev ordunun başına Bizzat atadığı genç komutan da ziyaretlerine geliyor.(27 Sefer 11-25 Mayıs 632)

O'na dua edip muvaffakiyetler temenni ediyor.

Bu günleri gördüğü için de Yüce Mevlâsı'na şükrediyor.

Artık İslâm evrensel çapta başarılarla doğru daha uzun ve emin adımlar atmak üzeredir.

Son Saatler,Dakikalar,Saniyeler...

Rebiü'l Evvel ayının 13.pazartesi(8 Haziran 632)günü sabahı Kendilerinde bir hafiflik,iyileşme hissederek,hücrelerindeki perdeyi araladılar ve hüznü bir veda içinde O'nun namaz kılmakta olan sahabilerine(yiğit dava arkadaşlarına) baktılar.

Bembayat kesilmiş yüzlerinde pembe(gül rengi)bir tebessüm vardı.
O'nu hissettiler...Saftar dalgalandı,namaz bozulur gibi oldu...Yerlerinde kalmalarını ve devam etmelerini işaret buyurdular...

Hı.Ebu Bekir(RA)'ın imamlığında farza başlandığında ani bir karar ve gayretle hücrelerinden çıktılar,saffera doğru ilerlediler.
Durumu bilen Hz.Ebu Bekir(RA) mühtedun çekilmek istediysede,O, kalması için işaret ettiler.

Cemaat Ebu Bekir(RA)'e,Ebu Bekir O'na uydu...
Sahabiler-kuşkusuz-hayatlarının en hüznü,ama en anlamlı namazlarına kuldılar...

Birbirlerini arayan,soran gökler...
Ümit ışıklarının par par yanıp söndüğü mahsun,müslüman gözler...
Acaba sevgili Peygamberleri iyileşiyor muydu?
O,yine mütebessim,yakıcı bir sevgi ve saygı halesi içinden geçerek odalarına çekiliyorlar.

Yeniden ağırlıyorlar...
Fatma bağcılarında bir ıstırap,sabır ve hüznün anısı gibi öylece...
"Kimbilir babacığım ne acılar çekiyor?" deyince O;
"Babasının sevgili kuzusu,bugünden sonra artık babacığın hiç acı çekmeyecek..." buyuruyorlar...

Rahatsızlıklarının onüçüncü günü...Pazartesi...
Medine'de,Mekke'de,Arabistan çöllerinde,dünyada,ufuklarda,eurenlerde bir gariplik,bir başkalık var...

Bir büyük olayın oluşuna tanıklık edecek,içinde başlangıcın ve sonun olduğu unutulmaz "an"ın gelmek üzere olduğunun bilinci mi bu,bilinçsizliği mi?
Günbatımı yakın...

Güneş,güneş,bagka bir alem...Onun dilinden anlayabilenler anlar halinden,nasıl için daha bir yandığını,havru olduğunu...

İçinde Allah(CC) buyruğunun ne bir saniye geri kalması,ne bir saniye ileri alınması muhal...

Ölümsüz,evensel yasalar En Sevgili "kul" için de geçerli...
Cebrail(AS) ve Asrail(AS) kapıdalar...
Cebrail(AS) görevli Melek'in Allah(CC)'ın emrini yerine getirmek üzere izin istediğini bildirdi edeple...

Usame ve ordusu dehşet içinde...Genç kumandan atını eyerlerken anne haykırıyor;Ne yapıyorsunuz?Allah'ın Resülü vefat etmek üzere...!
Usame'nin kolları iki yanlarına düşüyor...Ahlını cynatmak üzere...

Başları,içinde en ulvi,en soylu düşüncelerin nova nova kaynaştığı,o nebülözümü başları,saçtığı coşkun,ölümsüz ışıltılarla insanlığı tek mil samanlarının/mekanlarının karanlık ufuklarını aydınlattığı -ve Kıyamet'e dek aydınlatacak olan-alev alev yanan mukaddes başları Hz.Aişe(R.Anha)'nin göğsünde,dingin,muhteşem,gür,uzun kirpikli şahane siyah gözleri açıldılar,göklere doğru yöneldiler,sanki göklerin bütün ışıklarını toplayan nurlu yüzlerini daha da aydınlatan bir tebessümle birlikte birşeyler mırıldandılar... "Lâ ilâhe illâllah...ruh tes limi ne(güç)şeymiş..."

Ve son nefes...Kalkan şahadet parmağı...
"Er'Refik-ül Âlâ..." (Yüce Dost(Ulu Rabb'im)la beraber...)

İnsanlık tarihinin en yüce, en soylu dehasının ışıltılarıyla taçlanan bu güzelim has hainat çarındaki kutsal olağanüstü görevini yerine getirmiş olmanın; mistisizme huzar ve mutluluğu içine, başta dünyalar da ebediyen sığdırmaz, ebediyen Tek Dost'un ve Biricik Ölümsüz Sevgili'nin yıkılmaz saltanatında parıldamak üzere sönüyor. Fakat sönerken bile yeryüzüne(bütün samanlara/mekanlara)saçtığı ışıltılar O Gün'e dek insanlığı aydınlatmaya yetecek de artacak kadar gür ve coşkuludur...

Sen şimdi ve ebediyyen ey yüce Resul, Sevgililer Sevgilisi'yle birlikte O'na yakın olmanın, O'nun Ölümsüz Varlığı'nda yok olmanın -Vuslat'a ermenin-erilmiş-mez hasını, onurunu, mutluluğunu tadıyorsun!

Çünkü Sen, yalnız Sen bu onura, bu mutluluğa gerçekten hepimizden çok layıksın! Çünkü İnsan'a en yararlı olan Sen'sin/Ne mutlu sana!

Yarın Mahşer'de, ey Sevgili Mevlâ'mız, isin ver de Resul(SAV)'ün biz günahkar kullarına şefaats etsin!

Allah(CC), peygamberler, şehidler, melekler... En az doğduğu gün kadar sevinçliler... Yorgun, yaralı, soylu, pak Ruh'la artık ebediyyen birlikte olmanın sevinci, mutluluğu, coşkusudur bu...

Ey sevinç! Ey ilahi haykırış! Bize de, bize de ipek kanatlarını deşdir... Bu ıdırabımız az olsun hafiflesin...

Her adımımızda, her soluğumuzda O'nun yüce benliğini hissederek yaşa -mayı ve Sonsuzluk Yurdu'nda O'nunla birlikte olmayı lütfeyle...

Mübarek sırtlarındaki 'nübüvvet mührü son nefeslerinden hemen sonra silindi, kayboldu...

Alçakgönüllü, gösterişsiz Peygamber evinde bir ince haykırış...

O yana doğru koşuşanlar, koşuşmalar...

Ufuklar alev alev...

Çöller suskun ve mahsün...

Elem ve savınçla sarsılan yerler, gökler...

Dağlar, taşlar, kurtlar, kuşlar, ağaçlar, okyanuslar, evrenler... boynu bükük, suskun...

Büyük ölüye karşı son saygılarını, görevlerini yerine getiriyorlar...

Ebu Behir evinde... Henüz haberi yok...

Hı. Ömer, Hı. Osman ve Hı. Ali adeta şoke olmuşlar... Diğer sahabiler de öyle... Kuşkusuz en derinden sarsılanlar Ehl-i Beyt...

İslam çadırının muazzam yapısının ölümsüz mimarı göçmüştü bu yalan(cı) dünyadan...

Ama çadır dimdik, sapasağlam ayaktaydı...

Haber öylesine beklenmedi, çarpıcı, çıldırtıcı, öylesine elem verici ve inanılmazdı ki!

Özellikle Hı. Ömer öylesine bir ıdırab ve şaşkınlık humması içinde ki, ağzından dökülen-hayır elinde olmadan fıskıran-şu sözlerin farkında bile değil;

Kılıcını çekmiş haykırıyor; "-Hayır, hayır O ölmedi, O ölmez! Kim Allah'ın Resülü öldü diyorsa onun boynunu vururum..."

Acı haberi tez alan Ebu Bekir(RA) kutlu eve geldi. Büyük bir metanet içinde-ama gözleri dolu dolu-hücreye girdi... Kutsal bedeni örtün örtüyü usulca keşfetti, güzel dostunun yüce alnını şevkatle, sevgiyle, saygıyla öptü...

Ve yüreği kavrula kavrula şöyle mırıldandı; Aslında bu duyabilenler için bütün zamanlara/mekanlara yayılan bir haykırıştı;

"Allah'a and(kasem)olsun ki, Peygamber ölmüştür. Allah rahmet eylesin!

Ve o güzeller güzeli, soylular soylusu yüze bakarak;

"Hayatında güzeldin, ölümünde de güzelsin! Bir kez öldün artık bir daha ölmeyeceksin!"(Ölümü tatmayacaksınız!)

Hı. Ömer(RA)hala o garip hal içinde, tamamiyle yatışmış değil!

Üstün, dengeli hisliği ve soğukkanlılığıyla Hı. Ebu Bekir(RA)duruma hakim olmaya çalıştı. Mescid'e geçti, minbere çıktı... Alışılmış giriş sözlerinden sonra, önce şu mealdeki ayeti okudu;

"Muhammed,sadece bir elçidir..O'ndan önce de başka elçiler gelip,geçmiştir.O halde şimdi O,ölse ya da öldürülecek olsa,siz ökçelerinin üzerinde geriye mi döneceksiniz?Kim ökçe(ler)i üzerinde geriye dönerse,bununla Allah'a asla bir zarar veremez.Allah şükredenleri-bir gün-mutlaka mühafatlandıracaktır...."Al-i İmran(3)A;144
(Bazı kaynaklarda bu ayeti bir ara ayıldıklarında Kendilerinin okuduğu belirtilmektedir.)

Bu konuda Kur'an-ı Kerim'de şu ayetler de gösterilebilir;
"Senden önce(ey Muhammed),hiçbir insana ebedi yaşam(hayat)vermedik.Şimdi sen ölürsen onlar ebedi mi kalacaklar?Her nefis ölümü tadacaktır.Biz sizi sınamak için toprak da hayra da müptela kılıyoruz.Ve(sonunda)Bize döndürüleceksiniz."

Enbiya(21).A;34-35
"(ey Muhammed),sen de öleceksin,onlar da ölecekler.Sonra siz,Kıyamet Günü Rabbinizin Divanı'nda davalayacaksınız..."Zümer(39),A;30-31

Ve ardından Hz.Ebu Bekir(RA),başta celalli Hz.Ömer(RA)olmak üzere herkesi teskin eden,yatıştırıcı,aqlını başına getiren şu şahane sözleri sarfetti;

"Her kim Hz.Muhammed(SAV)'e inanıyorsa,bilsin ki O da-her fani gibi-ölmüştür.Kim Bir Allah(CC)'a tapıyorsa bilsin ki Allah(CC) ölmez,ölümsüzdür,ezelî ve ebedîdir."

Sözler etnisini büyük ölçüde göstermişti.Ancak kalblere hükmetmek mümkün değildi!

O'na,karanlıklardan aydınlıklara,bataklıklardan utu doruklara,bulutlara,ufuklara,yıldızlara...çıkardığı benliklerin haklı olarak duydukları,besledikleri derin,içten sevgi ve saygı,şimdi O'na duyulan hasrete dönüşmüş,daha yakıcı,kavurucu bir hal almıştı.

Gönüllerde kabaran,patlayan gözelerin,pınarların,gözlerden sel sel taşan gözyaşları bu ateşi ne kadar yumuşatabilirdi !

O'nun vefatına melekler de ağlıyordu...Ancak onların gözyaşları acıdan mıydı,sevinçten miydi Allah(CC) bilir...

Son Görevler

Medine ağlıyor...Mekke hıçkırıyor...Arabistan haykırıyor...Çölleriyle,denizleriyle,ç,icekleriyle,ormanlarıyla,dağlarıyla,kuşlarıyla,insanlarıyla,cinleriyle...yeryüzü ağlıyor...

Artık o yüce insan,büyük ruh,o mükemmel kul,kutlu beden yok yeryüzünde...

Fakat şu da ölümsüz bir gerçek...

"Her nefis ölümü tadacaktır..." (4/78 - 21/34-35 v.b.)

O peygamberce tattı...En sevgili kul olarak,en içten sevgili olarak tattı..Bir başkası velice,bir diğeri şehidçe,başka biri kafirce tadacak!Ama mutlaka tadacak!

O'nun sonsuzluğa,ölümsüzlüğe yolculuğuna dair,belki en güzel sözü Enes bin Malik(RA) söylemiştir.

"Allah Resulü'nün Medine'ye geldikleri günden daha aydınlık,Medine'de vefat ettikleri günden daha karanlık(kasvetli)bir gün görmedim..."

Yapılan tartışmalardan-belki ilahi bir işaret üzerine-üzerindekiler çıkarılmadan gasledildiler ve "paygamberlerin vefat ettikleri yere gömülmeleri"mealindeki hadislerine uyularak son nefeslerini verdikleri hücrede kazılan kabre defnedildiler.

Gasil ve defin sırasında ortalığa hiçbir kokuya benzemeyem ihtimal Cennet kokularından-bir rayiha yayıldı...

Sevgili ve müjdeli kızları Hz.Fatıma(RA);taze kabrin başına geldi.Olanca gücüyle kendini toplamaya çalışarak narin avuçlarını kara toprakla doldurdu,yüzüne sürdü,başına saçtı ve şu şiiri(mersiye)i okudu;

Ahmed Aleyhisselam'ın toprağını koklayanın hali ne mi olur,
Ömür boyunca güxel koku koklamamak!
Benim üzerime öyle musibetler döküldü(çöktü) ki,
Onlar gündüzlerin üzerine dökülselerdi gece olurlardı belki...!

Ve bir mersiye;
Ey Rabbina,Kendisinden daha yakın bulunmayan Babam!
Ey Rabb'ın davetine icabet eden Babam!
Ey vefatını Cebrail'e haber verdiğimiz Babam.
Ey makamı Fırdevs Cenneti olan Babam!

*

Gökyüzünün ufukları tozlandı,
Güneş dürlütüp ışığını kaybetti!
Gecesi,gündüzü karanlıklara gömüldü.
Peygamber'den sonra yeryüzü
O'na duyduğu teessür ve ızdırabdan dolayı
Bir kum yığını haline geldi!
Varsın O'na Doğu'nun,Batı'nın şehirleri ağlasın!
Mударlar ve bütün Yemen kabileleri O'na ağlasın!
O'na yüce dağlar,ovalar,örtülü Beytullah ve Rükünler de ağlasın!
Ey Peygamberler Hatemi olan Babam,
Furkan'ı indiren Sana getirdi Salat-ü Selam....!

Yeryüzü Ve Gökyüzü...

Evet;"Her nefis ölmü tadacaktır"(4/78 - 21/34-35 v.b.) ilahi buyruğu
gereğince o da,"Feleklerin yüsü suyu hürmetine yaratıldığı..."O Aziz İnsan da geçici
dünyadaki "geçici hayatını" tamamlamış ve kara toprağa girmiştir.

Ondan gelmiş,O'na dönmüştür...

Kendi ifadesiyle;"Bir ağacın altında gölgelenen bir yolcu gibi..." bu yalın
dünyadan gelip gitmiştir...

Ama ardından silinmes izler,ölümsüz hatıralar bırakarak...

Olağanüstü bir manevi mirasa karşılık maddi olarak bıraktıkları ise

şunlardır;

Peygamber'in ne kölesi ne de hayvanı vardı.Sadece beyaz bir katırı,silâ ve
ırgı(hılc,ok v.b) ve bir miktar arasisi vardı.Arazilerinin gelirinin ailesi için harcanmasını.
Kalanının da devlet hazinesine devredilmesini emretti.Şu halde miras olarak bırakacak
hiç ya da söz etmeye bile değmeyecek kadar az sevi vardı.Kılıcı damadı Hz.Ali(RA)'de
kaldı.O,mal-mülkü hakkında bu şekilde bir karara varduktan sonra eşi Aişe(R.Anna)'ye
elindeki parayı(tamamı 7 dirhem) ne yaptığını sordu.O,parayı çıkarınca,Hz.Peygamber,
"mülkiyeti altındaki bu parayla Allah'ın huzuruna çıkmaktan utanacağımı" söyleyerek,
bir an önce fakirlere dağıtılmasını emretti.Kendisine ait bir sırh,şehirde bir Yahudi tüc-
carında 30 sa' ölçeğinde arpa karşılığı rehindeydi.Muhtemelen bu sırh daha sonra ailesi
tarafından geri alınmıştır.

İşte dünya hayatının boşluğunun bilincinde olan büyük bir ruhun
miras olarak bıraktıkları!

İşte bu yitendendir ki;inanon,gerçekten inanon her ruhun ve selim aklın
böylesine muhteşem bir gerçek önünde boyun bükmesinden,saygıyla eğilmesinden daha
normal,daha mantıklı bir davranış var mıdır ?

Ölümlü hayattan,ölümsüz hayata açılan sihirli Kapı'ya,ya da bu Kapı'
yı açan güce ölüm adını yakıştırmışız.Ve ölüm kelimesi-nedense-ürkütücü bir çağrışım
yapar olmuş gönül çeperlerimizde,göklerimizde...

Oysa,"insan"denilen yaratılmış varlığa-hi Yüce Allah Bizzat,"Ben ona(insula)Ruhumun diriltici soluğundan üfledim."buyurmaktadır-"ölmek" muhaldir, uzaktır,yaraşmaz...

Bunu böyle kabul edebilen her beyin, Yüce Resul'un hayat değiştirmesi-ne yerlerin ve göklerin-topyekün evrenlerin-niçin sevdiğini daha iyi anlayabilir.

Ve bu kutsal sevinci,coşkuyu,mutluluğu paylaşacağı "altın an"ın gelmesini tam bir iman bilinciyle-inançlı olarak sonnefesini vermek ümidi ve arzusuyla-beklemesini bilir.

Bu büyük göçün ardından kopan,kopacak olan fırtınalardan kendini korumasını da!

Utular Ulsu,merhametliler merhametlisi Allah(CC),bütün insanların bu yolda sabır,sebatla yürüyenlerin,düşünenlerin,davrananların her zaman yanında olmuş olacaktır.

*Rabb'im!Sen bisleri-inananlar olarak-doğru yoldan ayırma,günahlarını bağışla,Huzur'una "müslüman" olarak çıkmayı nisp eyle!Amin!
İnanmayanlara da "hidayet" lütfiyle...*

O Kimdir...?

Hı Muhammed(SAV) kimdir:

İnsanlık tarihindeki yeri nedir?

Neler yapmıştır,insanlığa neler vermiştir?

Bu-ve bunlara benzer-sorulara cevap aradığımız ve verdiğimiz zaman O'nun büyüklüğünü,en büyük insan olduğunu daha iyi anlamış olacağız.

O,peygamber,dava adamı,baskumandan(asker),hatip,gerçek bir önder (devlet adamı),ilahi yasaların uygulayıcısı,iyi bir aile reisi,iyi bir eş,altın kalbli alçak gönüllü,rikkatli,sarif,ince ruhlu,güzel bir insan...

Öncelikle ve özellikle biz müslümanlar-genelde bütün insanlar için- her alanda örnek ve model alınabilecek tek evrensel kişilik,benlik...

Aradan 14 yüzyıl gibi uzun bir zaman kuşağı geçtiği halde;eskiyip unutulmak şöyle dursun,değerine her gün değer,tazeliliğine her gün tazelik katılan,her zamanda/mehanda insanlığın problemlerine çözüm getirecek yeni bir hükmü(yorumu)ortaya çıkarılan,çıkarılabilecek olan,insanlık tarihinin en gelişmiş,en yetkin,en etkilileyici,kusursuz evrensel Sistemi'nin (İslam Dini'nin) mübelliği olan Hı Muhammed(SAV)'i anlamak-hele günümüz insanının-bircik amacı ve hedefi olmalıdır.

O'nun tebliğ ettiği Din ve en büyük mucizesi olan Kur'an-ı Kerim,gerçekte olağanüstü bir olay,insanlık tarihinin bütün çağlarını dalgalandıracak bir Ses,aydınlatacak sönmez bir ışık(çerağ)tır.

İnsanlık tarihinde hiç kimse (bireysel ölçüde)böylesine büyük,evrensel,olağanüstü bir "dava"yla ortaya çıkmamış-başka peygamberler çıkmış olsalar da çoğu bölgesel etkinlik göstermişler,evrensel çapta bu kadar başarılı olamamışlardır-böylesine eziş bir idealin gerçekleşmesi iç,n böylesine coşku ve içtenlikle hayatını adamamış ve gerçekleştirmesine kendi gözleriyle tanık olmamıştır.(Veda Haccı'nda yüzbini aşkın müslümana(dav arkadaşına) verdiği hutbe(büyük söylev)hatırlanmalıdır)

Bu,yalnız bu başarı bile O'nu,bir insan olarak evrenselleştirmeye,ölümsüzleştirilmeye yeterlidir.

Evet O,bir insanın olabileceği "herşey" olmuş,başarabileceği en büyük işi başarmıştır.

Ey İnsanlık!Zavallı çağdaş insanlık!Sen,O'nun,çağlarüstü evrensel öğretisinin ölümsüz prensiplerini anlayacak düzeyde bir ruh ve kafa yapısına kavuştuğun-ruhuna ve beynini o düzeye çıkarabildiğin ve bu prensiplerini hayatının her alanına uyguladığın gün,inan ki dünya ve ahiret mutluluğunu kasandın demektir.Ah,bunun bilincine bir varabilsen!

O günler gelecek,mutlaka gelecek!

Fakat ah!İnsanlık o güne değin çok,pek çok şey(ini) yitirmiş olacak!

Analiz...

O, insanın yaratılış ve yeryüzüne atılış gayesini en üst düzeyde, tam anlamıyla-bütün boyutlarıyla-kavramış,özümsemiş,hayatına uygulamayı-Yüce Yaratıcı'nın öğretimi ve denetiminde-en iyi biçimde başarmış "yaşama sanatı"nda doruklara çıkmıştır.

Gerçek bir "insan",bir "kul" olarak yaşamış,onurlu ömrü boyunca bu evrensel,kozmosik düzeyi,çizgiyi tutturmayı başarmıştır.

Ailesine,çevresine,içinde yetiştirdiği topluma ve insanlığa hem aile yaşantısında,hem devlet idaresinde,hem toplumsal ve bireysel ilişkilerinde,hem de en yüce görevi olan Allah Elçiliği(peygamberlik) görevinde eşsiz bir örnek olmuştur.

İyi,ideal bir eş,mükfık bir baba ve dede,kudretli ve adil bir devlet başkanı,kahraman bir başkomutan...ve hepsinin üzerinde mükemmel bir insân,dahası bir peygamberdi O...

Öğretisinde,insanları ne Cehennem ile korkutmuş,ne de Cennet vaa-fidiyle kendine çekmeyi denemiştir.Her meseleyi açık açık,dobra dobra,yiğitçe,peygamberce,konuşmuş,insanın yaşamasının biricik(en büyük) gayesinin Allah'ın hoşnudluğunu kaza-mak,O'na "iyi bir kul" olmak olduğunu telkin etmiş,Kendisi de yaptıklarına karşılık en büyük ödül olarak ~~aynı değeri kazanmayı hedeflemiştir.~~ ^{arzulanmıştır.} ~~Palma yitmiş,gül, gülser yitmiş,hiç nametli,hoşgörülü,sevgi dolu~~ ^{hişliliği ve davranışları,} insanların gönüllerini fethetmesine,O'nun çevresinde toplanma-larına,O'na sevgiyle,saygıyla bağlanmalarına,inanmalarına yetmiştir.

Her insanda-çapına göre-bulunan,ancak O'nda en zengin olan ilahi cevheri Bizzat Allah kudret elleriyle işlemiş,yoğurmuş,yerleri,gökhleri tekmil zamanlarda mekanlarda aydınlatacak kadar gür ışıltılar saçan sonsuz kıratlı bir elmas,bir pırlanta haline getirmiştir.

Son Sözler...

O,her ne kadar hayatında da muazzam bir zafer,büyük başarı(lar) kazandıysa da,asıl zafer gimdi,ölümünden sonra başlıyordu.

Sonsuzluk Yurdu'na tegriflerinden(göçlerinden)yüz yıl sonraki zaman mekan kuşağına göz attığımızda,Hız Muhammed (SAV)'in torunlarının Loire kıyılarında Indus kıyılarına,Poitiers'ten Semerkand'a kadar uzanan bir dünyada hüküm sürdüklerini görürüz. (1)

Bu alan,şağı yukarı yeryüzünün üçte birine denk bir coğrafyaya teka-bül etmektedir.

Ve bugün artık,İslamiyet,tazeliğini geçerliliğini,uygulanabilirliğini hiç kaybetmeyen,aksine güçlendiren ölümsüz,kusursuz bir hayat sistemi olarak her renk ve ırktan insanlar arasında-ve yeryüzünün bütün coğrafyalarında-kendisine yandaş bulmakta her geçen gün gücünü ve yayılma hızını arttırmakta,inanın gönüllere-insanlığın kurtuluşunun yaklaşması dolayısıyla-sevinç ve mutluluk vermektedir.

"Bütün dünyada-ve çağlarda-hiçbir büyük adamın Hz.Muhammed ka-dar çok çekistiricisi olmamıştır." (2)

"Hz.Muhammed'u karşı en yaygın olarak ileri sürülen suçlama onun bir düsmeci olduğu,ihtiraslarını ve açgözlülüğünü tatmin için,kendisinin de sahte olduğunu bildiği dini kurallarını yaydığıdır.Eğer Hz.Muhammed samimi olmasaydı,İslâm Dini'nin bu gelişmesi anlaşılabilir bir şey olurdu.Bu noktayı yüzyıldan daha fazla zaman önce Thom as Carlyle olanca gücü ile savunmuştur." (3)

(1):Hazreti Muhammed;Maxime Rodinson(Çev;Atilla TOKATLI),Sh:282

(2)-(3):Hazreti Muhammed(W.M.WATTY(Çev;Hayrullah ÖRS),Sh:243-244

"O zamandan beri de bu fikir gittikçe daha çok bilginler tarafından benimsenmiştir. Hz. Muhammed Mekke devresinde(döneminde), din dışında biri için hiçbir başarı umudu görülmeyen zamanlarda sabırla katlandığı eziyet ve imtihanlara göğüs gerdiği sadece O'nun kendisine ve Allah tarafından verilmiş olan ödevine olan derin imanı ile açıklanabilir. Eğer samimi olmasaydı Ebu Bekir ve Ömer gibi sağlam ve dürüst karakterli insanların sadakat ve candan bağlılıklarını nasıl kazanabilirdi? Tanrı'ya inananlar için de, Allah'ın İslam'ın gibi büyük bir dinin yalan, dolan üzerine kurulmasına nasıl müsaade edebileceğini düşünmek gerekmez mi? Şu halde Hz. Muhammed'in samimi kabul için önemli sebepler vardır. Eğer bazı hallerde yanlışmışsa, hataları yalanlardan ya da bile bile düsmecilikten doğma değildir." (1)

"Zeyneb'le evleniş cinsi isteklere bir taviz mi, yoksa daha aşağı bir ahlak seviyesine ait olan "evlatlık" müessesesi gibi istenilmeyen bir adeti ortadan kaldırmak için siyasi bir tertip miydi? Hz. Muhammed'e karşı suçlandırmalar dosyasının bazen sanıldığından çok daha kayıf olduğunu göstermek için bu olayların gerçek anlam-ları üzerinde yeteri kadar durulmuştur." (2)

"Bununla beraber bu iddiaların tartışılması bir ana meseleyi ortaya koyar; Hz. Muhammed hakkında ne hüküm vermeliyiz? Kendimizi O'nun zamanına ve O'nun milletine koyarak mı, yoksa bugünün Batı'nın daha iyi bir düşüncesine göre mi, çağdaşlar için en iyi hükme varmalıyız? Hz. Muhammed'in müessesesi, çağdaşlar için ahlaki eleştirme konuları olmadıkları açıkça görülür. Onlar da Hz. Muhammed'in bazı yaptıklarını eleştirmişlerdir, ama bunun sebebi boy inançlar, yahut bu işlerin sonuçlarından korkmadır." (3)

"Eğer Hz. Muhammed'in yaşadığı çağ da göz önünde tutulursa ihanet ve zevk düşkünlüğü iddiaları dayanaksız kalır. Hz. Muhammed'in çağdaşları O'nda hiçbir ahlaki kusur görmemişlerdir. Aksine modern Batı'lıların kınadıkları bazı davranışları Hz. Muhammed'in zamanındakilerden çok üstün olduğunu anlatır. Hz. Muhammed, kendi çağı ve kendi kuşağı için bir sosyal reformcu, hatta ahlak alanında da bir reformcu olmuştur. Yeni bir sosyal güvenlik sistemi ve yeni bir aile yapısı yaratmıştı ki bunlar, daha önce var olana göre büyük bir mükemmellikte idiler. Göçebe ahlakının en güzel taraflarını almış, bunları yerleşik topluluklara uygulayarak, birçok insan ırk-ları için dini ve sosyal bir hayat yapısı yaratmıştı. Bu bir hainin(!), yahut "ihtiyar bir sefih'in"(!) eseri olamaz!(4)

"Mekke'de de, Medine'de de Hz. Muhammed'in çağdaşları O'nu erdemli ve doğru bir insan olarak tanımışlardı. Tarih de O'nda ahlaki ve sosyal değerlerin bir reformcusunu görmekteydi." (5)

"Bütün dünya birleşmeye doğru /şimdiye kadar Hz. Muhammed, bir ahlak örneği (kahraman) olarak yeteri kadar göz önünde tutulmamıştır. Fakat Müslü-manların ahlaklarının gelişmesi için, onlarda sonunda Hz. Muhammed'in hayatı ve ahlakı-ndan insanlığın ahlaki gelişmesine yarayacak bir şeyler öğrenebilir, öğrenemeyeceğimizi üzerinde ciddi bir şekilde durmamız gerekecektir. Bu maleda henüz kesin bir şey söy-lenmiş değildir. Şimdiye kadar Müslümanlar tarafından söylenenler hazırlık mahiye-tinde bir açıklamadan ileri gitmemektedir ve bunlar, İslâm olmayanlardan pek annı inandırabilmiştir. Dünyanın başka insanlarına problemlerini daha tam ve daha iyi bir şekilde sunmak ödevi bugünün Müslümanlarına düşmektedir. Acaba Hz. Muhammed'in hayatındaki özel ve evrensel olayları inceden inceye ayırdedebilecekler ve böylelikle, günümüzün dünyasının problemlerine yaratıcı bir pay katabilecek ahlaki prensipler bulabilecekler midir? Yoksa, eğer bu fazla ummaksa, hiç değilse Hz. Muhammed'in haya-tının bütün insanlık için bir ideal örneği olabileceğini gösterebilecekler midir? Eğer Müslümanlar ustaca bir savunmayı ortaya koyabilirlerse, bazı Hristiyanlar onları din-lemeye ve öğrenebilecek her şeyi onlardan öğrenmeye hazır olacaklardır.

Bu teğebbüste Müslümanların karşılaştıkları zorluklar muazzamdır. Bunun için sağlam ve derin bir bilgi ile ahlaki sevginin bir arada bulunması lazımdır ve böyle bir karışım nadirdir." (6)

(1): Hakreti Muhammed, W.M. WATT (Çev: Hayrullah ÖRS) Sah ;244-245

(2): A.g.e., Sh:245

(3): A.g.e., Sh:245-246

(4): A.g.e., Sh:246

(5): A.g.e., Sh:247,

(6): A.g.e. Sh. 247-248

"...XII.yüzyılda Haçlıların İslamîlik ve Müslümanlar hakkında fikirleri öyle masallardı ki, bunlar ordularının moralleri üzerinde çok kötü tesirler yaptı. Pratik düşünceler bilginlerin gayretleriyle birleşerek, Hz. Muhammed ve dini hakkında daha esaslı bilgiler edinilmesi ve bunların yayılması için çalışmaları tahrik etti.

Bundan sonra, son iki yüzyılda büyük başarılar elde edildi, ama eski peyin hükümler hala durmaktaydı. Fakat, çağımızın dünyasında Müslümanlarla, Hristiyanlar arasındaki temas günden güne sıklaşırken, her iki tarafın da Hz. Muhammed'in gerçek karakteri hakkında objektif bir görüş elde etmesi kaçınılmaz bir zorunluluktur. O'nun Avrupalı yazarlar tarafından çekiktirilmesi arkasından çoğu zaman başka Avrupalılar ya da Müslümanlar tarafından kişiliğinin ülküleştirilmesi gelmekte dir. Halbuki ne kinamalar, ne de ülküleştirme, insan soyunun hemen hemen yarısının karşılıklı münasebetlerinde uygun temeller değildir. "(1)

"Benim şahsi fikrime göre Müslümanların dünya kamuoyuna, hiç değilse ahlak alanında, etki yapabilme şansları hemen hemen yok gibidir. Daha geniş olan dini alana gelince, muhtemel olarak bunda dünyanın zenginleşmesine pay katabilirler. Çünkü onlar, başka tektanrıci dinlerin önemli dallarında ihmal edilmiş, yahut unutulmuş olan -örneğin Tanrı'nın gerçekliği gibi- bazı noktaları belirtmişlerdir; Bana gelince El Gazali gibi yazarlara borcumu seve seve itiraf ederim. Ama, Hz. Muhammed'in bir insanlık ideali olduğuna Hristiyan Avrupa'ya inandırmak için pek az şey yapılmış, daha doğrusu hiçbir şey yapılmamıştır. "(2)

Yazar BÜYÜKLÜĞÜNÜN TEMELLERİ başlığı altında Hz. Muhammed hakkında şu fikirleri ileri sürmektedir.

"Zamanın ve yerin şartları Hz. Muhammed'e yardım etmişti. Onun çıkacağı sahneyi hazırlamak ve arkasından İslam'ın genişlemesini sağlamak için çeşitli kuvvetler birleşmişlerdi. Mekke ve Medine'de sosyal huzursuzluklar, tektanrıciği hamlayan hareketler, Suriye ve Mısır'daki Hellenizm'e karşı tepki ve göçebe Araplar arasında gittikçe artan fırsattan yararlanarak sırtındaki ekili toprakları yağmalamak isteği gibi. Ama ne bu kuvvetler, ne de bunlara katılabilecek başkaları yalnız başlarına, ne Emevi halifelerinki gibi bir imparatorluğun kuruluşunu, ne de İslam'ın bir dünya dini haline gelmesini açıklayabilirler. Hz. Muhammed'in bir araya gelmiş üstün vasıfları olmasaydı bir Arap istilası bahis konusu olamazdı ve Arapların sınırlı askeri kuvveti başarıya kâfi hiçbir sonuç vermeden, Suriye ve Irak'a yapılan akınlarda sarfedilip çöllerde.

Hz. Muhammed'in bu üstün vasıflarını üç gruba ayırabiliriz.

Bir kere Hz. Muhammed'de keşif sahibi olma yeteneği vardı. Bunun yolu ile yahut gelenekçi Müslümanların görüşüne göre kendisine gelen vahiyler yolu ile-Arap alemi, sosyal zorlukların çözümlenebilmesini sağlayan ideolojik bir esasa sahip olmuştur. Böyle bir yapının kurulabilmesi için aynı zamanda hem devrin sosyal huzursuzluklarını sezgi, hem de bu sesleri, Arapları varlıklarının en derinlerine kadar sarıya bilecek şekilde dile getirebilecek bir dehaya ihtiyaç vardı. Avrupalılar belki Kur'an'ı okudukları zaman "hayal kırıklığına" (1) uğrarlar, fakat Kur'an, zamanının ihtiyaç ve şartlarına harikulade bir şekilde uygundur.

İkincisi Hz. Muhammed büyük bir bilgelikçe sahip bir devlet adamıydı. Kur'an'da bulunan kavramsız yapı, sadece bir yapı kafesinden ibarettir. Bunun sonucunda bir politika ve gerçekçi teşkilat yapısını taşıması gerekti. Bu Kitab'ta çok defa Hz. Muhammed'in uzak görüşlü siyasi stratejisi ve sosyal reformları üzerinde ısrarla durulmuştur. Bu meselelerdeki üstün akıllılığı, küçük devletinin çarçabuk bir dünya imparatorluğu haline gelmesinden, sosyal nizamlarının birçok çeşitli çevrelere uyabilmesinden ve onüç yüzyıldan fazla zaman onlara hizmet etmesinden bellidir.

Üçüncüsü, Hz. Muhammed ince görüşlü ve çok mahir bir idareciydi. Bunu idari işler için seçtiği insanlar gösterir. Sağlam nizamlar ve uyanık bir siyaset de, eğer işlerin yapılması acemice ve tereddütlü ise, başarı sağlamaz. Hz. Muhammed öldüğü zaman O'nun kurduğu devlet "hamleci bir teşebbüs"tü. Kurucusunun kayıpla uğradığı sarımsıntıya karşı kayabilececek kuvvetseydi ve bu sarımsıntıyı geçirdikten sonra akıl almaz bir hızla yayılabildi. "(3)

(1): Hâzereli Muhammed; W.M. WATT (Çev: Hayrullah ÖRS), Sh: 244

(2): A. g. e., Sh: 248

(3):, Sh: 248-250

"Hz. Muhammed'in ve İslam'ın başlangıcının tarihi üzerinde insan ne kadar düşünürse O'nun gerçekleştirdiklerinin büyüklüğü karşısında o kadar şaşmama-
sına imkan yoktur. Şartlar O'nun eline pek az insana nasib olan büyük bir fırsat ver-
mişti, ama Hz. Muhammed bu fırsatlara tamamiyle yetecek insandı. Eğer O'nun peygam-
berlik, devlet adamlığı ve yöneticilik yeteneği bütün bu yeteneklerin üstünde de Allah'a
güveni ve kendisini Allah'ın göndermiş olduğuna sarsılmaz inancı olmasaydı insanlık
tarihinin önemli bir bölümü hiçbir zaman yaşanmamış olacaktı." (1)

Şimdi de Prof. Dr. Muhammed Hamidullah'ın görüşlerine bakalım;
"Hz. Peygamber'in Medine'ye (Mekke'nin fethinden sonra) dönmek için
verdiği karar İslamiyet'in din ile devleti ayırış tarzına bir örnektir. Mekke İslam'ın dini
ve ruhani merkezi olarak kalacaktır. Siyasi merkezler yer yer değiştirilebilecektir, fakat
her ikisi de aynı Kitab'ın (Kur'an-ı Kerim'in) kanunlarına tabi olacaklardır. Böylelikle
kesrette vahdet (çoklukta birlik) meydana gelecektir ki, Hz. Muhammed (SAV)'in öğretimi-
nin (öğretisinin) kendine has taraflarından biri budur." (2)

"Hz. Muhammed (SAV), insan cemiyetlerinin (topluluklarının) keskin
görüşlü bir gözlemcisi ve tanığı olarak insanların gerçekte üç farklı sınıfa ayrıldığını
keşfetmişti: Her zaman doğru yolda yürümek ve gören(ler)ini yerine getirmek, çin ikna
ve zorlamaya ihtiyacı olmayan asil ruhlar, hiçbir zaman, hiçbirşey öğrenmek istemeyen
adaletin çığnemesi pahasına dahi kendi menfaatlerinden başka bir şey tanımayan
düşelmesi mümkün olmayan insanlar (asi ruhlar) ve vasat insan. Bu sonuncu eğer neza-
ret altında olursa (denetlenirse) aşağı yukarı iyi hareket eder ve eğer knulmuş kur'ıllar-
dan kendini uzak hissederse fırsatı kötüye kullanmakta tereddüt etmez. Bir islahatçı
olarak Hz. Muhammed (SAV)'in arzusu birinci sınıfı ırgad etmek, ikinci sınıfı zararsız
hale getirmek ve herhangi bir kavimde (toplumda) çoğunluğu oluşturan üçüncü kategori
ile meşgul olmaktı.

Aynı şekilde Hz. Muhammed (SAV), maddenin mana lehine ihmal edildi-
ği aşırı derecede idealist bir öğretimin, alelade insanları ürkütüp gayesine ulaşamamak
tehlikesinde olduğunu farkına vardı. Diğer bir ifade ile, O, melek sıfatlarına malik çok
küçük bir insan topluluğu yerine, vasat vasıflara sahip, sosyal ahlak müsamaha götürür
bir seviyede büyük sayıda insana sahip olmanın tercihe şayan olduğu kararına vardı.
Bu melek insanlar cemiyette çabucak kaybolacaklardı, çünkü yırtıcı hayvan kadar vahşi
insan kalabalıklarından yakalarını kurtarıp, insanların çoğunluğu ile temaslarını
(iletişimlerini) terkedecekler ve hiç bir insanın ikamet etmediği çöllere çekileceklerdir.
Hz. Muhammed (SAV) adil bir kuralın, dünyadan el-etek çekmiş nice şahid ve keşişten
daha üstün olduğunu sık sık tekrarladı. Şeytana karşı bir alimin, bin sahitten daha
sağlam olduğunu da O söylerdi. Söylemek istiyordu ki, sosyal ahlakı sadece uygulamakla
kalmayıp, başkalarına iyiye tavsiye edip, fenalığı yasak etmek suretiyle ırgad edebilen
bilgi sahibi bir insan (alim), ruhunu sadece kendisi için tekamül ettiren (geliştiren) ve
halk tabakalarını başı boş bırakarak onların prensipsiz, şeref ve namus kaideleri tanı-
mayan yırtıcı hayvanlar gibi bir hayat sürmesine yol açan bir insana kat kat tercih
edilirdi. Bundan başka Hz. Muhammed (SAV), Allah (CC)'ın fillere göre değil, niyetlere
göre mülkât vereceğini söylerdi. Şu halde başkalarına hizmet etmek (bilhassa sosyal
tutumda başkalarını doğru yola sevk etmek suretiyle) manevi amellere vaktini yoğunla-
tırarak kendi kendine hizmet etmekten daha hayırlıdır. (3)

"Hz. Muhammed (SAV), iktidarsız bir ahlakın cemiyet için ahlaksız bir
iktidar kadar tehlikeli olduğu fikrindeydi. Bezer suretindeki yırtıcı hayvanlarla çevrili
az sayıdaki muttaki insanlar çabucak cezasız kalan haksızlıkların kurbanı olacaklardır.
Ne ahlak, ne şeref ve ne de namus tanıyan iktidarın neticeleri herkesçe malumdur. Şu
halde ne yapmalı? Dindar adamlar şahsi menfaatlerinden biraz fedakarlıkta bulunarak
(yani manevi hayatlarından), adaletsiz ve maceraperest adamları iktidardan kovup, dün ya
işlerinin idaresini üzerlerine almalıdırlar." (4)

(1): A.g.e., Sh:250

(2): İslam Peygamberi- Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, Sh:198

(3): A.g.e., 303-304

(4): A.g.e., Sh:305

İslam'ın devlet siyaseti Hz. Muhammed(SAV)'in şu hadis-i şerifinde özetlenmektedir: "Bir kaumin(toplumun) reisi(başkanı), o kaumin hizmetçisidir." (1)

Hız. Muhammed(SAV); Arabistan'daki başıboş, devletsiz, öndersiz göçebe kabileleri üstün önderlik kişiliği ve peygamberliğinden gelen manevi gücüyle bir araya getirmeyi-bazan ikna yoluyla, bazan savaşarak-başarmış, bir cerrah gibi kangren olmuş bir yaraya neğter vurarak bütün vücudun kurtulmasını sağlamıştır.

Bu düşüncesinin yankısı şu hadiste görülmektedir: "Eğer Allah bir kaumin iyiliğini dilerse, ona iyi krallar ve iyi vekiller(yöneticiler) verir, eğer Allah bir kaumin fenalığını dilerse ona kötü krallar ve vekiller verir." (Burada hareketten alakoyma söz konusu değildir. İnsan kaderini bilmez, Allah katında değerli olan tahakkuk eden işler değil, fakat bunları tahakkuk ettirmek için yapılan mücadeledaki niyettir.) (2)

Hız. Muhammed(SAV) tarih sahnesine çıkmamış-çıkarılmamış-olsaydı bugün -ve yarın-Arabistan'ın ve insanlığın durumu ne olurdu?

Bu soruyu kaç kişi sormuş ve bu olağanüstü soruya cevap aramıştır.

"Tarihçi pek tabii olarak işleri çok daha karmaşık bir tarzda göz önüne alır. Eğer Hız. Muhammed doğmamış olsaydı, tarihi durum O'nun yerine bir başka Muhammed çıkarıp getirirdi. Şeklindeki ilkel bir determinist önermeyle veya düşük seviyeden bir marksist formülle, işin içinden sıyrılmaz tarihçi. Hayır; Hız. Muhammed doğmamış olsaydı işler hiç şüphesiz yok ki çok farklı olurdu. Sadece iki büyük imparatorluk ve Arabistan ne hale girerdi konuşulduğunda bile sonuç fikir yürütülebilir. Yirmi yıl sonra gelen başka bir Muhammed, belki de Bizans İmparatorluğu'nu tamamıyla pekiştirmiş ve çözümlerinin hucumunu başarıya sokmaya hazır bulacaktı. Belki de Arabistan Hristiyanlığı kabul etmiş olacaktı, kimbilir. Gördük ki durum, can alıcı problemlere kesin çözümler isteyen bir durumdur. Ama bu çözümler, apayrı bir şekilde sonuçlanabilir. Her zar atışta tesadüf vardır; ama her değişim zar atışı, tesadüf bambaşka bir sonuca sürükler.

Ne olmuş olabileceğini bilmiyoruz. Ama ne olduğunu iyi bilmekteyiz. Ve rahatça söyleyebiliriz ki, Hız. Muhammed'in mirası, hatırı sayılır bir mirastır. Özellikle başlangıçta, en basit kararlarından çıkacak sonuçları hiç şüphesiz ki görmemiştir Hız. Muhammed. Olayların zinciri öyle bir şekilde çözümlenmektedir ki, Hız. Muhammed'in en basit, en olağan ve kendi çağdaşları bakımından sonuçtan yana en kısır tercihleri bile, henüz doğmamış milyonlarca erkek ve kadın için dev yankılarla yüklü bulunmaktadır. Öyle ki, bizim için büyük önem taşıyan pek çok şey, günün birinde bu adamın Mekke'deki karanlık bir sokağa sapmayışının işlerini taşıyor. Ve Hız. Muhammed, Bedr'de veya Uhud'da öldürülmüş olsaydı, insanlığın genel teknik evrimi ya da daha üretici iktisat formlarına doğru ilerleyişi, bu ölümden elle tutulur şekilde müteessir olmazdı herhalde, ama buna karşılık, Filipin'lerden, Batı Avrupa'ya nice geyler tepeden turnağa farklı olurdu.

O'nsuz, kendisinin hayalinden bile geçmediğini sandığımız Arap İmparatorluğunun kuruluşu biraz ihtimal dışı kalır. Daha sonraları sadece bir ideolojik ve kültürel birlik durumuna düşmüş olan bu sınırsız siyasi birlik, Çin'den, İspanya'ya, en değişik insanların, tekniklerin, davranışların ve fikirlerin içiçe geçip katışmasını ve ahlak, sanat ve ideoloji alanlarında kendi öz değerlerini yaratan yepyeni bir uygarlığın doğmasını sağlamıştır. Ve bu uygarlığı meydana getiren unsurları teker teker göz önüne alır da menşesine bakacak olursak; eski Arabistan'la Hız. Muhammed'in bu karmaşık menşede hiç payları bulunmadığını, zaman zaman da ikinci dereceden bir katkısı olduğunu görürüz. Ama, Kureyşli Peygamber'in faaliyetini tarihten silin bir an; Bütün bu unsurların evrimini, bir araya gelip toplanmasını ve yayılıp gelişmesini de silmiş olursunuz.

Demek ki, bütün bu tarih, belli bir ölçüde ve belli bir anlamda Hız. Muhammed'den kaynak almaktadır. Dicle ve Fırat kıyılarından Atlantik Okyanusu'na kadar yirmi memleketin Araplaşması, Kuzey Afrikası elinden gitmiş Latin Batı ile, Arap olmuş Doğu arasındaki bağların kopması; Viyana önlerine dayanan Osmanlı İmparatorluğu'na kadar sayısız müslüman devlet ve imparatorluk, aslılar ve denizciler, tacirler ve korsanlar, sanatçılar ve mimarlar, Kurtuba Camii ve Tac Mahal... hep hep hep... Hız. Muhammed'den kaynak almaktadır, evet... (3)

(1): İslam Peygamberi; Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, Sh; 305

(2): A.g.e.; Sh; 305-306

(3): Hızretî Muhammed; Maxime Rodinson, (Çev. Atilla TOKATLI) Sh; 285-287

"...Ve Kur'an..Değişik kitaplara,başka etki kaynaklarına açık kültürlü müslümanlar için bile Kur'an'ın oynadığı rol,alabildiğine önemlidir.Hele milyonlarca basit insanın gösünde tek düşünce kaynağı,ideolojik,manevi ve ahlaki tek danışma makamı,yüzyıllardır sadece Kur'an olagelmıştır.Demek ki,Hız.Muhammed'in sihni dünyası,kendini,köylünün kafasına olduğu kadar,devlet adamının ya da filozofun kafasına da doğrudan doğruya ve en dolaysız tarzda kabul ettirmektedir.Bütün müslüman ülkelerde,elle tutulacak kadar canlı bir halde bulmaktayız Kur'an'ın etkisini." (1)

"İnsan sadece ekmeyle yaşamaz.Yaşayabilmesi için insana,hiç olmasa dünyadaki yeri ve rolü hakkında birkaç yönetici düşünce,yayıyı düzenleyecek birkaç kural gereklidir.İnsan kitlelerine işte bu düşünce ve bu kurallardan kurulu doyurucu bir sistemi,modern ideologlardan çok daha önce din reformcuları ve peygamberler sunmuş bulunmaktadır.Modern mü'minler(tabii bu arada sade müslümanlar da) d'ın-lerinde sadece ahlaki değer taşıyan buyrukları göz önüne alarak fikirleri ancak ikinci dereceden önemli birer sembol gibi saymak eğilimindedirler.Modern müslümanlar için Hız.Muhammed,herşeyden önce kendilerine adaletli,dürüst ve iyi olmalarını emreden adamdır.Bu görüş açısını da değerlendirmek gerekiyor.Cerçi bu talebin,tarihi boyunca sık sık kurulu düzene uymayı,dolayısıyla da adaletsizliğe boyun eğmeyi mazur göstermeğe yaradığını ispatlayabiliriz.Bugün artık daha açık aklıdır tabulara daha az bağlı bir ahlak anlayışını tercih ettiğimiz;özellikle de bize mitolojik gözükten fikirleri geçersiz saydığımız doğrudur.Ama unutmayalım ki bizim o daha açık ahlakımız ve dünya hakkındaki doğru düşüncelerimiz;adalete,barışa,nispeten doğru dürüst bir ömür sürebilmek için en ilkel direktiflere ve şu fani hayatlarına bir anlam kazandıran basit fikirlere susanmış büyük kitlelere yüzyıllar boyunca ulaşamamıştı.Kaldı ki bizzat bizler şu kendi çağımızda en açık prensiplerden ve en bilimsel şekilde izlenmiş en doğru verilerden yola çıkarak doğup gelişen ideolojilerin de ,çok geçmedem kendi mitlerini,kendi haksızlıklarını ve kendi darlıklarını yarattığını gördük.Demek ki;milyonlarca insana hayat nedeni sunmuş olan ve-gelecek hakkında küçük bir tahminde bulunmamıza izin verilirse-daha da uzun bir süre,belki değişik bir şekilde,gene milyonlarca insana hayat nedeni sunmağa devam edecek olan geçmişin ideolojilerine karşı bunca sert ve kibirli davranmağa pek öyle hakkımız yoktur.Tem tersine,bu derece önemli bir rol oynamış sistemlerin kurucularının ve bu arada Hız.Muhammed'in,büyükliğini açık yürekle teslim etmemiz gerekir."

"Peygamber'e olan bağlılık yüzyıllar geçtikçe biraz daha artmıştır.Milyonlarca müslümana hayat nedenini sağlayan ideoloji,Allah kelamının son taşıyıcısı olan bu eşsiz adamın eseri değil midir?Ve Hız.Muhammed böylece,müslümanlar arasındaki ideolojik birliğin menşei olmakla kalmayacak,sembolü haline de gelecektir.Güneş nasıl aydan ve deniz nasıl bir damla sudan kat kat daha üstünse,Muhammed de öteki peygamberlerden oyle üstündür.Bütün geçmiş peygamberler tarafından ortaya konan kolyenin en güzel incisi,veratılan siirin en ıslamlar mirasıdır O.(2)

"Hristiyanlık O'nda kötülük ve şehvet düşkünü baş düşmanını;İslam'ı sa "mahlukların en mühemmelini" göredursun;dine inanmayan bir takım başka adamlar O'nda kendileri gibi düşünün ve eyleyen bir insan bulmağa çalışacaklardır.XVIII.yüzyılın başlarında Boulainvilliers,akla uygun bir din kurmuş olan bir tabiat filozofu olarak selamlamaktadır Mehammed'i.Herşeyden önce Hristiyanlığa saldırma amacı güden Voltaire ie O'nu,hurafelerden yararlanarak halkını zafere erştiren klinik bir sahtekar şeklinde tanımlamaktadır.Bütün "Tıpkılar Yüzyılı'nın gösünde Hız.Muhammed,tabiat ve akıl dinini peygamberidir.Ve Göethe,Hız.Muhammed'e adadığı enfes bir şiirinde,dehşet sahibi insanın en mühemmel örneği olarak gördüğü peygamberi,derelerin ve çayların Okyanusa ulaşmak için kendisinden yardım beklediği koca bir ırmağa benzetmektedir.Caryle'a göre,tanrısal bir özellik sahibi olan bu büyük ruh,insanlığın en önde gelen kahramanları arasında yer almaktadır."

"Edebiyatçıların ardından bilginler el uzatmıştır Hız.Muhammed'e.Kaynaklara inerek ve gittikçe daha derinden didik didik ettikleri Arap tarihçilerine dayanarak Peygamber'in biyografisini bulup çıkarmışlardır.Hubert Grimme O'nu, zenginleri ürkütürük onaylarını almak için gelişigüzel uydurduğu(1) bir "mitoloji'nin yardımıyla mali ve sosyal bir reformu geçirmiş olan bir sosyalist görmektedir."(3)

(1):Hzreti Muhammed;Maxime Rodinson(Çevr.Atilla TOKATLI)Sh:287-288

(2):A.g.e.;Sh:289-290

(3):A.g.e.;Sh:290

"Çoğu şarkiyatçılar, yargılarında dikkatli davranarak Hz. Muhammed'in dini zevkini ön plana çıkarırken, tarihi kaynakların büyük bilgini Belçikalı Cizvit rahibi Henri Lammens, kindarlığı, Peygamber'in samimiyetini inkara kadar götürmektedir. Sovyet bilginleri gerici mi, ilerici mi olduğunu hararetle tartışmakta; öte yandan Arap ülkelerindeki milliyetçiler, sosyalistler ve hatta komünistler, O'nu bir öncü olarak selamlamaktadırlar. (1)

"Görüyoruz ki herkes Hz. Muhammed'de kendi öz(veya çağsal) kaygı ve problemlerinin yankısını aramış; anlamadığı yanını yok saymış; ve kendi tutkularına fikirlerine ya da hayallerine göre biçimlendirmiştir. Ama bu kanundan sıyrılmış oldu ğum iddiasında değilim. (Yazar kendini hastediyor) Ama, arı nesnellik nasıl ulaşılmaz imkansız bir şeyse; bile bile tarafsız olmak gereğini öne sürmek de bir o kadar saçmadır. Düşüncesi ve eylemiyle dünyayı sarsmış olan bu adam(insan) hakkında aslında pek az şey biliyoruz. Ama tıpkı İsa konusunda olduğu gibi, yarım yamalak hikayelerin ve doğru - luğu kuşkulu rivayetlerin içinde bile ; Hz. Muhammed'in başka hiç kimsede rastlanma- yan bir kişiliğin ışıyla parıldadığını görmek mümkündür. Çevresinde toplanmış sıradan adamlar(insanlar) için çarpıcı olan da işte bu ışıktır. Ve ben de bu kitapta işte bu ışığı, görebildiğim kadarıyla tesbite çalıştım." (2)

"... Ve öyle bir kuvvet taşıyordu ki içinde, şartların da yardımıyla bu kuvvet, dünyayı alt-üst etmiş bir avuç adaman bir tanesi haline getirdi O'nu..." (3)

"Bu karmakarışıklık ve bu çelişkiler, bu kuvvet ve bu zaafı karşınsında neden şaşkınlığa düşelim yani! İşin ucunda, Kureyş Kabilesi'nden Mîhammed bin Abdullah da, bizim zaaflarımızla zayıf, bizim gücümüzle güçlü bir insandı. Sözün kısası, hardegimizdi." (4)

Evet, O, bir sefer, öncelikle ve özellikle Allah(CC) tarafından, Bizzat Yüce Yaratıcı tarafından seçilmiş ve insanlığa, bütün insanlara ve tekmil yaratılmışlara-bütün zamanlarda/ mekanlarda maddi ve manevi bir önder, bir yol gösterici, örnek (model) bir "insan" olarak gönderilmiş, görevlendirilmiştir.

Ve bu yüce görevi (Allah'ın Elçiliği) yerine getirmek için de, en büyük desteği yine Allah'tan görmüş, önüne çıkan tüm engelleri ve olumsuzları aşarak başarıya ulaşmıştır.

O, bir insanın, Allah(CC) tarafından desteklenen, yardım gören, güç, fırsat verilen bir insanın neler başarabileceğinin de eşsiz bir örneğini insanlığa -tekmil çağlara- göstermiştir, öğretmiştir.

İnsanlığın biricik ve en büyük öğretmeni O, olmuştur, daima da O olacaktır.

O'nun insanlığa yaptığı hizmet yönünden olsun, kişilik olarak tartışmasız seçkinliği, üstünlüğü, yüceliği, kusursusluğuyla olsun, aşılmasızlığı geçen her gün her çağ daha iyi anlaşılacak, O'na olan hayranlık, bağlılık, sevgi ve saygı halesi gittikçe genişleyecek, artılabilecektir.

Bu, gerçek insanlığın, "insanlık" ortalamasının yükseldiğine de en güzel, en sağlam bir delil, bir miyardır.

O'nun -aslında- bu ve buna benzer övgülere ihtiyacı yoktur.

Biz içimizden geleni dile getirmeye çalışırken bir gerçeği de ortaya koymuş oluyoruz.

Çevresinde-çok az dava adamına nasip olan-daima O'nu anlayan, canından çok seven, bir dediğini iki etmeyen dava arkadaşları oldu.

Bir idealist için böyle şartlar, milyonda bir tahakkuk eder. Bu yüzden O, mutlu bir idealisti...

En az bunlar kadar ters kutupta, karşıtları, azılı düşmanları da olmuştur.

Ama onlar bile-zaman içinde-O'nun hakkını teslim etmek zorunda kalmışlardır.

(1): Hızzretî Muhammed; Maxime Rodinson(Çev: Atilla Tokatlı)Sh; 290

Zaman daima O'nun lehine işlemektedir.

En yakınından, en uzağına kadar, O'nu ve ölümsüz, evrensel-kusursuz-öğretisini unutturmak, çürütmek için yapılan akıl dondurucu çabaların hiçbir başarı gösterememiş olması, bir başka mucisedir ve İslamiyet'in gerçek bir semavi din olduğunun Bizzat Allah(CC) tarafından konulan yasaları, prensipleriyle(emir ve yasaklarıyla) Hz.Muhammed(SAV) aracılığıyla(elçiliğiyle) insanlığa-tekmil zaman/mekan kışaklarına-tebliğ edildiğinin en açık seçik delilidir.

Hayatının her anı dopdolu geçen, ömrünün her anı insanlığa hizmet için harcanan, anlam yüklü olarak geçen, düşlerinde bile insanlığın kurtuluşunu gören, O'nun yalnız O'nun tutuşturduğu Meş'ale ümmetinin seçkinleri arasında olduğu kadar en sade benlikleri arasında da kışaktan kışağı aktararak, taze süt, bir pınar kadar temiz saf olarak bugünlere kadar gelmiş, bundan sonra da insanlığın kararttığı ufuklarını, yolunu aydınlatacak, ruhunu arındırıp dinginliğe ve özgürlüğüne kavuşturacak tek çare(em) olarak görülmektedir.

Hz.Muhammed(SAV), insanlara, "insan" olduklarını, bütün boyutlarıyla nasıl "insan" olunacağını -Bizzat yaşayarak-hatırlatmış, göstermiş yazama sanatını öğretmiştir.

Hiç kimse İnsanlığa O'nun kadar büyük bir hizmette bulunmamıştır, bulunamayacaktır.

Bu yüzden O, "en büyük insan"dır.

O, iyi bir eş, mükemmel bir baba, şevkatli bir dede, zarif bir erkek, ethileyici bir hatip, adil bir devlet başkanı, kahraman bir başkomutan, sözün kısısı bir insanın olabileceği herşey olmuştur.

Hayatını her müslümanın-her insanın-biricik örnek olarak alacağı "en mükemmel insan" olması, O'nun bütün zamanları/mekanları aydınlatan, aydınlatacak olan ıyılışından gözlerimizi, gönüllerimizi nasiplendirmemiz hayatımızın-hayatların-en büyük amacı-amaçları-kutsal görevi olmalıdır.

O zaman, ancak o zaman gerçek anlamda bir "insan", "inan-an-insan", bir "kul" olarak, Allah'a, Peygamber'e, insanlığa, vatanımıza, milletimize, çevremize, ailemize, kendimize karşı olan görevlerimizi gereğince yerine getirebiliriz.

Dünya ve ahiret mutluluğu için bu tek yoldur.

Ne mutlu bu şahane işe talip olanlara ve elinden geldiği kadar başara-bilenlere!

Ne mutlu hayatlarına O'nu model ve örnek alarak yaşayanlara, yaşama sanatında doruklara tırmananlara...

Geleceğin Vahiy Medeniyeti'ni kurulmasında hayatını ortaya koyabilecek kadar yüreğini aşkla doldurabilenlere...

Recep - Şevval / 1421

Ekim / 2000

Ocak / 2001

E/hamdülillah

KAYNAKLAR ;

- Kur'an-ı Kerim
- Hadisler
- Hz. Muhammed Ve İslamiyet
M. Asım KÖKSAL
- İslam Peygamberi
Prof. Dr. Muhammed HAMİDULLAH
Çev: M. Said MUTLU - Doç. Dr. Salih TUĞ
- İslam Tarihi
İbnü'l Emin Mahmud Esad SEYDİŞEHİRİ
- İslam Tarihi
Prof. Dr. İbrahim HASAN
Çev: Yrd. Doç. Dr. İsmail YİĞİT (M. Ü. İla. Fak. İsl. Tar. Öğr. Üy.)
Yrd. Doç. Dr. Sadrettin GÜMÜŞ (M. Ü. İla. Fak. İsl. Tar. Öğr. Üy.)
- Çöle İnen Nur
Necip Fazıl Kısakürek
- Hazreti Muhammed
W.M. WATT (Çev: Hayrullah ÖRS)
- Hazreti Muhammed
Maxime Rodinson (Çev: Atilla TOKATLI)